

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 06 • 8 Şubat 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Tunuslu emekçilerin öfkesi
dinci-gerici hükümeti devirdi!**

İÇİNDEKİLER

İsrail'in Suriye'ye saldırısı ve bölgesel taşeronların kanlı ortaklığı.....	3
İlerici muhalif lider Şükri Belayid katledildi.....	4
Devlet terörü tırmanıyor, hak ve özgürlükler gasp ediliyor	5
Faşist baskı ve devlet terörünü meşrulaştıramazsınız!	6
Yeni yargı düzenlemeleri tüm iktidarı “Başkan”ın elinde toplamayı amaçlıyor! ..	7
Karayollarında özelleştirme saldırısı ve gerçekler!	8
Kapitalizm her zaman ve her yerde öldürür! Kapitalizmi öldürelim!	9
Taral Makina'da sendikalaşma ve işten atma	10
Türk Metal: Hiç şüpheniz olmasın!	11
BDSP'den kurultay deklarasyonu.	12
Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile konuştuk	13
MİB MYK Şubat ayı toplantısı.....	14-15
Kadın sorunu ve toplumsal devrim	
H. Fırat.....	16-18
Kadının kurtuluşu sosyalist işçi-emekçi iktidarında!	19
Tarihsel ve sınıfsal özülle 8 Mart.....	20
Sınıf devrimcilerinden “kadın sorunu ve 8 Mart” panelleri.	21
1789 Fransız burjuva devrimi ve kadın hareketleri	22
Münih Güvenlik Konferansı notları.....	23
Mısır'da devrimci süreç!	
S. Eren	24-25
Kerberos'un adı Blackwater olursa güneş ölüme doğar!	26
“Kanlı Pazar” 16 Şubat 1969... ..	27
“Yeni YÖK Yasası”	
parça parça hayata geçiriliyor	28
Liseliler Devrim Okulları'nda buluştu ..	29
Asistan eylemlerine panoramik bir bakış	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/06 * 8 Şubat 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özman Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

Sınıf devrimcileri tarafından haftalardır çalışması sürdürülen Devrimci Kadın Kurultayı'nda sona gelindi. Bütün bu dönem boyunca bir taraftan kadın sorununa yönelik devrimci sınıf tutumunu öne çıkaran sınıf devrimcileri öte yandan yüzünü işçi ve emekçi kadınlara dönen, onları mücadeleye katmayı hedefleyen bir faaliyet örgütlediler.

Gelinen yerde kurultay çalışmasının ortaya çıkardığı tüm birikim ve olanakları devrimci 8 Mart'a taşıma sorumluluğu yine sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır. Zira kurultay çalışmasının yarattığı politik, maddi ve moral imkanları koruyabilmek ve çoğaltabilmek ancak bu temelde mümkün olacaktır. Dolayısıyla 8 Mart'a sayılı günler kala, Devrimci Kadın Kurultayı'ndan alınan güçle devrimci baharın hazırlıklarına hız verilmelidir.

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada Tunus'ta sol muhalefetin önderlerinden olan Şükrü Belayid'in gerçekleştirilen bir suikastle öldürülmesi, Tunuslu emekçi kitleleri sokağa döktü. Aynı gün binlerce Tunuslu “Hükümet istifa!” sloganlarıyla meydanlara inerek dinci-gerici Nahda hükümetini bu siyasi cinayetten sorumlu tuttu. Polisle çatışan Tunuslu emekçiler, kimi bakanlık binalarına yürümek istedi, çeşitli yerlerde Nahda hükümetine ait büroları yaktı.

Bütün bu yaşananlar, Tunus'ta iki yıl önce sosyal çelişkilerin derinleşmesine bağlı olarak gelişen kitle hareketinin ve halk isyanının devamı niteliğindedir. Zira o dönemin ardından Zeynel Abidin Bin Ali'nin devrilmesi ve yerine dinci-gerici Nahda hükümetinin gelmesi, Tunuslu emekçilerin sosyal-iktisadi sorunlarına herhangi bir çözüm üretmemiştir. Tersine halk isyanını tetikleyen bu aynı sorunlar her geçen gün derinleşmektedir. Yaşanan siyasi cinayetin ardından Tunuslu emekçilerin militan ve kitlesel bir şekilde sokağa inmesinin, dahası Nahda hükümetini devirmesinin gerisinde de bu aynı gerçekler yer alıyor.

Bölgede yaşanan gelişmeleri doğru kavramak ve yerli yerine oturtmak açısından okurlarımıza gazetemizin Temmuz-Ağustos 2011 tarihleri arasında yayınlanan dört

bölümlük “Ortadoğu'da halk hareketleri, Tunus-Mısır dersleri” isimli konferans kayıtlarını güncel öneminden dolayı bir kez daha incelemeyi öneriyoruz.

DİSK, kuruluşunun 49. yılında, 13 Şubat günü grevlerini kararlılıkla sürdüren Daiyang-SK işçileri ile Çorlu'da dayanışma amaçlı bir miting gerçekleştirilecek. Grevin kazanımıyla sonuçlanması, gerek Daiyang-SK işçileri gerekse Avrupa Serbest Bölgesi'nde kölelik koşullarında çalıştırılan binlerce işçinin hak ve gelecekleri bakımından büyük önem taşıyor. Dolayısıyla, Daiyang-SK işçileri ile eylemli dayanışmayı büyütmek ve Daiyang-SK işçisinin yalnız olmadığını göstermek için 13 Şubat mitingine kitlesel bir şekilde katılmak önem kazanmaktadır.

Devrimci bahara girdiğimiz şu günlerde işçi sınıfı mevzilerinde farklı direnişler devam ediyor. Neredeyse her gün yeni bir direniş boy veriyor. Bunların bir kısmı, Teknopark, PTT vb. geçtiğimiz günlerde kazanımlarla sona erdi. Kapsamlı saldırılar ve kölelik dayatmaları karşısında sınıfın direnme iradesini ortaya koyduğu bu direnişlerin kazanımıyla sonuçlanması, sınıfın geri kalan bölüklerine anlamlı mesajlar ve deneyimler bırakıyor.

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

İsrail'in Suriye'ye saldırısı ve bölgesel taşeronların kanlı ortaklığı

“Komşularla sıfır sorun”, “bölgesel aktör” gibi şaşalı formülasyonlar sürümden kalkalı bir hayli zaman geçti. Dinci-gerici akımın dış politikası her yanından dökülmeye devam ediyor. Önce Libya'daki emperyalist yıkıma ortak oldular. Ardından Suriye'de batağa saplandılar. Buna paralel olarak İran'la arada buzlar oluştu. Aynı dönemde Irak merkezi yönetimi ile köprüler atılmaya başlandı. Suriye'deki iç karışıklıklarla paralel giden görkemli iflasın en dip safhasını, 2012 yazında Batı Kürdistan'da Kürt halkının sergilediği inisiyatif işaretlemişti. İsrail'in 30 Ocak'ta Şam-Cemraya'da bir tesisi bombalaması, dinci-gerici akımın yuvarlandığı çukurun daha alt katmanları da olduğunu gösterdi.

İsrail'in saldırısı, emperyalizmin onayıyla yapıldı

Siyonist devletin uluslararası tüm hukuk kurallarını çiğneyerek gerçekleştirdiği bu saldırının önden ABD onayını aldığını, *New York Times* aracılığıyla ABD'li yetkililer dile getirdiler. Saldırının ardından batılı emperyalist ittifakın diğer bileşenleri de saldırıyı destekleyen açıklamalar yaptılar. Rusya ise bağımsız bir ülkeye yönelik bu saldırının, açıkça BM Anlaşması'nın ihlali anlamına geldiğini, arkasındaki gerekçe ne olursa olsun, bunun kabul edilemez vahim bir durum olduğunu ve acil yaptırım gerektirdiğini açıkladı. Bölgede emperyalist saldırganlığın hedef ülkelerinden İran, doğal olarak en sert tepkiyi gösterdi. Suriye'de gerici vahşet çetelerini finanse eden Suudi Arabistan ise “din kardeşliğinin” bir gereği olarak saldırıyı kınama yolunu tercih etti, ikiyüzlülüğün son sınırlarını zorlamak pahasına da olsa.

En pespaye tutum bir kez daha Türk dış politikasının başındaki zata nasip oldu. Din taciri akımın Dışişleri Bakanı, “*niye İsrail uçakları Esad'ın sarayının üzerinden uçup ülkesinin onuruyla oynarken bir çakıl taşı bile atmıyor? İsrail'le Esad'ın arasında gizli bir anlaşma mı var?*” diye saçmalamaktan geri durmadı. Siyonist haydutlara dair tek tepkisi, İsrail'in herhangi bir Müslüman ülkeye yapacağı saldırılara kayıtsız kalamayacaklarını eklemekten ibaretti. Tıpkı Eylül 2007'de, yani Esad hala Erdoğan'ın gözde kardeşiymen, İsrail jetleri, Suriye'nin kuzeyinde nükleer reaktör olduğunu öne sürdükleri El Kibar tesislerini bombaladıklarında olduğu gibi... Hem nalına hem mihına anlamına gelen bu son tutum ise dinci akımın, hamisi ABD tarafından azarlanmasının gerekçesine dönüştürüldü. Sanki tüm kötülüklerin bir numaralı faili ABD değilmişçesine, “Türkiye ortalığı kızdırmaya çalışıyor” gibi pişkince bir çıkışın malzemesi yapıldı. Taşeronluğun temel işlevlerinden biri de bu değil mi zaten? Hem efendilerinizin tüm kirli işlerini, tetikçiliğini yüklenecesiniz, hem de bazen pohpohlanacak, bazen azarlanacaksınız. Yeri geldikçe günah keçisi, yeri geldikçe şamar oğlanı olacak, kâh iteklenecek kâh en kirli misyonları kâh faturanın en ağırını üstleneceksiniz.

Türk sermaye devletinin süreçteki rolü de bunun ötesinde bir anlam taşımıyor. AKP iktidarı Suriye

krizinin başından beri büyük bir hevesle batılı emperyalistlerin tetikçiliğine soyundu. “Bölgesel aktör” olma ya da “yeni-Osmanlıcı” hayallerinin emperyalizmin bölgesel ihtiyaçları ile örtüştüğü hesabıyla “sıfır sorun” vb. söylemleri bir çırpıda bir yana bıraktı. Düne kadar kardeş bellediği Esad rejimini devirmek üzere “Suriye Ulusal Konseyi”nin örgütlenmesinde başrolde görünmeye başladı. Düne kadar emperyalistlerin dünya halklarına karşı savaş bahanesi sayılan, Libya ve Suriye'de ise emperyalizmin hizmetinde vahşetten vahşete koşan dinci çetelerin eğitimini, finansmanını, sevk ve komutasını üstlendi. Tüm medya gücünü kirli bir propaganda aygıtı olarak çalıştırdı. Bugün artık bütün bu alanlardaki temel misyonun Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte Türkiye tarafından yerine getirildiği tartışmasız bir olgudur. Üstelik bu, emperyalist efendileri tarafından zevkle dile getirilmekte, bu üçlü tarafından da inkar edilmemektedir.

Hevesle üstlenilen bu uğursuz misyon, Esad rejiminin kısa sürede çökeceği, içten olmasa bile Libya'dakine benzer bir emperyalist saldırıyla çökertileceği beklentisine dayanıyordu. Fakat hiç de umulduğu gibi olmadı. Tetikçi vahşet sürüleri diktatörlük rejimini içten alt edemedikleri gibi, giderek artan şekilde halkın tepkisini toplamaya başladılar. Emperyalistler arası nüfuz dengeleri ise kısa vadede emperyalist saldırı beklentisini boşa çıkardı.

Suriye'de iflas eden zorbarların yeni hesapları

Son dönemdeki gelişmeler Suriye hesaplarının hiç de öyle kolay tutmayacağını ayrıca gösteriyor. Düne kadar Esad rejimiyle hiçbir şekilde müzakere etmeyeceklerini söyleyen “Suriye muhalefeti” (SMDK) ile silahlı gruplar emperyalistlerin ve tabii ki AKP iktidarının umutlarını kırarak bir görüntü sergiliyorlar. Örneğin silahlı tetikçiler söz konusu olduğunda eskisi gibi “Özgür Suriye Ordusu” adı değil, emperyalistlerin kontrolünden çıkmaya yatkın grupların adı öne çıkıyor. Hatta bu grupların birbirleriyle çatıştıkları haberleri daha sık basına yansıyor. Son dönemde Esad rejimine ya da Kürt bölgesine saldırıları ise her defasında yenilgiyle sonuçlanıyor. Keza en uç muhalif olmakla ünlü işbirlikçi koalisyonun başkanı belli koşullarla rejimle müzakere edebileceklerinden bahsedebiliyor, hemen ardından SUK tarafından tepkiyle karşılanırsa da. “Muhalefet” tayfasından isimler İran ve Rusya ile görüşmeler yapıyor vb. Tersinden Esad ve diktatörlük rejimi ise son aylarda giderek daha özgüvenli bir görüntü sunuyor. Bunun hiç de temelsiz olmadığı, İran ve Rusya'nın daha net ifadelerle Esad'ı kollaması üzerinden ayrıca görülebilir. Lübnan *El Sefir* gazetesinden Sami Klîb bu gelişmeleri “*Suriye'de rüzgar yön değiştiriyor*” sözleriyle özetlemektedir.

İsrail'in Suriye saldırısının tam da böyle bir dönemde gündeme gelmesi, elbette ki bir tesadüf değil. “Tehlikeli silahların Hizbullah'ın eline geçmesini önleme” gerekçesi zaten baştan yalana döndü. Zira vurulan hedefin bir konvoy değil, çetelerin uzun süredir ele

geçirmeye çalıştıkları sabit bir tesis olduğu netleşti. Ek olarak öncesi günlerde Türkiye'den de çetelerin tanklarla Serakaniye'nin üzerine sürülmeleri dikkate alındığında, Suriye savaşında yeni bir dönemece girildiği görülecektir. Suriye'de SUK-ÖSO eliyle içerden uzun süreli yıpratma savaşı iradesinin, bir bakıma da takatinin kırılma belirtileri batılı emperyalist ittifakı bu türden daha dolaysız manevralara zorlamaktadır. Karşılıklı atılan adımlar Türkiye ve İsrail'in adeta eşzamanlı-eşgüdümlü hareket ettiğini gösteriyor. Örneğin Türkiye'nin Suriye sınırına 1200 NATO askeriyle birlikte konumlandırılan Patriotlar'ın aktif hale getirilmesine paralel olarak, İsrail de sınırlarındaki yığınağı artırıyor. Dahası tüm bu adımların, Türkiye sınırı hattı boyunca kuzeyden, İsrail'in işgali altındaki Golan Tepeleri hattında da güney-batıdan Suriye topraklarında tampon bölgelerin oluşturulması hesaplarının denemeleri olduğu söylenmektedir.

Bölgesel boğazlaşmaya hazırlık

Emperyalist zorbarların ve bölgesel uşaklarının kısa dönemli Suriye hedefleri boşa çıkmış olsa da savaş ve saldırganlık siyaseti yoğunlaşarak sürüyor. Zira dünya kapitalizminin günümüzdeki son büyük bunalımı, bunun yoğunlaştırdığı hegemonya krizi, enerji ve pazar alanlarının yeniden paylaşımı ihtiyacı egemenler payına başka bir seçenek bırakmıyor. Emperyalist silahlanma yarışının had safhaya ulaştığı bir dönemde örneğin NATO Genel Sekreteri'nin Münih Güvenlik Zirvesi'nde hala da silahlanmaya daha fazla kaynak ayrılması ihtiyacına vurgu yapması bunun yeni bir itirafıdır. Suriye bahanesiyle Türkiye'ye silah ve asker yığınağı yapılması, bölgenin diğer ülkelerindeki benzer yoğunlaşma, sürecin her an bölgesel bir savaşa gebe olduğunu gösteriyor.

Durum buyken, örneğin Suudi Arabistan ve Türk sermaye devletinden Siyonist İsrail'in keyfiliğine ve “aşırılıklarına” yönelik hamaset edebiyatı, artık insaf dedirtecek düzeyde bir arsızlıktan-ikiyüzlülüğten başka bir anlama gelmiyor. Emperyalist zorbarların dizi dibinde Siyonist devletin korunup kollanması için ellerinden geleni esirgemeyen AKP iktidarı ve onun bölgedeki “dindaş” geçinen kardeşleri (Suudi Arabistan, Mısır, Katar) bölge halklarının başlıca düşmanlarıdır. 22 aydır Suriye'nin yakılıp yıkılmasının, 60 bin insanın katledilmesinin, yüzbinlerce insanın yerinden yurdundan olmasının, emperyalistlerle birlikte dolaysız sorumlusudurlar.

Gerçek bu denli açıkken işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde hala halklara düşman AKP gibi taşeronların yalanlarına kananlar, unutmamalıdır ki bölgesel boğazlaşmaların kanlı faturasını tüm bölge halklarıyla birlikte Türkiye işçi sınıfı ve yoksul emekçileri ödemektedirler. Bugün emperyalizmin ve Siyonizm'in çıkarları uğruna ağır çalışma koşulları ve yoğun sömürü, düşük ücretler, ağır vergiler, sosyal hakların budanması, siyasal hak ve özgürlüklerin gaspı ve devlet terörü olarak biçilen bedelin, yarın savaşlar ve boğazlaşmalar arenasında piyonluk dayatmasına dönüşmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

İlerici muhalif lider Şükri Belayid katledildi...

Tunuslu emekçilerin öfkesi dinci-gerici Nahda hükümetini düşürdü!

Birleşik Demokratik Yurtseverler Partisi'nin (BDYP) kurucularından ve ilk genel başkanı olan Şükri Belayid'in silahlı saldırıyla katledilmesi, Tunus'ta kitle hareketini yeniden ateşledi. Başkent Tunus başta olmak üzere çok sayıda kentte alanlara çıkan öfkeli emekçiler, Belayid'in katledilmesini protesto etti. Cinayetten dinci-gerici An Nahda'yı sorumlu tutun on binler, hükümeti istifaya zorladı.

Göstericiler, bazı kentlerde Nahda bürolarını işgal edip ateşe verdiler. 2010'daki isyanın patlak verdiği Sidi buzid kentinde ise, Nahda bürosunun yanısıra emniyet müdürlüğü de öfkeli emekçilerin hedefindeydi. Gaz bombalarıyla gösterileri dağıtmaya çalışan kolluk kuvvetlerine taşla karşılık veren eylemciler, bazı kentlerde barikatlar kurarak polise karşı militanca direndi.

Belayid'in katledilmesini protesto gösterilerinin, biranda Nahda hükümetine karşı bir infiale dönüşmesi, emekçilerde biriken öfkenin dışa vurumu oldu. 14 Ocak 2011'de diktatör Zeynel Abidin Bin Ali'yi alaşağı eden emekçiler, isyana yol açan sorunlara çözüm üretmek bir yana, daha da ağırlaştıran Nahda hükümetini hedef aldılar.

Belayid dinci gericiliğin hedefindeydi

Habib Burgiba döneminde öğrenci lideri Belayid, Bin Ali döneminde etkin bir hukukçu ve insan hakları savunucusu, Nahda döneminde ise dinci-gericiliğe muhalif ilerici bir partinin lideri olarak mücadele etti. Bu mücadelecilik tutumundan dolayı, her dönem zorba egemenlerin hedefi olan Belayid, son dönemde Nahda hükümeti ve dinci çetelerin hedefindeydi.

Nahda'nın anti-demokratik, zorba yönetimini eleştiren, emperyalist/siyonist güçlerle ve gerici Katar emiriyle kurduğu ilişkileri teşhir eden Belayid, özellikle kendilerine "Devrimi Koruma Birliği" adını veren kökten dincilerden müteşekkil çetelerin estirdiği terörü mahkum eden tutumuyla öne çıkıyordu.

Katledilmeden sadece saatler önce Nessame TV kanalında canlı yayına katılan Belayid, Nahda yönetiminin, dinci çetelere siyasi cinayet işlemleri için yeşil ışık yaktığını dile getirerek, bu gerici şiddete karşı birleşik mücadele çağrısında bulunmuştu.

Dinci çetelerin aleni bir şekilde terör estirmesine rağmen, Nahda hükümetinin haklarında herhangi bir soruşturma açmamasını sert bir şekilde mahkûm eden Belayid, ölüm tehditleri aldığını kamuoyuna da açıklamıştı. Cumartesi günü Müslüman Kardeşler hareketinin Tunus kolu Nahda'nın, "Demokrat Yurtseverler'in toplantılarına saldırmak üzere 'paralı askerler' tuttuğunu" açıklayan Belayid, dinci hükümete karşı kararlı duruşu nedeniyle de çetelerin hedefindeydi.

Dinci gericiler düşmanlığı ögle bir noktaya vardırdılar ki, cami hutbelerinde Belayid'in ismini anarak çetelere hedef göstermeye başladılar. Her fırsatta Tayyip'in AKP'sini örnek aldıklarını iftiharla açıklayan dinci Nahda'nın şeflerinin Belayid'e karşı sergiledikleri tutum, bu akımın Bin Ali'den de zorba olduğunu kanıtlar niteliktedir.

"Cinayetin sorumlusu Nahda ile şefi Gannuşı"

Belayid'in katledilmesi üzerine timsah gözyaşları döken Nahda şefleri, silahlı saldırıyı "Tunus'u hedef alan bir terör eylemi" olarak nitelediler. Belayid için timsah gözyaşları döken Gannuşı ile müritleri, emekçilerin öfkesinden kurtulamadılar. Sokaklara dökülen emekçiler cinayetten Nahda hükümetini sorumlu tutarken, içişleri bakanlığını "terör bakanlığı" olarak nitelediler.

Tunuslu muhalifler, Nahda hükümetinin dinci çeteleri tetikçi olarak kullandığına dair pek çok kanıt ortaya koyuyorlar. Nitekim Belayid'de "Devrimi Koruma Birliği" adı altında saldırılar düzenleyen çetelerin, Nahda'nın silahlı milisleri olduğunu söylüyordu.

Nahda'nın yaygın şekilde kullandığı retorik de, dinci çetelere yol gösteren niteliktedir. Komünistlere, laiklere ve Bin Ali rejiminin artıklarına karşı mücadele ettiğini propaganda eden Nahda, kendini ise, "devrimin güvencesi" diye takdim ediyordu. Bu vaazlar, özellikle camilerde sık sık tekrarlanıyordu. Bazı din adamları ise, Şükri Belayid'i, ismini anarak hedef göstermişlerdi.

Çetelerin arkasında duran Nahda, doğal olarak Belayid'in katledilmesinden sorumlu tutuluyor. Tunus'taki muhalefetin ezici çoğunluğu bu konuda mutabıktır. Zira dinci çetelerin işçileri, sendikacıları, gazetecileri ve dinci gericiliğe biat etmeyen diğer toplum kesimlerini hedef alan çok sayıda saldırı düzenlediler. Bunlara, geçen Ekim ayında Nahda'ya muhalif olan Tunus Nidası hareketinin lideri Lütfi Nakd'in katledilmesi de dahildir. Ancak bu pervasız saldırganlığa rağmen, tetikçilerin bile yargılanmaması, Nahda'nın bu çeteleri koruduğunu kanıtlamaktadır. Bundan dolayı, Belayid'in eşi ve yakınları da, An Nahda'yı ve şefi Gannuşı'yi cinayetten sorumlu tutuyorlar.

Emekçilerin öfkesi Nahda'ya geri adım attırdı

Şükri Belayid'in katledildiğini duyan binlerce kişi, çok sayıda kentte sokaklara çıktı. Belayid'i anan ve dinci Nahda hükümetini hedef alan şiarlar yükselten öfkeli emekçiler, kolluk kuvvetlerinin yoğun bir şekilde attığı gaz bombalarına maruz kaldı. Ancak iki yıl önce diktatör Bin Ali'yi alaşağı eden isyanın hatıraları halen tazeliğini koruyor. Hal böyleyken, polis terörünün sokakları işgal eden emekçileri sindirmesi olası değildi. Nitekim birçok kentte eylemler gün boyu devam etti.

Sokak eylemlerinin yanısıra, siyasi parti ve hareketler, sendikacılar, meslek örgütleri, basın emekçileri, hukukçular ve diğer kesimler, cinayeti kınayan açıklamalar yaparak tepki gösterdiler. Cinayeti protesto etmek için genel grev ilan eden Belayid'in partisinin de dahil olduğu halk cephesi, cenazenin Cuma günü kaldırılacağını duyurdu. Pek çok parti, örgüt, sendika, meslek veya kitle örgütü genel greve katılacağını ilan ederken, Nahda dışındaki partiler hükümetten çekildiklerini açıkladılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Öfkenin yaygınlığı ve emekçilerin kararlılığı karşısında ayakta duramayacağını fark eden hükümet, istifa etti. Nahda ve "dekor" olarak kullandığı iki "sol" partinin koalisyon hükümetinin istifasını, Başbakan Hamadi El Casim duyurdu. Nahda'nın önde gelen şeflerinden olan el Casim, tüm siyasi güçlerin katılımıyla yeni bir hükümet kurmak istediklerini açıkladı. Kurulacak geçici teknokratlar hükümetinin ülkeyi seçimlere kadar yönetmesi hedefleniyor.

Nahda şefi, Meclis Başkanı Mustafa Bin Cafer'e çağrıda bulunarak, erken seçim tarihi ilan etmesini de istedi. Ancak bu yatıştırıcı tedbirler, emekçilerin öfkesini dindirmeye yetmedi. Zira iki yıl önce isyan ederek Bin Ali'yi deviren işçi ve emekçiler ile gençlerin hiçbir sorunu çözülmüş değil. Bunun da etkisiyle "yeni devrim" veya "ikinci devrim" başlatma şiarları, binlerce emekçi tarafından haykırıldı.

Bin Ali'den sonra iktidara yerleşen dinci-gerici An Nahda hareketinin isyan eden işçi ve emekçilerin talep ve sorunlarıyla yakından uzaktan bir alakası yoktur. Bu hareketin isyana katılımı hem geç hem sınırlı olmuş, buna karşın ilerici devrimci güçlerin örgütsel alandaki zaafırlarından yararlanarak iktidarın dümenine yerleşebilmiştir.

AKP ve şefi Tayyip Erdoğan'ın tavsiyelerini alan Nahda hükümeti, işçi ve emekçilerin taleplerini hiçe sayarak, biran önce iktidara yerleşme çabasına girişti. Bu konuda belli adımlar atabilse de, gerici emellerine ulaşması kolay görünmüyor. Tunus gibi dinamik bir işçi-emekçi hareketinin bulunduğu yerde, dinci-gerici Nahda'nın iktidara her yönüyle yerleşmesi kolay bir şey değil. Nitekim dün yaşanan olaylardan dolayı istifa etmek zorunda kalan Nahda hükümetinin de toplumsal mücadele dinamiklerinin farkında olduğunu hissettiriyor.

Dinci gericiler pervasız, fakat emekçiler de kararlı. Bu da Tunus'ta AKP'nin ikizi bir hükümetin, verili koşullarda uzun ömürlü olmasının mümkün olmadığını gösteriyor. İlk isyanın ardından taleplerinin karşılanmasını bekleyen işçi ve emekçilerin ise, bu konuda hiçbir adım atmayan Nahda'ya karşı "yeni devrim" şiarını yükseltiyor. Olayların seyri, Tunus'ta taşların henüz yerine oturmadığını ve sınıflar mücadelesinin yeni boyutlar kazanarak devam edeceğini gösteriyor.

Devlet terörü tırmanıyor, hak ve özgürlükler gasp ediliyor...

Temel hak ve özgürlükler için örgütlü mücadeleye!

Türkiye'nin temel hak ve özgürlükler alanında son derece bozuk bir sicile sahip olduğu biliniyor. Bu gerçek, geçtiğimiz günlerde Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü (RSF) ve İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) tarafından yayınlanan raporlarda bir kez daha ortaya çıktı.

Raporların ışık tuttuğu gerçekler, Türkiye'de özellikle Terörle Mücadele Kanunu (TMK) ve Türk Ceza Kanunu'yla (TCK) ifade ve düşünce özgürlüğünün engellendiğini açıkça ortaya koyuyor. Bundandır ki, Türkiye dünya basın özgürlüğü sıralamasında, geçen yıla oranla 6 basamak daha geriye düşerek, 179 ülke arasında 154. sırada yer almakta ve "gazeteciler için dünyanın en büyük hapisanesi" olma özelliğine hak kazanmaktadır.

Raporda, en az 42'si mesleki faaliyet bağlantılı 72 gazeteci ve dört medya çalışanının hapiste olduğuna ve "terörle mücadele" adı altında basına yönelik ciddi baskı ve kovuşturmaların olduğuna dikkat çekiliyor.

Ne de olsa Türkiye, gazetecilerin Tayyip Erdoğan tarafından "adı köşe yazarı olanlar" biçiminde itham edildiği ve AKP'yi eleştirdikleri için "hadlerini bilmiyorlar" diyerek hedef alındığı bir ülkedir. İşte bundandır ki, Türkiye bu alanda dünya birinciliğini kimseye kaptırmıyor.

İşte Türkiye'nin insan hakları karnesi

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün raporunda ise, "terörle mücadele yasaları haklar alanındaki ilerlemeyi zayıflatıyor. Kürt hakları savunucuları, öğrenciler, gazeteciler sert yasalar yüzünden uzun zamandır hapiste" tespiti yapılıyor. Raporda yer alan tespitler, Türkiye'nin insan hakları konusunda "sınıfta kaldığı" nı belgeliyor.

Raporda değinilen somut örneklemelerle Türkiye'nin hak ve özgürlükler alanındaki tablosu özetle şöyledir: AKP hükümeti "işkenceye sıfır tolerans" demesine rağmen, pratik uygulamada buna uymamaktadır. İşkenceci Sedat Selim Ay'ın terfi ettirilmesi buna örnektir. Ve biliyoruz ki, her ne kadar adına "orantısız güç kullanımı" denilerek hafifletilmeye çalışılsa da, işkencelerin sokaklara kadar taşıdığı bir Türkiye gerçeği orta yerde durmaktadır.

Bir başka Türkiye gerçeği ise, polis şiddetine ilişkin açılan soruşturmaların, "polis memuruna mukavemet" iddiası ile mağdurlar hakkında dava açılmasıyla sonuçlanmasıdır. Ahmet Koca'nın gözaltında uğradığı şiddetin kanıtlanmasına rağmen "polise mukavemet"ten 5 yıl ceza alması örneğinde olduğu gibi. Özellikle, Polis Vazife Salahiyetleri Kanunu'nun (PVSK) çıkarılmasının ardından bu tür örnekler çoğalmaya başlamış, başta devrimciler olmak üzere birçok insan polis kurşunuyla öldürülmekte, polisler ise "dur ihtarına uymadı", "düşüm silah birden ateş aldı" vb. gerekçelerle işledikleri cinayetlerden sıyrılmaktadır. Ne de olsa Erdoğan'ın "polis rejimin teminatıdır" dediği bir ülkedir Türkiye.

Katliamlar devam ediyor!

Raporda Roboski katliamının aydınlatılmaması ve Hrant Dink davasının seyri hatırlatılarak tüm gerçeklerin ortaya çıkarılmasında ya da kamu

görevlilerinin cinayette rolü olduğu izlenimi yaratan ipuçlarının soruşturulmasında da herhangi bir ilerleme sağlanmadığı vurgulanıyor. Buna zamanaşımına uğradığı için dosyaları kapatılan diğer katliamları da eklersek aslında yeni katliamların teşvik edildiği ortaya çıkmaktadır.

Raporda kadına yönelik şiddeti önlemede de gerekli adımların atılmadığına dikkat çekilerek, kağıt üzerinde kimi düzenlemeler yapılıyor gibi görünse de mahkemelerin ve kolluk güçlerinin kadını korumak için gerekli şartları yerine getirmediği belirtiliyor.

Kürt siyasetçilerden gazetecilere, öğrencilere, insan hakları savunucuları ve sendikacılara yönelik tutuklama kampanyasının şiddetlendiği belirtilerek, milletvekilleri ve akademisyenlerin de bu hukuk teröründen nasip aldığı belirtiliyor. Raporda Muhteşem Yüzyıl dizisi için, "siyasetçilerin bir TV dizisine bile 'tahammül' edemeyecek kadar hoşgörüsüz" olduğu söyleniyor.

Erdoğan'ın toplumu baskı altına alma yollarından biri de sıklıkla başvurduğu hukuk terörüdür. Zira avukatının beyanında da ifade ettiği gibi, "şunu da özellikle vurgulamakta fayda var! Basına yönelik açtığımız tazminat davaları, önemli ölçüde caydırıcı rol oynadı. Özellikle köşe yazarlarının üsluplarında 2003-2004 yıllarına göre hissedilir bir değişim oldu. Artık yazarlar ve yorumcular eleştiri sınırını dozunda tutuyor..." (Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın avukatı Ali Özkaya, Akşam gazetesi röportajı, 23 Ekim) Aynı avukat sosyal medyayı kullanan sıradan vatandaşlar hakkında Erdoğan tarafından açılan 700 civarında dava olduğundan bahsediyor. İfade özgürlüğünün nasıl bir kıskaç altında olduğu ortadadır.

Tırmanan baskı ve terör

Raporlar, Türkiye'nin faşist baskı ve yasaklamalar ülkesi olduğunu bir kez daha göstermektedir. Bu gerçek, hemen her gün yaşanan yeni örneklerle sürekli hatırlanıyor. Her ne kadar Bülent Arıncı: "Türkiye

dışından rapor yazarların zannettiği gibi, düşündüğü gibi özgürlük yerlerde sürünmüyor" dese de geçtiğimiz günlerde yaşanan örnekler bile yeterli açıklıktadır. Özellikle avukatlara yönelik devlet terörü ile yaşanan tutuklanmalar özgürlüklerin yerlerde süründüğünün kanıtıdır. Tutuklu avukat sayısı daha önce KCK

davasından tutuklu avukatlarla birlikte 40'ı aşmıştır. Demokratik kitle örgütlerinin, muhalif basın-yayın organlarının basılması, işçi, emekçi ve öğrencilerin hak arama eylemlerine pervasızca saldırılması artık "rutin" uygulama olarak görülmektedir. Polis ve yargı terörü elele, muhalif her sesi, gazla, copla, kurşunla, anti-demokratik yasalarla susturmaya devam etmektedir.

Sermaye devleti, mevcut düzenin devamı için işçi ve emekçi halklara karşı her türlü sindirme, korkutma ve yıldırma yöntemini kullanmaktadır. Buna kılıf olarak da "terör" kavramını kullanıyorlar. Türkiye'de egemenler, çıkarları bakımından sakıncalı gördükleri her türlü muhalefeti "terör" olarak kodlamakta, böylelikle kitlelerin bilinçlerini yanıltabilmektedirler. Ancak her gün yaşanan örneklerden ve uluslararası raporlara yansıyan verilerden de ortaya çıktığı gibi terör uygulayan bizzat sermaye devletidir. Özellikle kriz içinde debelenen sistemin en ufak muhalefeti kaldırarak gücü dahi yoktur ki giderek azgınlaşan ve pervasızlaşan bir şekilde baskılara, hukuksuzluklara rastlamaktayız.

Tüm bunları engellemenin yolu ise örgütlü mücadeleyi daha da yükseltmektir. Baskı ve sindirme politikalarını boşa düşürmenin başka bir yolu yoktur. İşçi ve emekçi kitleleri devrim mücadelesine kazanma amacıyla olan sınıf devrimcileri olarak devlet terörünü her yolla teşhir etmeli, "TMY, PVSK gibi tüm faşist yasalar geri çekilsin!", "Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtsın!", "İşkenceye son, tüm siyasi tutsaklara özgürlük!", "Sınırsız söz, basın, örgütlenme gösteri ve toplanma özgürlüğü!" gibi acil demokratik istemleri ileri sürerek örgütlülüğü ve mücadeleyi büyütmeliyiz.

Faşist baskı ve devlet terörünü meşrulaştıramazsınız!

Ankara’da bulunan Amerikan Konsolosluğu’na yönelik gerçekleştirilen eylemin ardından düzen cephesi vakit kaybetmeden kirli bir propagandayı devreye soktu. Gerçekleşen eyleme dair ilk bilgileri de kullanan sermaye devleti, özellikle burjuva basını seferber etti. Amaç ise kuşkusuz ki tırmandırılan faşist baskı ve devlet terörüne karşı oluşan toplumsal tepkiyi dizginlemek ve kirli icraatlarını meşrulaştırmaktır.

Geçtiğimiz günlerde ÇHD’nin de içerisinde yer aldığı bir dizi devrimci kuruma yönelik faşist devlet terörü, toplumun farklı kesimlerince tepki ile karşılanmış, gerek avukatlarla, gerek Grup Yorum’la yükseltilen dayanışma, sermaye devletini hayli zora sokmuştu. “Ajanlık”tan “11 çelik kapı”ya kadar bir dizi yalanı piyasaya süren devlet, bu beyhude çabalara rağmen köşeye sıkışmış, öyle ki İstanbul Başsavcısı dahi çıkıp basın toplantısı yapmak zorunluluğu hissetmişti. Yine avukatların kitlesel eylemlerle sahiplenilmesi, ilerleyen günlerde AKP şefinin dahi konuşmalarında yer almıştı. Düzen partisi CHP bile kuşkusuz ki kendi hesapları doğrultusunda bu tepkiye ortak olmuş, İstanbul Barosu da ÇHD’li avukatların yanında yer almıştı.

Konsolosluğa yönelik eylemin ardından ise düzen cephesi, hızlı bir kirli propagandayı devreye soktu. Böylece oluşan toplumsal duyarlılığı tersine çevirmeyi amaçlayan devlet, bir yandan “operasyonu buna karşı yaptık” propagandası yaparken diğer yandan da polis-yargı terörüne tepki gösteren kurumları “terörü desteklemek” ile suçlamaya çabaladı. Kuşkusuz ki burada da en büyük rol bir kez daha boyalı basınındı.

En “Radikal”inden en gericisine kara propaganda

Boyalı basın, Alişan Şanlı isminin gündeme gelmesinin ardından kirli bir kampanya başlatarak eylemi ilerici ve devrimci güçleri karalamanın bir aracına çevirdi. Bir yandan saldırı ile geçtiğimiz günlerde tutuklanan avukatlar arasında bağ kurulurken öte yandan eylemcinin Wernicke-Korsakoff’lu olmasından yola çıkılarak çirkef iddialarda bulunuldu. Liberal-demokrat görünümlü *Radikal* ile gericiliğin bayraktarı *Yeni Akit*’in aynı potada buluşması düzen medyasının nasıl tek vücut olabildiğini de gösterdi.

Bir süredir demokrat bir görünüme bürünen ve bu yönlü bir çizgi izleyen *Radikal*’in manşeti bu açıdan manidar: “Korsakoff taburu!” Haberin içeriği ise eylemi anlatmak ile beraber Şanlı’nın Ölüm Orucu gazisi olması ve hakkında Wernicke-Korsakoff teşhisi bulunmasından ibaret.

Radikal ayrıca Gazi Karakolu’na yönelik eylem gerçekleştiren İbrahim Çuhadar’ın da Wernicke-Korsakoff’lu olduğunu iddia ederek, devletin eylemin hastalara yaptırıldığı propagandasına da açıktan destek verdi. Benzer bir çizgideki *Hürriyet* ise Wernicke-Korsakoff hastalığına dair aldığı “uzman görüşü”nü “hastalığı beynini küçülmüş olabilir” başlığı ile veriyor. Satılmış bir sözde doktorun görüşlerini yansıtan gazete örgütün eylemciyi kullandığını “kanıtlamak” için şunları söylüyor: “‘Şunu şuraya götür, şunu üstüne tak, kapıdan geçince şunu çek’ diye öğretirler. Ama hasta bunun sonucu nereye gider bilemez, muhakeme yeteneğini kaybeder”

Bugün Ölüm Orucu gazisi yüzlerce kişi bu hatalıktan muzdarip. Ancak direnişin onurunu taşıyanlar, zorluklara rağmen hayatlarını sürdürüyor. Burjuva basın

ise sadece karalamak için devlet terörünün sebep olduğu bu hastalığı hatırlıyor.

Gericiler ise Şanlı’nın Wernicke-Korsakoff’lu olmasından çok “Sezer affı”yla çıkmasını görüyor ve “Canlı bombayı Sezer affetmiş!”, “Ankara bombacısının Sezer sırrı” gibi başlıklarla ulusalcılara vurmaya çalışıyor.

Hedefte devrimci avukatlar ve düzen partisi CHP var!

Eylemin ardından devlet terörüne meşruluk kazandırmaya çabalayan sermaye devletine burjuva basının hizmetinden söz ettik. Bu açıdan özellikle gericiliğin bayraktarlığını yapanların başı çektiğini söylemek gerek.

Zaman, *Akit*, *Star* ve *Sabah* gibi gazeteler daha ilk günden itibaren avukatlara yönelik operasyon ile bombalama eyleminin bağıni kurmakta gecikmediler. Özellikle eylemden bir gün önce İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Çolakkadı’nın ÇHD operasyonu ile ilgili verdiği bilgileri bombalı eylem haberi ile bir arada veren basın, kirli propagandayı derinleştirdi.

Yine avukatların tutuklanması demokratik kamuoyu tarafından tepki ile karşılanırken düzen partisi CHP’nin başkanı Kılıçdaroğlu da hukuksuzluğu kınayan bir açıklama yapmıştı. Gericiler basın bu fırsatı da kaçırmayarak “Kılıçdaroğlu DHKP-C’li avukatları savunmuştu” başlığıyla Kılıçdaroğlu’nun açıklamalarını hatırlattı.

AKP şefi de gericiler basın ile aynı yönde açıklamalar yaparak koroya katıldı. Henüz haklarında dava dahi açılmayan avukatları “terör örgütünün içerisinde aktif görev alan avukatlar” biçiminde tanımlamaktan çekinmeyen Erdoğan şu sözlerle CHP’yi de köşeye sıkıştırmaya çalıştı: “*Ne yazık ki bu ülkenin ana muhalefet partisi genel başkanı da savunuyor. Bu tür bir ana muhalefet partisi genel başkanı olduğu bir ülkede şüphesiz terörle mücadele de kolay olmayacaktır*”

Sermaye medyasının pis(ikolojik) savaşı!

Ankara’daki ABD elçiliğine yapılan feda eylemi sonrasında medya lağım kokuları saçarak, pis(ikolojik) savaş yürütüyor. Okuma yazmasının olduğundan dahi şüphe edilecek oranda cahil (okuma yazması varsa sahtekar demek gerekir!) bir profesörün açıklamalarına dayanarak pis savaşını yürütüyor.

“Nöroloji Uzmanı Prof. Dr. Mehmet Zülküf Önal, Wernicke Korsakoff hastalarının kolay yönlendirilebilir hale geldiklerini bildirdi.” “Prof” olduğunu iddia eden bu zatı muhterem, aynı zamanda şunları söylüyor. “Buna erken yaşta bunama denilebilir. Özellikle sabah ne yediğini akşama unutabilir.” İlkokula giden bir çocuk bile sorar, sabah yediğini akşam unutan biri nasıl yönlendirilebilir? Bu zat ve bu zattan mideleri bulanmadan beslenen sözüm ona gazeteciler, unutkan birisinin nasıl yönlendirilebileceğini de açmalıydılar. Herhalde onlar da iki satır önce yazdıklarını unutuyorlar?

Yine bay prof. “bilgi”(!) kusuyor. “Beyin küçülüyor, yapısal değişiklik olmaya başlıyor. Özellikle hafıza merkezlerinde geri dönüşümsüz küçülme oluyor. Bu kişiler, kolay manipüle edilebilir hale geliyor. Saf biri oluyor, yapacaklarının ne ye mal olacağını bilemez hale geliyor. Mutlaka onun elinden birileri tutmuştur. Oraya kadar gelemmez.” Eğer beyin küçülebiliyorsa bu profesörün beyni fındık kadar küçülmüş olmalı! Ben de, Wernicke-Korsakofum. Bu hastalık denge ve hafızayla ilgili beyin hücrelerinin ölmesinden, ya da uyuşmasından kaynaklı oluşuyor. Beyin, prof varlığıyla aksini ispatlasa da, küçülmez. Beyincik küçülür. Beyincik küçülmesi ise dengeyi etkiler.

Altını çizdiğim sözlere bakılırsa, bu adam, stand-up’çı olmaya çalışıyor herhalde! Ne yapacağını bilemeyen biri, üzerinde bomba varken, kim onu elinden tutup oraya götürür? Böyle bir şey göze alınmayacak kadar çok riskli değil mi? Saf birini kandıran birileri böyle bir riski göze alabilir mi? Kendilerini prof ve gazeteci sanan bu zatlar, yazdıkları ve söylediklerine kendileri zerrece inanıyor mu? İnanacak saflıktalar mı? Yoksa “namus ve şeref” düşkünü şarlatanlar mı? Bu sadece bir Wernicke-Korsakoflu’nun sorusu. Hakaret değil...

Kirli propaganda tehditlerle sürüyor!

Düzen cephesinin, eylemin ardından başlattığı saldırganlık, ilerleyen günlerde yerini tehditlere bıraktı. Boyalı basında birbiri ardına çıkan haberlerin her biri adeta yeni operasyon tehdidi biçimindeydi. Bu demagojik haberlerde, örgütler arasındaki ilişkiyi anlatmaya çalışan “tahteravalli eğrisi” gibi komiklikler olduğu kadar “3 bombacı aranıyor” biçiminde yeni operasyonların çağrısını yapan manşetler de bulunuyordu.

Bunlara son olarak AKP şefinin pervasız açıklamaları eşlik etti. Çek Cumhuriyeti ziyareti öncesi açıklama yapan Erdoğan, “operasyonlar sürecektir!” mesajı vermekten geri durmadı. Bununla birlikte demokratik kurumlara yönelik polis terörünü bir kez daha gerçek dışı argümanlarla savunan Erdoğan, son eylemle de bu operasyonun bağıni kurarak şunları söyledi: “*Burada çelik kapılar mı var? Kaynaklarla bunu kestik mi kestik; kesemedik candan gireceğiz. Niye? Çünkü bizim görevimiz, milletimizin güvenliğini, huzurunu sağlamaktır.*”

Bu sözler çok açık ki sermaye devletinin önümüzdeki dönemde saldırılarını daha da pervasızca yürüteceğini ve şimdiden bunun yolunu düzlediğini gösteriyor. Kirli propagandayla toplumsal muhalefeti dizginlemek için hiçbir fırsatı kaçırmayan düzen cephesi, muhalif güçlere karşı sıradan faşizmi tırmandırıp korku ve güvenlik paranoyasıyla terörünü meşrulaştırmaya çalışıyor.

Ancak bugün biliyoruz ki hiçbir güç, devrimci hareketi yok etmeyi başaramadı. Ne 12 Eylül postalının etkisi sonsuza kadar sürdü, ne de 90’ların faili meçhul cinayetleri, “1000 operasyon”ları işçi ve emekçileri devrimci mücadeleden alıkoydu. O gün olduğu gibi bugün de ilerici ve devrimci güçler gericilik dalgasını püskürtecek, faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi yükselteceklerdir.

Yeni yargı düzenlemeleri tüm iktidarı “Başkan”ın elinde toplamayı amaçlıyor!

Bir iktidar gücü olarak sahneye çıkan AKP'nin yürüyüşünde tek tek kurumların ele geçirilmesi büyük bir önem taşıyor. Bilindiği gibi bugün ise yargı üzerinde kurulacak tam denetim AKP'nin temel hedefleri arasında. Bir dizi yöntemle yargıdaki hegemonya perçinlenmeye ve direnç gösteren kimi noktalar da temizlenmeye çalışılıyor.

AKP iktidarının tırmandırdığı baskı ve teröre yargı ayağından da önemli bir destek geldiği biliniyor. Uyum içerisinde polis sokaklarda terör estirirken yargı da arta kalanları zindanlara yolluyor. Böylece dizginsiz devlet terörü toplumun her hücreğine nüfuz ediyor. Ancak bununla da yetinmeyen AKP, yargıya tam denetim sağlarken bunu kurumsal olarak da garanti altına almak istiyor.

Bu kapsamda Anayasa değişiklikleri çerçevesinde hazırlanan 12 Maddelik bir değişiklik önergesi, AKP'nin yargı alanında yapmak istediklerini ortaya çıkardı. Anayasa'nın “Yargı” bölümüne dair yapılan öneriler arasında Anayasa değişikliklerine iptal yolunun kapanması ve Yargıtay'ın kaldırılması yer alıyor. Esas göze çarpan ise “Başkan”ın yargı üzerindeki mutlak denetimi.

Yeni anayasadan diktatörlük çıktı!

AKP'nin anayasa hazırlıkları kapsamında hazırladığı “yargı” başlıklı 12 maddelik düzenleme önerisi “Anayasa Uzlaşma Komisyonu”na sunuldu. Hazırlanan metinde genel olarak dikkat çeken ise AKP'nin zaten yargı üzerinde oluşturduğu tahakkümün bütün olarak yasal biçime kavuşturulması ve otoriter bir rejimin anayasasının oluşturulması oldu. Özellikle tüm kurumların bileşenlerinin belirlenmesinde “Başkan” a biçilen rol, başkan sıfatına yargının üzerinde bir diktatörlük yetkisi öngörüyor.

Yeni düzenlemeler burjuva demokrasisinin şekilsel boyutunu dahi ayaklar altına alarak iktidara ve “Başkan” a tabi bir kurum haline getiriyor. Yine

esas işlevi burjuvazi arasındaki güç ilişkilerini düzenlemek olan kuvvetler ayrılığı iktidar lehine bozuluyor.

Anayasa Mahkemesi sınırlanıyor

Öneride Anayasa Mahkemesi'nin yetkileri sınırlanarak denetleme alanı kısıtlanıyor. Buna göre Anayasa Mahkemesi sadece kanunlar, kararnameler ve TBMM İçtüzüğü'nün anayasaya uygunluğunu denetleyebilecek. Ancak Anayasa değişikliklerini

denetleme yetkisi bulunmayacak. Ayrıca Anayasa Mahkemesi için “kanun koyucu gibi hareketle, yeni bir uygulamaya yol açacak biçimde hüküm tesis edemez” ifadeleri dikkat çekiyor.

Anayasa Mahkemesi'nin “Yüce Divan” sıfatı da ortadan kalkıyor ve TBMM Başkanı ve bakanları görevleriyle ilgili suçlardan yargılama yetkisi Anayasa Mahkemesi Başkanı'na veriliyor. Anayasa Mahkemesi'nin bileşiminin belirlenmesinde de iktidarın ve “Başkan”ın ağırlığı dikkat çekiyor.

İpler “Başkan”ın elinde

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) da doğrudan hükümete bağlanması öngörülüyor. Kurulun yedi üyesi meclis tarafından atanacak, yedi üyeyi ise “Başkan” atayacak. Altı üye alt mahkemelerce seçilecek.

Yargıtay'ın yerine ise “Temyiz Mahkemeleri”nin kurulması öngörülüyor. Yeni kurulacak mahkemelerin görevi “alt derece mahkemelerince verilen ve kanunun başka bir yargı merciine bırakmadığı karar ve hükümlerin son inceleme” biçiminde tanımlanıyor.

Temyiz Mahkemeleri'nin üyelerinin dörtte üçü HSYK tarafından atanacakken dörtte birini de yine “Başkan”ın seçmesi öngörülüyor.

Tasarıda askeri mahkemelere dair de önemli sınırlamalar bulunuyor.

Yapılan düzenleme ile tartışılan başkanlık sisteminin de gerçek yüzü görülmüş oluyor. Yeni anayasanın ise şekilsel bir burjuva demokrasisine dahi tahammül edemeyen AKP şefinin tüm yetkileri kendinde toplayacağı bir şekle evrildiği de gözlerden kaçmıyor.

BDSP'den ÇHD'ye ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, yapılan polis baskını sonrası 9 üyesi tutuklanan ÇHD'ye ziyarette bulundu.

5 Şubat günü öğle saatlerinde Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'ne gelen BDSP'li sınıf devrimcileri adına yapılan konuşmada ÇHD'ye yönelik karalama açıklamalarının sürmesine dikkat çekilip “her zaman ÇHD'nin yanındayız” denildi.

Polis terörünün de kınandığı konuşmada ÇHD'nin karşı karşıya kaldığı saldırının tek başına avukatlara yönelik olmadığı, toplam baskı ve terörün parçası olduğu vurgulandı. Burjuva basının operasyondaki rolü üzerinde de durularak basının avukatları kriminalize ettiği hatırlatıldı.

ÇHD'ye yönelik operasyonun çok geniş bir kesimin sahiplenmesiyle boşa çıkarılabileceğini ifade eden sınıf devrimcileri bu sahiplenmeyi burjuva basının bile görmezden

gelemediğini söylediler. Ziyaret sınıf devrimcilerinin bulundukları tüm işçi havzalarında ve semtlerde saldırının asıl amacının teşhirini yaparak dayanışma çağrısında bulunduğunun belirtilmesiyle sona erdi.

Ziyaret sırasında söz alan ÇHD sözcüsü de polis operasyonu sırasında yaşanan kötü muamele ve işkence için harekete geçtiklerini, ayrıca Türk Tabipler Birliği tarafından da zorla kan ve tükürük testi yapan doktorlar hakkında soruşturma açılacağını belirtti. Derneğin işçilerin, tutuklanan her kesimin yanında olmaya, savunma hakkını korumaya devam edeceği vurgulandı.

Toplu üye alımı kampanyası, eylemler hakkında bilgi verildi. 5 Nisan avukatlar gününde yapılacak etkinliklerden bahsedildi.

Karayollarında özelleştirme saldırısı ve gerçekler!

Karayollarının özelleştirilmesine yönelik tartışmalar sürüyor. Recep Tayyip Erdoğan da son yaptığı açıklamalarla tartışmaya katıldı. AKP şefi, karayollarına ilişkin olarak yapılan özelleştirme ihalelerinin iptal edileceğine dair açıklamalarda bulundu. Haber Türk'te yayınlanan "Teke Tek" programında "Biz belki bazı özelleştirmeleri iptal edeceğiz. Örneğin otoyol meselesi, köprüler meselesini tekrar masaya yatıracağız. Daha yüksek beklentilerimiz var" diyen Erdoğan, Karayolları Genel Müdürlüğü'nün otoyollar ve köprülerin en az 20 milyar edeceği tespitini hatırlatarak söylemine sahicilik katmaya çalıştı.

Otoyol ve köprülerin özelleştirme sürecinde yaşananlar ise Tayyip Erdoğan'ın özelleştirmelerin iptaline ilişkin açıklamalarının samimiyetsizliğini kanıtı olarak kayıtlara geçti. Zira "Özelleştirme Yüksek Kurulu" içinde yer alan bakanların tümü 20 milyar rakamının gerçekçi olmadığını dile getirdiler. Üstelik Tayyip Erdoğan'ın 13 milyar dolarlık ihaleye bakanlarıyla birlikte onay verdiği de biliniyor. Tüm bu açıklamalar yapılan özelleştirmeleri işçi ve emekçilere şirin gösterme ve muhtemel gelecek tepkileri yumuşatmaya yöneliktir.

Otoyollar ve köprüler sermayeye peşkeş çekiliyor, karayolu işçilerini işsizlik bekliyor!

Türk devleti kuruluşundan bu yana ulaşım yatırımlarını kapitalizmin ihtiyaçlarını esas alarak oluşturmuştur. Hava ve deniz ulaşımına önem vermeyen devlet, karayolları yapımını ulaşım politikasının merkezine koymuştur. Son yıllarda görülen "hızlı tren" yatırımları, duble yollar ve otobanların yapımına hız verilmesi, hava ulaşımında özel şirketlerin devreye alınması, THY'nin özelleştirilmesi vb. girişimleri sermayenin ihtiyaçlarıyla doğrudan bağlantılıdır.

Otoyol ve köprülerin özelleştirilmesini zorlaştıran tüm yasal engeller 25 Mayıs 2010 tarihinde yayımlanan "6001 sayılı Karayolları Genel Müdürlüğü'nün Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun" ile birlikte ortadan kaldırılmıştır. Yasanın çıkışıyla birlikte köprü ve otoyolların özelleştirilmesi süreci hızlanmıştır.

Türkiye karayolu ulaşımı ağırlıklı bir ülkedir. Türkiye'de yük taşımacılığının yüzde 90'ı ve yolcu taşımacılığının yüzde 95'i karayolu üzerinden yapılmaktadır. Karayollarının ağırlıklı olduğu Türkiye tablosu, sermaye için yeni bir rant kapısı elde etme olanağı sağlıyor. AKP iktidarı otoyollardan elde edilen devasa kaynağı kapitalistlerin kasalarına akıtmak istiyor.

Bu kaynağın ne denli büyük olduğunu rakamlar açıkça gösteriyor. Karayolları Genel Müdürlüğü'nün yatırım kalemleri incelendiğinde 2009 yılında 2 milyar 457 milyon 115 lira, 2010 yılında ise 3 milyar 73 milyon lira harcama yapıldığı görülecektir. 2012 yılında ise 3 milyar 631 milyon 499 lira yatırım yapılmıştır.

2009 ve 2010 yıllarında gerçekleştirilen yatırım harcamalarının toplamı yaklaşık 5,5 milyar liradır. Bu rakamlar iptali tartışılan köprü ve otoyolların özelleştirilme bedeline neredeyse eşit; köprü ve otoyollar, Karayolları Genel Müdürlüğü'nün iki yıllık yatırım harcamaları kadar bir bedelle elden çıkartılmak istenmiştir. AKP iktidarının yaklaşık 7-7,5 yılda kendini amorti edecek ve ondan sonraki 14-15 sene ise sermayenin kar hanesine yazılacak özelleştirme politikasında ısrar edeceği aşikardır.

Karayollarının peşkeş programının tüm yükü ise işçi ve emekçilerin sırtına binecektir. Özelleştirme bilançosu, özelleştirme nedeniyle ortaya çıkan zararın boyutlarını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Köprü ve otoyolların özelleştirilmesi sadece bugünü değil, önümüzdeki 25 senenin ipotek altına alınmasını kapsayan bir anlayışı içermektedir.

Hemen bütün özelleştirmelerin zararının faturası işçi ve emekçilere yüklenmekte, sermaye gruplarının payına ise yüksek karlar düşmektedir. AKP iktidarı da bu tutuma harfiyen uymaktadır. Zaten tekeller de yüksek kar beklentilerine yanıt vermeyen özelleştirmelere ilgi göstermemekte, ancak yüksek kar beklentilerinin karşılandığı koşullarda özelleştirmelere katılmaktadırlar.

Özelleştirme sonrası işçilerin tüm çalışma koşulları sermaye tarafından belirlenmektedir. Bu ne demektir? Bu yaklaşık dokuz bin taşeron, altı bini memur ve kalanı kamu işçisi olan toplam 16 binden fazla çalışanın ya sefalet ücretlerini kabul ederek güvencesiz çalışması ya da işsizliğin kör kuyusuna mahkum edilmesidir. Bu yaklaşımın öncü göstergeleri ortaya çıkmaya başlamıştır. AKP iktidarı Yol-İş Sendikası'na üye olan 9 bin taşeron işçisinin sürecini baltalamak için anahtar teslimi şubeleri satmaya başlamıştır.

Örneğin Karayolları Genel Müdürlüğü 2013 yılında yaptığı tüm ihalelerde yüklenici firmaları teşvik etmeye özen göstermiştir. Karayolları Genel Müdürlüğü, sahip olduğu 11 bin 555 adet iş makinesinin de atıl hale gelmesi gerekçesini öne çıkararak taşeronlara peşkeş çekmeye çalışmaktadır.

Güvenceli çalışmak ve özelleştirmeyi durdurmak için mücadeleyle!

Karayolu işçilerinin öncü rolü oynayacak dinamikleri kendi etrafında toplayacak ve daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğü zorlamaları, özelde dinci-gerici Tayyip Erdoğan'a ve genelde özelleştirme yandaşı sermaye cephesine verilecek en önemli ve etkili yanıttır. Karayolu işçileri sendika ağalarının etkinliğini kırarak mekanizmaları bir an önce harekete geçirmelidirler. Zira her yere yayılan bir genel direniş için gerekli olan topyekûn mücadele ateşini tabana yaymaktır.

Karayolu işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadelede gösterecekleri fedakarlık ve kararlık özelleştirme hesabı yapan sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Karayolu işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadelede ortaya koyacağı militan ve kitlesel duruş sendika ağalarını mücadeleye zorlayacak tek güçtür. Karayolu işçileri mücadeleyi daha da büyütmek için sendika ağaları üzerindeki baskılarını artırmalıdır. Özelleştirme saldırısının panzehiri olan taban örgütlerini ülke sathına yaymalıdır.

Son 28 Ocak eyleminde de görüldüğü gibi karayolu işçileri mücadele isteklerini ortaya koymuşlardır. Bu eylem karayolu işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı olduğunu gösteriyor ve mücadeleyi büyütmekten kaçan sendika bürokratlarına yönelik tepkisini ortaya koyuyor. Eksik olan karayolu işçilerinin mücadele isteği değil, yeterli bilinç ve örgütlülüğün yoksun olmalarıdır.

Karayolu işçilerinin şube şefliklerinden başlayarak, ülkenin dört bir yanında bulunan karayolları bölge müdürlüklerinde örgütlenmeye hız vermesi gerekiyor. Yakalanan olanakları en iyi şekilde değerlendirmek, karayolu işçileri arasında özelleştirme karşıtı tam bir bilinç ve örgütlenme seferberliği başlatmak gerekiyor. Yol-İş ağalarının özelleştirme karşıtı işçi mücadelesini zayıflatmak için işbirlikçi bir tutum içinde olacakları aşikardır. Zira özelleştirme karşıtı mücadeleyi her gün AKP'nin kapısı önünde bekleyen ve taşeron işçilerinin sorunlarının çözümünü mahkeme kararlarında arayan sendika ağaları öremezler.

Karayolu işçilerinden eylem...

Batman ve Mardin'deki Karayolları Bölge Şubeleri'nde çalışan ve 15 Şubat tarihinde iş akitleri feshedilecek yaklaşık 200 işçi, sermaye hükümetin daha önce "5 bin işçiyi kadroya alacağız" sözüne rağmen sadece 1000 kişi aldığını belirterek 4 Şubat günü eylem yaptı.

Hükümetin daha önce 5 bin işçiyi kadroya alacaklarını açıklamasına rağmen, sadece 1000 işçiyi almasını protesto eden yaklaşık 200 işçi, Batman ve Mardin Karayolları Şubeleri önünde basın açıklaması yaptı.

Batman'daki Karayolları 97'nci Şube Müdürlüğü Binası önünde toplanan yaklaşık 100 işçi, iş akitlerinin feshedileceği 15 Şubat öncesi harekete geçti. Aralarında 15-16 yıldan bu yana çalışan Karayolları işçilerinin de bulunduğu grup adına konuşan Yol-İş Batman Temsilcisi Orhan Taşkıran, "5 bin işçiyi kadroya alacakları sözünü verenler, 1000 işçi aldıktan sonra anlaşmayı unutarak hile yaptı" dedi.

Mardin'deki 93'üncü Şube Şefliği önünde toplanan yaklaşık 100 işçi adına konuşan Diyarbakır Yol-İş Sendikası Temsilcisi Abdurrahman Ulaş da sermaye hükümetinin daha önce 5 bin işçiyi kadroya alacağını açıklamasına rağmen, sadece 1000 kişiyi işe alma kararı aldığını söyledi.

Davutpaşa, Ostim, Antep...

Kapitalizm her zaman ve her yerde öldürür! Kapitalizmi öldürelim!

“Sermaye toplum tarafından riayete zorlanmadığı yerde işçinin ömrü ve sağlığı karşısında acımasızdır” (K. Marks)

Geçtiğimiz hafta Antep’te bulunan Güneydoğu Galvaniz fabrikasında meydana gelen patlamada ikisi Suriye kökenli olmak üzere toplam 7 işçi iş cinayetine kurban gitti. Suriye’de savaştan kaçanların Türkiye’ye sınır illerde kaçak olarak çalıştırıldıkları yer yer basında da yer alıyordu.

Emperyalist savaşın yıkımından kaçarak Türkiye’ye sığınan Suriyeli işçiler, burada da kapitalizmin aşırı kar hırsına kurban gitmekten kurtulamadılar. Konteyner kentlerde yaşadıkları açlık, yoksulluk, salgın hastalıklar nedeniyle sık sık gündeme gelen mülteciler, bu kez bir iş cinayeti üzerinden gündeme gelmiş bulunuyorlar.

Boyalı basın ve muhalefet partileri sürekli olarak Suriyeli işçiler gerçeğini de gözeterek “kaçak işçi” vurgusunu ön plana çıkardı. Oysa kaçak Suriyeli mülteciler sermayenin daha da ucuz bir iş gücü potansiyeli olarak iştahını kabartıyordu. Dinci-gerici AKP’nin şefi Recep Tayyip Erdoğan sayı olarak 100 bini aşan mültecilerin yerleşim alabilmeleri ve bölgede çalışabilmeleri için hızlı bir yasal düzenleme yapılacağından daha önce bahsediyordu. Ardından Bakan Fatma Şahin de benzer açıklamayı birkaç kez tekrarlayarak durumu perçinlemiş oldu.

Böylece konteyner kentlerde bulunan ucuz işgücü potansiyeli, kölece koşullara mahkum edilmiş olan Türkiyeli işçilerden çok daha ağır çalışma ve sömürü koşullarına maruz kalmış olacak. Ki hali hazırda Adana, Antep, Urfa, Mersin, Hatay’da yerleşen Suriyeli işçi ve emekçiler, bu bölgelerde her türlü güvenceden yoksun bir şekilde çalıştırılıyorlar. Bölgedeki işçi ve emekçiler açısından son derece ağır olan çalışma koşulları, mülteci işçi ve emekçiler üzerinden daha da ağırlaştırılmış boyutuyla sürmektedir. Geçtiğimiz aylarda Antep’teki tekstil işçilerinin gündeme gelen mücadelesi, bölgede yaşanan çalışma koşullarının ne denli kölece olduğunun açık bir göstergesiydi.

Güneydoğu galvanizdeki iş cinayeti nedeniyle açıklama yapan DİSK Bölge temsilcisi Nihat Bencan, dört organize sanayi bölgesinde toplam 175 bin işçinin çalıştığını, bunların yarısının kayıt dışı olarak çalıştırıldığını vurguladı. Kuşkusuz sermaye sınıfı salt Antep’te değil, ülke ölçeğinde işçi ve emekçileri her türlü güvenceden yoksun bir şekilde çalıştırmakta, kanlarını emmektedir.

Davutpaşa ve OSTİM’de yaşanan kitlesel iş cinayetlerinin yıl dönümünde gerçekleşen bu iş cinayetinin temel nedeni, diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi kapitalistlerin aşırı kar hırsıdır. Bilindiği üzere gerek Davutpaşa’da gerekse de OSTİM’de yaşanan iş cinayetlerinin sorumluları sözde “bulunamamış”, bugüne kadar yargılanan kimse olmamıştır. Dahası bir çok sendika gerek OSTİM, gerek Davutpaşa, gerekse de Antep’te yaşanan iş cinayetleri karşısında sadece basın açıklaması yapmış, işçi sağlığı ve güvenliğine ilişkin bir mücadele programı ortaya koymamıştır. Bu salt bugüne ilişkin bir durum değil. Sermaye, “İşçi Sağlığı ve Güvenliği Yasası”nı yaşama geçirdiğinde, sendikalar tarafından ortaya konan tepki yine basın açıklamaları sınırında kalmıştır. Oysa o dönem yasanın kendisinin

“sendikaların da ifadesiyle” yeni iş cinayetlerinin önünü açacağı vurgusu özel olarak yapılmıştı. Söz konusu yasa işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini piyasaya sunan bir kar mekanizması olarak tasarlanmış ve geçtiğimiz yıldan itibaren devreye sokulmuştur. Bu nedenle gerek Antep’te yaşanan, gerekse de her gün ülkenin değişik yerlerinden gelen iş cinayetleri haberleri hiç de şaşırtıcı değildir.

Tabloyu boşa düşürmek, iş cinayetlerini en aza indirmek, mücadelenin ne ölçüde geliştiğiyle ilgilidir. Fabrikalarda kurulacak işçi sağlığı ve güvenliği komiteleri aracılığıyla bir mücadele ve müdahale programı oluşturmak temelli ödevler arasında olmalıdır. İşçi ve emekçilerin etkin mücadelesi, sermayeye işçi sağlığı ve tedbirlerini uygulama noktasında bir basınç oluşturabilir. Bu basınç bir çok işçinin hayatını kurtarabilir. Her fırsatta gerek sermaye, gerekse de onun sözcüleri iş cinayetlerinin sorumlularının “dikkatsiz işçiler” olduğunu vurguluyor. Gerçekte iş cinayetleri sermayenin aşırı

kar hırsından kaynaklanmaktadır.

Engels, “İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu” yapıtında “İşçi sınıfının sefil durumunun nedeni, o ufak tefek yakınma konularında değil, ama kapitalist sistemin kendisinde aranmalıdır” der. Kuşkusuz iş cinayetlerinin tarihe gömülmesinin koşulu da kapitalizmin tarihin çöplüğüne atılması koşuluyla ilintilidir.

İşçi sağlığı ve güvenliği noktasında Sovyetler Birliği çok önemli deneyimler bırakmıştır. Bu deneyimler fabrikalarda işçi sağlığı ve güvenliğine nasıl önem verildiğini bize açıkça göstermektedir. Fabrikalardaki üretim komiteleri, sendikalar ve işçiler, işçi sağlığı konusunda özel çalışmalar yapmışlar, risk faktörlerini tespit edip, önlemler almışlardır. Sovyetlerde sendikalar bünyesinde bulunan ve maaşını sendikalardan alan toplam 5500 müfettiş vardır. Yanı sıra devletin 20 bin sağlık ve güvenlik müfettişi bulunmaktadır. İşyerlerinde işyerinin büyüklüğüne göre 7-17 üyeden oluşan emek koruma komiteleri vardır. Devletin işçi sağlığı ve güvenliği araştırma enstitüleri yanında Sendikalar Konseyi tarafından yönetilen, her biri farklı bir sanayi veya sağlık sorununa odaklanmış altı emek koruma enstitüsü vardır. Leningrad’da, optik donanım üreten altı fabrikanın emekçilerine hizmet eden 350 yataklı olan ve 100 hekimin görev yaptığı bir hastane bulunmaktadır ve bu hastanenin amacı bu 6 fabrikada çalışan 20 bin işçinin hastalanmalarını önlemektir. Sovyetler Birliği’nde bu ve benzeri sayılabilecek birçok örnek vardır. İşçi sınıfının iktidarı kapitalizmin tersine kar merkezli değil, insan merkezli davranır. İşçi ve emekçiler kapitalizm koşullarında ancak büyük mücadeleler sonucu, sermayedara yaptırım uygulayabilir ve bir nebze olsun iş cinayetleri hafifleyebilir. Ancak işçi ve emekçilerin üretim esnasında burnunun dahi kanamaması ancak ve ancak sosyalist bir toplumla mümkün olacaktır.

Teknopark işçileri kazandı!

İTO-Teknopark İnşaatı İşçileri, işten atıldıktan sonra başlattıkları direniş ile patronu anlaşma yapmaya zorunlu bıraktılar. İşçiler, direniş sonucunda patronla yaptıkları anlaşma gereği geçen hafta aldıkları ücretlerini geri kalanın 5 Şubat günü aldıklarını belirterek, direnişi kazanımla sonuçlandırdıklarını ifade ettiler.

İTO-Teknopark İnşaatı İşçileri, İstanbul Ticaret Odası’nın finansmanlığını yaptığı Pendik’te yapımı süren proje sırasında ücretlerini 5 ay boyunca alamadıkları ve muhatap bulamadıkları için 10 Ocak’ta İTO önünde direnişe başlamışlardı. İstanbul Ticaret Odası önünde direniş çadırı kuran işçilere polis ve zabita, defalarca saldırmış, çadırlarını yıkmıştı. İşçiler polis terörü ile

gözetaltına alınmış, gaz, cop, tazyikli su ile şiddete uğramış ve yaralanmışlardı.

Yaşadıkları polis terörüne ve sermayenin tehditlerine aldırmayan işçiler, kararlılıklarını sürdürmüş Uzunlar İnşaat’ın sahiplerinin evlerine önünde, son olarak Uzunlar İnşaat’ın Fatih’te bulunan bürolarının önünde eylem gerçekleştirmişti. Bu eylem sonucunda işçilerle görüşen patron Adnan Uzun, işçilerin ücret alacakları için taahhütname imzalamış ve iki taksitle ücretlerin tamamını vermeyi kabul etmişti.

İşçiler, mücadele ederek aldıkları bu sonuç sonrası, ücretlerini taahhütnameye göre ilk kısmını geçen hafta, kalanını ise bugün aldılar.

Her türlü baskıya ve zulme karşı boyun eğmeyen, kararlılıkla mücadele eden İTO-Teknopark İnşaatı İşçileri, mücadelelerini zaferle sonuçlandırarak, işçi sınıfına izlenmesi gereken yolu da göstermiş oldular.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taral Makina’da sendikalaşma ve işten atma...

Dışarıda direniş, içerde dayanışma!

Sendikalaşan Taral Makina işçileri patronun işten atma saldırısı ile karşılaştı. Fabrika önünde bekleyen işçiler talepleri kabul edilene kadar direneceklerini belirtiyor.

Bayrampaşa’da kurulu olan Taral Tarım Makina ve Aletleri Sanayi A.Ş.’de işçiler DİSK’e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası 2 No’lu Şube’ye üye oldular. Sendikalaşmadan haberi olan patron 12 işçiyi işten çıkardı. İşçiler 5 Şubat günü fabrika kapısında bekleyişe geçtiler.

Tüm bunlar olurken alım güçlerinin düştüğünü gören işçiler, sendikalaşmaya karar verdiklerini dile getiriyorlar. Sendikal çalışmanın patron tarafından öğrenilmesi ile birlikte dün 10, bugün de iki olmak üzere toplam 12 işçi atılmış durumda.

İşçiler, gece fabrikaya gelen müdürün, işçilere bir konuşma yaptığını, konuşmada sendika taleplerinin neden patrona iletilmediğini sorduğunu ifade etti. Ayrıca müdürün “DİSK’ten başka sendikalar da var” diyerek üyelikten vazgeçmeleri durumunda bu konuda kendilerine “yardımcı” olacağını belirttiği söyledi.

Sabah saatlerinde fabrika önünde bir araya gelen işçiler ve 2 No’lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram, burada bekleyişe başladılar. Bir müddet sonra sendika başkanı, yönetim ve patronla bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşme sonrası işçilere açıklama yapan Bayram, taleplerini yönetimle görüştiklerini, yönetimin daha sonra kendilerine cevap vereceklerini belirtti.

Dışarıda direniş sürerken fabrikanın içinde ise istifa baskısı yapıldı. Patron ve uşakları sendika üyesi işçileri tek tek görüşmeye çağırarak sendikadan istifa etmelerini dayattı.

Öğle yemeğinin ardından gündüz vardiyasında çalışan işçiler topluca binadan çıkarak fabrika bahçesine geldiler ve işçilerin beklediği giriş kapısının arkasında toplandılar. Sloganlar eşliğinde kapıya gelen işçileri dışarıda bekleyen direnişçi işçiler de slogan ve alkışlarla karşıladı.

Bayram, zorla istifa ettirme ve işçilerin dışarıya çıkmalarının yasaklanmasına değinerek sermayenin ve kolluk kuvvetlerinin baskılarının kendilerini yıldıramayacağını, işçilerin elele vererek yürüttükleri bu mücadele ile muhakkak kazanacaklarını dile getirdi.

Fabrika güvenliğinin işçileri içeriye sokma çabasına da sloganlarla tepki gösteren işçilere burada Yılmaz Bayram bir konuşma yaptı. Alkış ve sloganlarla sonlanan konuşmanın ardından işçiler içeri girerek işbaşı yaptılar.

Türk Metal oyunu boşa düşürüldü!

İşçilerin kararlılığını boğamayan patron, çareyi Türk Metal çetesini devreye sokmakta aradı. Türk Metal’i ve noteri fabrikaya getiren patron işçileri Birleşik Metal-İş’ten istifa ettirerek Türk Metal’e üye yapmaya çalıştı. Ancak işçilerin kararlı duruşları bir kez daha kirli hesapları boşa düşürdü.

Dayanışma çay paydoslarında da sürdü ve içerdeki işçiler, kapı önündeki arkadaşlarını yalnız bırakmadı. Patron ise kirli hesaplarının boşa çıkması üzerine bir kez daha işten atma saldırısını devreye soktu. 15 işçi daha işten atıldı ve böylece atılan işçi sayısı 27’ye çıktı. İşten atılan işçiler de direnişe katıldı.

Bu süreçte işçilerin sendikaya üye olmaları da sürüyor. Bir grup işçi daha Birleşik Metal-İş’e üye oldu.

Direnişin 2. günü

Taral işçilerinin sendikal örgütlülüğünün önünü kesmek isteyen patron ve Türk Metal çetesi, işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olmalarını engelleyemediler. Direnişin ikinci gününde, Taral patronu gece vardiyası çalışmasını kaldırarak gece çalışan işçileri gündüz vardiyasına çağırdı.

Gündüz vardiyasında çalışmaya gelen işçilerden 2’sinin daha işine son verildi. İşten atılan işçi sayısı 29’a çıkmış oldu.

Direnişin ikinci gününde de işçiler üzerindeki baskı devam etti. Usta başları ve şefler bölümlerde işçilere baskılarını sürdürüyor.

Kapı önündeki işçiler sendikalı olarak fabrikaya geri dönene kadar direnişlerinin sürdüreceklerini ifade ediyorlar. Dışarıdaki kararlı direnişe içerden de destek sürüyor. Fabrikadaki işçiler öğlen paydoslarında sloganlarla kapı önündeki arkadaşlarının yanına geliyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BMC’de eylem sürüyor

İzmir Pınarbaşı’nda, Kemalpaşa yolu üzerinde bulunan BMC fabrikasında işçiler 8 aydır ücretlerini düzenli biçimde alamıyordu. Son üç aylık ücretlerini de alamayan işçiler bunun üzerine Cuma günü kitlesel bir eylem yaparak yol kesmiş, 5 Şubat Pazartesi günü ise iş bırakma iradesi ortaya koymuştu. İşçilerin valiliğe yürüme isteği ise Türk Metal tarafından engellenmişti.

3 Şubat sabahı BMC işçileri fabrikada bir toplantı yaptılar ve sendikanın engelleme çabalarına rağmen iş bırakma kararı aldılar. İş bırakarak fabrikanın önünde toplanan işçilere Türk Metal sendikası da görüntüde destek vermek zorunda kaldı. Pankartlarını ve sembolik çadırlarını kuran işçiler gün boyunca halaylar ve sloganlar eşliğinde fabrikanın önünde beklemeye başladılar.

Akşam çıkış saatinde ise kartlarını okutarak fabrikadan çıkan işçiler 50 kişiyi gece teslimat yapılmaması için nöbetçi olarak bıraktı.

6 Şubat’taysa işçiler yaptıkları basın açıklaması ile eylemlerini sürdürdüler. “Bu işyerinde ödenmeyen ücretlerden dolayı iş bırakma eylemi vardır” pankartını asan işçiler gün boyu sloganlarla tepkilerini gösterdi. BDSP ve Metal İşçileri Birliği de da ilk gün olduğu gibi yine işçileri yalnız bırakmadı.

Eylemin 3. günü sabah vardiyası ile birlikte başladı. Fabrika önünde toplanan işçiler gün içerisinde 5 kez 15’er dakikalığına Kemalpaşa yolunu iki taraflı olarak trafiğe kapattı.

Yol kapatma eylemlerinde işçiler durmak istemeyen araçları da zorla durdurarak direnişteki kararlılıklarını gösterdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Esta Beachwear’da işten atma

Türkiye’nin önde gelen mayo ve plaj kıyafetlerinin üretiminin yapıldığı Güneşli’de kurulu bulunan Esta Beachwear’da kölece çalışma koşullarını kabul etmeyen işçiler işten çıkartıldı.

Yaklaşık 150 işçinin 12 saatlik zorunlu mesailerle çalıştırıldığı fabrikada paketleme bölümünde patronun zorunlu olarak sabahlama dayatmasını kabul etmeyen 2 kadın işçi işten atıldı. Ailevi yaşamlarının bu çalışma temposuyla alt üst olduğunu söyleyen işçiler 1 Şubat Cuma günü sabah 07.30 iş başı yapmış ve de sabahlamaya kalmaları istenmişti.

İşten atılan kadın işçilerden biri sigortasız çalışıyordu. Ayrıca asgari ücretin altında ücretle çalışılan fabrikada, mesailere izinsiz kalmayan işçilerin de işine son veriliyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Türk Metal: Hiç şüpheniz olmasın!

Manisa'da Zehnder Grup'a bağlı Sanpan Isıtma Sistemleri'nde örgütlenen işçilerin örgütlülüğünü kırmak için, işten çıkarmalar ve istifa baskıları yapılıyor. Uzun süredir bu baskılar karşısında susan Türk Metal yöneticileri, en sonunda işçilerin basıncıyla eylem yapmak zorunda kaldılar.

Türk Metal Manisa 1 No'lu Şube son işten atma saldırısı sonrası göstermelik bir eylem düzenleyerek patronu protesto etti. "İşten çıkarmalara ve istifa et baskılarına karşı" 29 Ocak Salı günü düzenlenen eylem fabrika önünde gerçekleşti. Eylem sırasında konuşan Şube Başkanı Hüseyin Özben işten çıkarılan her işçi için işe dönüş davası açılacağı ve patronun sendika karşıtı tutumu için suç duyurusu yapacaklarını söyledi.

Genellikle patron tarafından işçileri denetim aracı olarak fabrikaya sokulan Türk Metal'in yöneticileri, sendikanın adından ürken patrona işbirlikçi sendikacılık anlayışlarını anlattı. "Gelin masa başında

çözüm arayalım" diyen Özben şöyle devam etti: "*Türk Metal olarak sendikal anlayışımız gereği sizleri diyaloga davet ediyoruz. Gelin masa başında çözüm arayalım. Tıpkı ülkemizin önde gelen sanayi kuruluşlarının yöneticileri ile yaptığımız gibi. Biz Türk Metal olarak örgütlü olduğumuz işyerlerinin zor günlerinde yanlarında durarak karşılıklı çözüm üreterek, elimizi taşın altına gözümüzü kapalı koyarız bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.*"

Türk Metal'in 13 Kasım 2012 tarihinde Sanpan fabrikasında yetkiyi almasının ardından patron yetkiye itiraz etmiş ve şu an mahkeme devam etmektedir. Fabrikada son olarak 28 Ocak günü 2 işçi daha sendikadan istifa etmediği için işten atıldı.

Sanpan patronu daha önce de işten atma saldırısını devreye sokmuş 16 Temmuz 2012 tarihinde 9 işçiyi işten atmıştı. Patronun saldırıları karşısında mücadeleyi örmeyen Türk Metal çetesi yüzünden 20 işçiye sendikadan istifa etti.

DHL işçilerine uluslararası dayanışma

TÜMTİS'e üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan DHL işçilerine uluslararası destek büyüyor.

Dünyanın en büyük taşımacılık şirketleri arasında yer alan DHL'nin Almanya'da 200 bin üyesi bulunan Ver.di Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Andrea Kocsis ve Avrupa İşçi Konseyi'nden bir heyet işçilere destek için 4 Şubat günü Türkiye'ye geldi.

DHL'nin İstanbul Esenyurt ve Kocaeli Gebze depoları önünde direnişini sürdüren işçilerle görüşerek destek mesajı veren heyet, bir de basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi DHL aktarım merkezi önünde yapılan eyleme çok sayıda sendika yöneticisi de katıldı. Eyleme 47 gündür direnişte olan İSMACO işçileri de destek verdi.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde 235 gündür direnişte olan işçilerin çadırına yeniden saldırıldı. TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk yapılanın anti-demokratik bir uygulama olduğunu belirterek "ne pahasına olursun bu çadırı kuracağız ve burada mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Daha sonra yürüyüşe geçen TÜMTİS üyeleri DHL aktarım deposu önünde açıklama yaptı.

Ver.di Genel Başkan Yardımcısı Andrea Kocsis de eylemde söz alarak direnişçilerin arasında bulunmaktan mutluluk duyduğunu belirtti.

Kocsis Almanya'da TÜMTİS için asılsız iddialar atıldığını belirtip TÜMTİS'in değil asıl zorla dayatmanın DHL, özel güvenlik ve polis işbirliği ile yapıldığını söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından eylem bitirildi.

PTT işçileri haklarını aldı

**KAMU EMEKÇİLERİ
DİKALARI KONFEDERASYONU
İZMİR ŞUBELERİ PLATFORMU**

İzmir'de 180 PTT emekçisi 31 Ocak günü işten çıkarıldı. İş sözleşmeleri fesh edilen işçiler hiçbir hakkı ödenmeden işten atıldılar. İşten atılan işçilerin uzun çalışma koşulları, doğum ve yıllık izin uygulamalarının kaldırılması ve düşük ücretle çalışma dayatmaları yapan PTT yetkililerine yanıt olarak eyleme geçen işçiler 4 Şubat günü de Bayraklı PTT önünde bekleyişlerini sürdürdüler.

Kapı önündeki işçilere KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. Eylemde "KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartı açılıp KESK flamaları taşındı. Basın metnini KESK İzmir Şubeler Platformu adına İsmail Akyol okudu. Akyol açıklamaya, "PTT'de çalışan 180 işçinin işine son verilmesi kabul edilemez" sözleriyle başladı. Ardından AKP iktidarının özelleştirme ve taşeronlaştırma çalışmaları hızlandırdığını söyleyen Akyol, taşeronda çalışan işçi sayısının son 10 yılda katlanarak 1,5 milyonu geçtiğini vurguladı.

Eyleme TÜMTİS, Belediye-İş 6 No'lu Şube, Tek Gıda-İş, Deri-İş, Kültür-Sen, BES, Eğitim Sen 4 ve 6 No'lu şubeler, Genel-İş üyeleri, SDP ve BDSP de destek verdi. Basın açıklamasının ardından Haber-Sen Şube Başkanı Hasan Özdem konuşma yaptı. Konuşmasında PTT yetkilileriyle yapılan görüşmeyi anlattı.

Özdem, basın açıklamasının ardından işbaşı yapılacağı, sigorta ve maaşların 1 Şubat tarihinden itibaren ödeneceğini söyledi.

"Sorun çözülmez ise eylemlerimiz devam edecek"

İşyeri temsilcisi Hasan Nalbant'la işten çıkarılma sürecini konuştuk. Nalbant işten atma süreciyle ilgili şunları ifade etti: "*Ben dört yıldır taşeron olan Tempo Lojistik şirketinde çalışıyorum, normalde 400 civarında çalışanın işten atılan arkadaşlarımız kargo ve yayan dağıtım bölümünden çıkarıldı ve bize işten çıkarılma sebebi söylemediler. Sözlü bir şekilde 31 Ocak günü işten çıkarıldığımızı söylediler, biz herhangi bir şeye imza atmadık. Biz bu arada işyerlerimize giderek tutanak tutturduk. Kurumumuz bize yazılı bir kâğıt vermedi ve bu kâğıt verilmediği için biz de iş kanununda göre her gün işimize geldik ve bize iş verilmedi biz de tutanaklarımızı tuttuk. 31 Ocaktan itibaren her gün eylem ve basın açıklaması yaptık, sorun çözülmez ise eylemlerimiz devam edecek.*"

Kızıl Bayrak / İzmir

BDSP'den kurultay deklarasyonu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), bahar döneminde örgütleyeceği işçi kurultaylarının deklarasyonunu yaptı.

İstanbul

BDSP, 5 Şubat günü gerçekleştirdiği basın toplantısı ile bahar döneminde İstanbul'da düzenleyeceği işçi kurultayının amaçlarını açıkladı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında salona "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'na!" şiarlı pankart asıldı.

Basın açıklamasına, kurultayın içinden geçilen süreçle birlikte değerlendirilmesi gerektiği belirtilerek başlandı. Açıklamada, bir dizi Ortadoğu ülkesini hedef alan emperyalist saldırganlığa değinilerek Türkiye'nin bu süreçte üstlendiği taşeronluk vurgulandı. Türk sermaye devletinin dışarda emperyalistlerin hizmetinde işgal politikalarına hizmet ederken içerde de işçileri, emekçileri ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini hedef alan saldırılarının tırmandığı ifade edildi. "Müzakere" sürecine de değinilerek, sermaye devletinin Kürt halkının mücadelesini tasfiye etmek için bu tarz manevraları devreye soktuğu söylendi.

Sokakta yükselen mücadeleye dikkat çekilen açıklamada, işçi kurultayının bu baskı ve saldırı politikalarına, emperyalist saldırganlığa ve Kürt halkının mücadelesine ilişkin devrimci sınıf tutumunu ifade etmek için toplandığı vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından "**İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı**" deklarasyonu okundu.

Deklarasyonun okunmasından sonra, kurultayın amacına uygun bir içerikle gerçekleştirilmesi için sınıf devrimcilerine çok iş düştüğü, sanayi havzalarında,

fabrikalarda sınıf mücadelesi için daha çok çaba harcanacağı ifade edilerek basın toplantısı bitirildi.

Ankara

Sınıf devrimcilerinin Türkiye'nin birçok sanayi havzasında ve kentinde yapılacağını ilan ettiği "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı" çağrısına sermayenin başkentinden cevap veren devrimci işçiler 6 Şubat günü gerçekleştirilen bir basın toplantısı ile 7 Nisan günü Ankara'da yapılacak kurultayın amaçlarını kamuoyu ile paylaştılar.

Birleşik Metal-İş Anadolu Şubesi'nde yapılan basın toplantısının öncesinde Ankara polislinin sendika çalışanlarını arayarak bilgi almak istemesi devrimci faaliyetten duyulan derin rahatsızlığın bir örneği daha olurken basın toplantısı çağrısına karşılık veren basın

emekçisi ve işçilere kurultay anlatıldı.

Sınıfı politikleştirmek hedefi ile gündeme gelen kurultayın çalışmalarının 1 ay öncesinden başladığını söyleyen Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü bu kapsamda yapılan çalışmaları aktardı. Anket çalışması ile işçi ve emekçilerin nabzının ölçüldüğü ve mümkün olan her yerel ve havzada kurultay hazırlık birimlerinin oluşturulduğu belirtildi. Daha sonra Ankara İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi adına hazırlanan deklarasyon metni okundu.

Okunan deklarasyonda kurultayın ana gündemlerinin içerde-dışarda savaş ve saldırganlık olduğunun altı çizildi. İşçi ve emekçilerin birliği ve halkların kardeşliği bilincini geliştirmek için atılan bir adım olan kurultayın amacının "burjuvazi tarafından işçilerin arasına ekilen düşmanlık tohumlarını ve önyargı duvarlarını yıkmak" aynı zamanda "emperyalistler ve uşaklarına karşı mücadele çağrısını yükseltmek" olduğu vurgulandı.

Kurultaya dair sorulan soruların cevaplandığı basın toplantısı kurultayın güçlendirme çağrısı ile sona erdi.

Kayseri

Kayseri'de toplantı yapan öncü işçiler "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'nın politik arka planını tartıştılar. Ayrıca öncü işçilerden oluşan Kurultay Hazırlık Komitesi'ni oluşturdular. Kurultay çağrısını işçi ve emekçilerine duyurmak için basın açıklaması yapmayı kararlaştırdılar.

Kurultay Hazırlık Komitesi'nin işçi ve emekçileri kurultaya çağırın açıklamasında şunlar söylendi: "**Bizler Kayseri Organize Sanayi cehenneminde ve karayollarında çalışan öncü işçiler olarak "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'nı toplayacağız. Yapacağımız kurultay, emperyalist savaşa karşı tüm halkların kardeşçe yaşaması ve emperyalist savaşların son bulması hedefi doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır. Sömürsüz, savaşı, ulusal baskının olmadığı, halkların kardeşçe yaşayacağı bir dünya ve Türkiye için gerekli olan şey işçilerin birliği, halkların kardeşliğidir."**

(...)

"**İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'na tüm sınıf kardeşlerimizi katılmaya, sözünü söylemeye, kurultay çalışmalarında bizzat yer alarak destek olmaya çağırıyoruz.**

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Kayseri

DİSK 46. yılda Daiyang işçileriyle...

Bundan 46 yıl önce 13 Şubat 1967'de kurulan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), kuruluş yıldönümünü grevdeki Daiyang işçileriyle kutlayacağını duyurdu.

Yaptığı yazılı açıklamayla 46 yıllık mazisini özetleyen ve sendikanın temel ilkelerini anlatan DİSK, bugünkü misyonuna da işaret etti.

Açıklamada DİSK'in yalnızca üyelerinin çıkarlarını korumakla yetinmediği ve tüm topluma karşı sorumlu olduğu belirtilerek "*DİSK, ülkenin tüm sorunlarını kendi sorunu olarak gördü*" denildi.

"DİSK'e sahip çıkmak bugün de demokrasiye, hak ve özgürlüklere sahip çıkmaktır" denilen açıklamada şu ifadeler yer aldı: "*Çünkü DİSK tarihi Türkiye İşçi Sınıfının tarihidir. DİSK tarihi Kavel Direnişi'dir, MESS'e başkaldırıdır. DİSK, 15-16 Haziran'dır. DİSK demokrasi mücadelesidir.*

DİSK 1 Mayıs'tır. DİSK faşizme dur diyebilme cesareti ve iradesidir.

DİSK 12 Eylül'e ve günümüzdeki sürdürücülerine karşı özgürlüğü, bağımsızlığı ve demokrasiyi simgeleyen bir direniştir.

DİSK, eşitliğin, özgürlüğün, kardeşliğin, demokrasinin, bağımsızlığın, dayanışmanın, emeğin, paylaşmanın, adaletin, yoksulların, dışlananların, farklıların, emekçilerin, işsizlerin, kadınların, gençlerin UMUDU ve SESİDİR!"

DİSK'in 46. yıldönümünün Daiyang-SK işçileriyle dayanışma içerisinde Çorlu'da kutlanacağını belirtildiği açıklama mücadele ve dayanışma çağrısı ile son buldu.

"DİSK 46. YILINDA GREVDEKİ DAIYANG-SK İŞÇİLERİYLE OMUZ OMUZA!"

Yer: Çorlu Cumhuriyet Meydanı, Daiyang-SK direniş çadırı

Tarih: 13 Şubat 2013 Çarşamba

Saat: 14.00

Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile konuştuk...

“Bu kavga yüzbinlerce taşeron işçisinin geleceğinin kavgasıdır!”

-Yakın zamanda çıkarılan yeni sendikalar yasası ile yetki gaspları gündeme geldi. Sermayenin hükümet eliyle gerçekleştirdiği bu adımı nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Uzun zamandır gündemde olan 6657 sayılı Sendikalar Yasası çıktı. Ondan sonra 2009 yılından bu yana yayınlanmayan yetki istatistikleri, sendika üye istatistikleri de 26 Ocak tarihi itibarı ile yayınlandı. Aslında bu süreç bir taraftan sendikalar açısından tarihsel bir dönemi de başlatmış oldu. Ve bu sürecin en önemli tartışma başlıklarından birini de taşeron işçilerin sendikal örgütlenmesi oluşturuyor.

Bir önceki dönemde işçi sendikalarının üyelikleri bakanlık kayıtları üzerinden gerçekleştiriliyordu. Yeni yasayla Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) kayıtları üzerinden tanımlandı. Bu yapılan değişikliğin nedeni bakanlık tarafından, “sanal verilerden gerçek verilere dönüyoruz” diye ifade edildi. Ama bu süreçte yaşanan şöyle bir durum var, özellikle taşeron şirketlerde çalışan işçiler açısından. Taşeron şirketlerin SGK’ya yaptığı beyan esas alındı. Tek taraflı bir bildirimle taşeron firmalar, fiilen çalıştıkları işkolları dışındaki işkollarında gösterildi. Ve bu yolla şirketler üzerinden sendikal üyelikler ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Bunun en çarpıcı örneği ve sayısal olarak en çok etkilenenler arasında sağlık işçileri ve sendikamız oluyor. Aslında taşeron işçilerini üye yapan diğer sendikalarda da bu süreç yaşanıyor. Ancak sağlık alanında yıllardır, “insan ihaleyle çalıştırılmaz”, “sağlıkta taşeron ölüm demektir” diyerek yürüttüğümüz mücadelede hem hukuksal hem fiili kazanımlar elde ettik. Artı, sağlık alanının bütününde taşeron çalıştırmanın tamamen yasadışı, hukuksuz olduğunu mahkeme kararlarıyla ve Yargıtay kararlarıyla tekrar ve tekrar belgeledik. Bu yıllar içerisinde çalışan taşeron şirket işçileri, farklı işkollarında gösterilerek, yani inşaat, nakliye işçisi, gıda, turizm işçisi gibi gösterilerek sendikaya üyelikleri ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Tamamen yasadışı ve hukuksuz bir şekilde yapıldı.

Çalışma Bakanı’nın kendisi ile konuştuğumuzda “biz sizin üyeliklerinizi sisteme giriyoruz ama işte, sistem bunları bir saat sonra geri atıyor” açıklaması yaparak, bu bir bilgisayar meselesi dediler. Biz de başından itibaren şunu söyledik, bu basit bir bilgisayar problemi, ya da bir teknik sorun, ya da bir idari sorun değil, doğrudan siyasi bir meseledir. Bugün sermaye ve hükümetin, taşeron firmalara, işçi sınıfına bakışıyla ilgili bir meseledir. Dolayısıyla bu bir bilgisayar programı sorunu değil, bir AKP programı sorunudur, diye ifade ettik. Hükümetin ve sermayenin siyasi yaklaşımlarının sonucunda, bu işin sorumlularının doğrudan Başbakan ve Çalışma Bakanı olduğunu ifade ettik. İstatistiklerin açıklanması ile, Ankara’da bakanlığının önünde eylemlilikler ve etkinlikler gerçekleştirdik. Aslında bizim durduğumuz bu haklı zeminde işçilere verecek bir yanıtı olmayanlar, devletin polisini, çevik kuvvetini biber gazını üzerimize göndererek bizi susturmaya çalıştılar. Yok saymaya çalıştılar. Yayınlanan istatistiklerde sendikamız baraj altında bırakıldı. 10 bin taşeron sağlık işçisinin sendika üyeliği yok sayıldı. Devletin hastanesinde yüzlerce sağlık işçisi sendika üyesi görülüyor şimdi, devletin kendi kayıtları üzerinde.

Bu çok açıkça en temel hak olan, en temel yasal, anayasal, evrensel bir hak olan ve işçi sınıfının mücadele ederek, yüzyıllar boyunca her türlü bedel ödeyerek kazandığı sendikal hakkın gaspıdır. Ve biz bu süreci hem hukuksal, hem de fiili olarak sürdüreceğiz. Bu hafta istatistiklere devamını açacağız ama dava sonucunu beklemek yerine, adaleti sadece hakim ve savcılardan beklemek yerine, işçi sınıfının kendi adaletini sokakta kurmak üzere mücadele sürecini yürüteceğiz. Hastanelerde sandıklar kuracağız. Yeniden irade beyanları oluşturacağız. Sağlık işçisi olduğumuzu, sendikal olduğumuzu, onbinlerce olduğumuzu yeniden ve yeniden söyleyecek ve mahkemenin doğru kararı vermesini, gerçeği yansıtan kararı vermesini sağlamak üzere bu gücü örgütleyeceğiz.

-Bu saldırının işçi sınıfının geleceğini nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz?

- Tabii bu bizim sendika üzerinden yaşanıyor gibi görünsün de, bu iş sadece Devrimci Sağlık-İş Sendikası’nın 10 bin üyesini kabul ettirme meselesi değil. Bu önemli bir nokta. Bu mesele sadece yetki peşine düşmüş bir sendikanın kavgası, mücadelesi değil. Bu kavga yüzde birin kavgası da değil, bu kavga yüzbinlerce taşeron işçisinin geleceğinin kavgasıdır. O nedenle bugün yürüttüğümüz, taşeron çalıştırma özelinde güvencesiz çalışmaya karşı verilen mücadele, aynı zamanda işçi sınıfı hareketinin geleceğini belirleyecek. Çok önemli sonuçlar getireceğini düşünüyoruz. Çünkü bu yasayla birlikte bir yandan alabildiğine güvencesizleştirilen, kayıtdışı çalıştırılan, taşeron çalıştırmadan, güvencesiz çalıştırmaya her türlü hak gaspı artacak. Yeni yasal düzenlemelerle Türkiye’yi bir taşeron cumhuriyetine çevirecekler. Sermaye ve hükümeti, aslında bu yasayla birlikte bütünüyle, işçi sınıfını sendikasız, örgütsüz, silahsız bırakmayı hedefliyor. Dolayısıyla bu süreçte verilecek her türlü tepki, yürütülecek her türlü mücadele işçi sınıfının geleceğini doğrudan belirleyecektir. Eğer bu süreçlere sessiz kalırsanız aslında sermayenin istediği olacak. Bütünüyle sendikasız, örgütsüz bir işçi sınıfı, çok gerekli ise de yandaş sendikalar üzerinden manipüle edilen bir işçi sınıfı hareketi yaratılacak. Düzenlemelerde açıkça bu görülüyor. İşte yasada Hak-İş’e özel maddeler var. Onların önünü açan maddeler vardı. Türk-İş’in konfederasyon düzeyinde sessizliğini anlamak mümkün değil. Yasa ve yetki meselesine ilişkin süreç her türlü mücadele, işçi sınıfının geleceği ile ilgili sürdürülecek bir mücadele diye düşünüyoruz.

-Yetki sorunu ile karşılaşan başka işkollarından sendikalar da oldu. Bu durum karşısında sizin hızla verdiğiniz tepkiler oldu. Yaşanan soruna karşı sendikaların yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bugün işçi sınıfı bu sorun karşısında ne yapmalı?

-Sendikalar açısından baktığımızda ciddi tepkiler yok. Deri-İş Sendikası’nın Tuzla’da bir eylemi oldu. Orda işkolu birleşmesi ile, Deri-İş sendikamız baraj altında bırakıldı. Aslında bu yasa birçok alanda hak gaspı meydana getirdi. İşkollarının birleşmesi, SGK verilerinin esas alınması. Birçok sendika çok ciddi tehdit altında. Aslında bir sendikalaştırma süreci

yaşanıyor. Bir başka deyişle güvencesizliğe güvence getiren bir yasa bu. Dolayısıyla bir bütün olarak sendikalarımızın şunu görmesi gerekir. Sendikal hareketin, işçi sınıfı hareketinin bir dönemi artık bitti. Geleneksel anlayışla işyeri yetkileri, baraj, toplu sözleşmelere endeksli bir sendikal mücadele artık tamamlandı. Sınıf hareketinde artık yeni bir tarihsel dönem başlamış oldu. Bunun gereklerine göre her birimizin bu yeni sürece göre kendini hazırlayan ve bu çizgide, fiili-meşru, militan bir çizgide yürütmemiz gerektiği çok açık. O açıdan bütün sendikalarımız bu yasayla birlikte bir dönemin de başladığının artık az çok bilincinde. Sendikal hareket açısından, tek tek sendikalarımız, konfederasyonlarımız açısından da yeni bir dönemin başladığını söylemek doğru olur. İşçi sınıfının bütününe bir sesleniş açısından şu çok açık. Bugün sermaye her yönüyle doğrudan kendi hükümeti, yargısı, kendi hukukuyla birlikte aslında işçi sınıfına karşı tarihinin en büyük saldırılarından birini gerçekleştiriyor. Son 30 yıllık bir periyoda yayılan, Türkiye’de ve tüm dünyada, sermaye stratejisi olarak güvencesiz çalışma, taşeron çalışma yaygınlaştırılıyor. Ve işçi sınıfının tarihsel olarak elde edilmiş tüm haklarını koruyacak, mücadele edecek bir düzleme ihtiyacı var. Dolayısıyla bu dönemde şu çok açık ki biz kendi haklarımızın bilincine varmalıyız ve öz örgütlerimize, işçi sınıfının sermayeye karşı en büyük silahı olan sendikalarımızla bu süreci yürütmek zorundayız. Bunun karşısında gerçekten de güçlü bir ortak mücadele ile durmak mümkün. İşçi sınıfının nitel ve nicel olarak yaşadığı muazzam büyüme, aslında bunun olanaklarını yeni bir tarihsel dönemin olanaklarını, nesnel ve öznel olarak da ortaya çıkartıyor. Birçok mücadele dinamiklerimiz var. Birçok deneyimimiz var. Tüm tarihsel deneyim ve birikimler üzerinden yeni dinamikleri yan yana getirmeye, büyümeye ve önümüzdeki yoluda bu şekilde yürümeye ihtiyacımız var.

Kızıl Bayrak / İstanbul

MİB MYK Şubat ayı toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Şubat ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantıda şu gündem başlıkları ele alındı:

- **Yeni sendikalar yasası ve işkolu istatistikleri**
- **Daiyang grevi üzerine değerlendirme**
- **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**
- **İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için**

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı

- **MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama**

- **Bülten üzerine planlama**

Başlıklar üzerinde yapılan tartışmaların ışığında ulaşılan sonuçları özetlersek...

- Yeni sendikalar yasası ve işkolu istatistikleri

Yeni sendikalar yasası ve TİS yasasının ardından sendikal barajlar için esas alınacak SGK işkolu istatistikleri açıklandı. İşkollarındaki toplam sigortalı işçi sayısı ile sendikalara üye işçi sayılarını sunan ve böylelikle TİS yetkisi için temel oluşturan istatistikler, tam olarak işçi sınıfının uğradığı ağır hak gaspını tüm açıklığıyla gözler önüne serdi. Böylelikle bir kez daha acı biçimde anlaşıldı ki bu yasayla birlikte yüzbinlerce işçi, büyük zorluklarla sendikalı olsalar dahi başta toplu sözleşme olmak üzere sendikal haklarını kullanamayacak. Barajın kademeli olarak yükseltilmesiyle birlikte büyük ölçüde işbirlikçi yönetimlerin hakim olduğu, sermaye ve devlet tarafından kollanan sendikalar dışında çok az sayıda sendika barajı geçebilecek. Bu da işçi sınıfının elinin kolunun bağlanmasından başka bir anlam taşımıyor.

Sendikal barajların zerresi dahi işçi sınıfının iradesine yapılmış bir müdahaledir. Bunun için sendikal baraj milyonda bir dahi olsa kabul edilemez. Bu demektir ki, yeni yasa ile işçi sınıfının iradesi ve onuru çiğnenmiştir. Besbelli ki işçi sınıfı “sendikal hakları genişleteceğiz” yalanıyla elindeki haklardan da olmuş, büyük bir satışla yüzyüze kalmıştır.

Bu büyük satışın mimarları sermaye ve hükümeti ile birlikte sendika ağalarıdır. Öyle ki bu yasanın altında Türk-İş ve Hak-İş’in ağalarının imzası vardır. Bu ağalar kendi ayrıcalıklarını korumak uğruna bu büyük satışa imza atmışlardır.

İşkolu istatistiklerinde 150 binle en çok üyeye sahip oldukları için övünen Türk Metal şefleri de Türk-İş genel sekreterlik koltuğunu tuttukları için bu satışın birinci dereceden sorumlusudur. Bu haldeyken övünmek arsızlıktan başka bir şey değildir. Çünkü kağıt üzerinde 150 bin üyeye sahip olanlar mücadelede kocaman bir sıfır çekmişlerdir-çekmektedirler.

Bu satışın hesabını sormak işçi sınıfının boynunun borcudur. Unutmamak gerekir ki ne mal oldukları iyi bilinen ağa takımı bu satışa öyle gizli kapılar ardında değil, alenen gerçekleştirmiştir. Ama işçi sınıfı cephesinden anlamlı bir karşı koyuş gösterilememiştir. Dolayısıyla işçi sınıfının örgütsüzlüğü satışın dayanağı olmuştur.

Elbette öncelikle sorumluluk, sorumluluk makamında oturan ve yetkilerine pek düşkün olan yöneticilerdedir. Böylesine ağır bir hak gaspı karşısında ayağa kalkmayan, tüm enerjisiyle ve bedel

ödemek pahasına öne düşmeyen, görevini yapmayan sendika yönetimleri böylelikle satışa ortak olmanın utancını taşımaktadır. Sözümüz Türk-İş içerisinde yeni bir sendikacılık hareketinin taşıyıcısı olmak iddiasında bulunan SGBP ile DİSK yönetimi de içerisinde olmak üzere tüm alt kademe sendika yönetimlerinedir. İşçi sınıfının iradesi kaba biçimde çiğnenirken görevini yapmayanların iddialarının bir inandırıcılığı olmadığı gibi, uğranılan hak kayıplarından dolayı yakınmaya hakları da yoktur. Onlardan beklenen özeleştirme vermek, söz-yetki ve karar hakkını da işçi sınıfına bırakmaktır. Böylelikle hem uğranılan bu hak gaspına karşı mücadeleyi yükseltmenin, hem de sendikaları işçi sınıfının mücadele örgütleri olarak kazanmanın yolunu açmış olurlar.

Ama işçi sınıfı istemeden, ayağa kalkmadan, baskı kurmadan bunların bir şey yapacağı yoktur. Bunun için öncelikle ileri ve öncü işçiler inisiyatif olarak harekete geçmelidir. Bu anlayışla MYK tüm ileri ve öncü işçileri satışın sorumlularından ve ortaklarından hesap sormak, oluşturacağımız komite ve platformlar yoluyla sendikalarımızın yönetimini fiilen ele almak, giderek fiili-meşru mücadele yolundan barajları yıkacak bir mücadele sürecini başlatmak üzere sorumluluk almaya çağırılmaktadır.

MYK burada özetlediğimiz düşünceleri işçi sınıfına taşımayı görev olarak saptamaktadır. Bu amaçla öncelikle bir bildirinin çıkarılması, tartışma toplantılarının örgütlenmesi, beraberinde de buradan giderek fiili-meşru mücadele ve örgütlenme yolunda aktif bir tutumun geliştirilmesi hedefine hizmet edecek bir imza kampanyasının başlatılması kararlaştırılmıştır.

- Daiyang-SK grevi

Çorlu'daki Avrupa Serbest Bölge'de kurulu Daiyang-SK'da devam eden grev, MYK'nın özellikle üzerinde durduğu bir mücadele olmuştur. Daiyang-SK işçilerinin artık 100'lü günlere dayanan grevi yerel bir mevzi mücadelesi olmanın ötesine geçmiştir. Çünkü Daiyang-SK işçileri mücadeleleriyle grev silahının nasıl kullanılacağını güzel bir örneğini vermişlerdir. Grev kırılcılığına başvuran Daiyang-SK patronunu ASB girişini kapatarak yanıtlayan işçiler, polisin vahşi terörüne rağmen geri adım atmamışlardır. Böylelikle de tüm bir işçi sınıfının da dikkatini çekmiş, ona yol göstermişlerdir.

Daiyang-SK işçileri bu onurlu mücadeleleriyle dayanışmayı fazlasıyla hak etmektedirler. Ancak ne yazık ki böylesine kararlı bir mücadele elle tutulur bir sınıf dayanışmasıyla kucaklanamamıştır. İşçi sınıfı, grev silahını kullanan, grev hakkına sahip çıkan, polis şiddetine uğrayan Daiyang-SK işçilerine hak ettikleri desteği verememiştir.

Dayanışma sorumluluğunu en başta taşıyanlar Birleşik Metal üyesi metal işçileri, ama öncelikle yönetim koltuklarında oturanlardır. Çünkü sendikanın gücünü ve imkanlarını Daiyang-SK grevi için kullanmak, metal işçilerini dayanışma için seferber etmek onların işidir. Ama ne yazık ki yönetim bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmekten uzak durmakta, alt yönetimler ve işçiler de inisiyatif almamaktadır. Bu zayıflığı aşmanın hem Daiyang-SK'da, hem de MESS Grup TİS sürecinde kazanmak için kritik bir görev olduğu unutulmamalıdır.

MYK ayrıca kazanmanın dayanışma ile birlikte fiili-meşru mücadele temelinde grev silahının etkin

biçimde kullanımına bağlı olduğu gerçeğinin altını çizmiştir. Başlamış bulunan pazarlıkların işçilerin ilgi ve dikkatlerini bu yoldan uzaklaştırabileceği ihtimal dahilindedir. Geçmişte yaşanmış bir dizi deneyimden de hareketle böylesi anlarda beklentileri yükseltecek tutumlardan kaçınılması, ilgi, dikkat ve enerjinin fiili-meşru mücadele üzerinde yoğunlaştırılması gerektiği açıktır.

MYK, Daiyang-SK greviyle dayanışmayı büyütmek üzere tüm Birlik bileşenlerini de aktif bir seferberlik içerisinde olmaya çağırılmaktadır. Bu kapsamda Daiyang grevinin sesini diğer sınıf bölüklerine taşımali, ayrıca grevle bağlantılı olarak gündeme gelecek eylem ve etkinliklere güç taşımaliyiz.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Bu yılın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü tırmanan emperyalist savaş ve saldırganlık, ağırlaşan kapitalist sömürü ve bu temelde katmerlenen ulusal-cinsel ve sınıfsal kölelik koşullarında karşılıyoruz. Dolayısıyla bu yılın 8 Martı, emperyalist-kapitalist düzene ve bu düzenden kaynaklanan emekçi kadın üzerindeki baskı ve eşitsizliğin her biçimine karşı mücadeleyi büyüteceğimiz bir gün olmalıdır. MYK tüm Birlik bileşenleri ve sınıf güçlerini, bugünün tarihsel anlamı ve sınıfsal özüne uygun biçimde karşılanması için şimdiden gerekli adımları atmaya çağırılmaktadır. Bu kapsamda özellikle fabrika merkezli yapılacak çalışma ve etkinliklere özel bir önem ve ilgi gösterilmesi gerektiğini bildirmektedir.

- İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı

MYK devrimci işçilerin inisiyatifleriyle gündeme gelen "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları"nı önemsemekte ve kurultayların toplanması sürecine Birliğin aktif biçimde katılacağını duyurmaktadır. Çünkü MYK, emperyalist savaş ve özellikle de Kürt sorunu konusunda işçi sınıfının bir tutum geliştirerek müdahil ve taraf olmasının hem kendi kurtuluşu hem de halkların özgürlüğü için hayati bir önem taşıdığına inanmaktadır. Zira kurultay çağrısının yapıldığı deklarasyon metninde de ifade edildiği gibi, "halklar kardeş olursa işçilerin birlik olması kolaylaşır. İşçiler birlik olursa halkların kardeşçe yaşayacağı bir düzen kurulur."

İşte bu düşüncelerle kurultay çağrısını paylaşıyor, tüm metal işçilerini kurultaya destek olmaya, hazırlık çalışmalarına aktif destek sunmaya, kurultay salonunda yerini almaya çağırıyoruz.

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama

İşkolumuzun ana gündemi olan grup TİS sürecinde sendikalarla MESS arasındaki "pazarlıklar" devam ediyor. İki oturumun geride kaldığı "pazarlıklar"da henüz ücret ve sosyal haklar gibi kritik maddelere sıra gelmiş değil. Fakat ele alınan maddeler içerisinde hem Türk Metal'in hem de Birleşik Metal'in taslağında yer alan bazı maddeler MESS tarafından kabul görmedi. Türk Metal kabul görmeyen maddelerin neler olduğu konusunda net bir açıklama yapmış değil. Ama Birleşik Metal'in taslağında kabul edilmeyen maddeler içerisinde, çalışma saatlerinin kısaltılması, telafi çalışmanın engellenmesi, mola sürelerinin arttırılması gibi maddeler bulunuyor. Bu maddelerin metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları bakımından son derece önemli oldukları açık. Bu ölçüde de MESS'in bu talepleri karşılamamamak için tüm gücüyle direneceği kesindir. Ücret ve sosyal haklar bakımından

ise zaten böyle olacaktır. Dolayısıyla daha bu ilk aşamada dahi metal işçilerinin gerçek anlamda kazanmasının tek yolunun fiili-meşru mücadele ve grev olduğu görülmektedir.

Fakat durum böyleyken şu durumda fiili-meşru mücadele cephesinden hemen hiçbir şey yapılmamaktadır. Henüz fabrikalar sessiz, sokaklar boştur. Mevcut tabloda MESS ve sendika yönetimleri sahnedeysen metal işçileri seyirci konumundadır. Bu tablo MESS ve Türk Metal'in istediği türden bir tablodur ve onların amaçlarına uygundur. Zaten bu ikili bu tabloyu yaratmak için büyük çaba harcamakta, sokağa dökülenleri işsizlik sopasıyla cezalandırmakta, fabrikalarda da sistematik baskı uygulamaktadır. Eğer böyle devam ederse amaçlarına ulaşır, metal işçileri edilgen ve pasif bir seyirci konumunda tutmayı başarırlarsa satış sözleşmesinin önünü açarlar.

Kuşkusuz MESS ve Türk Metal'in böylelikle oluşturmaya çalıştıkları sessizlik ve suskunluk atmosferini aşmak bakımından, Birleşik Metal-İş cephesinden yapılacaklar belirleyici olacaktır. Fakat halen bu cepheden de tek bir adım atılmamıştır. Bunun böyle olmasının gerisinde stratejinin "savunma" odaklı kurulması gerçeği durmaktadır.

Elbette zaman kazanmak, yeterince hazır olunmadığı için kavgadan uzak durmak mümkündür. Mücadelede taktik kapsamında anlaşılabilir tutumlardır. Ama bunlar üzerine kurulan bir strateji kazandırmaz, aksine inisiyatif düşmanın eline vermekle sonuçlanır. Unutmayalım ki Bosch mevzisi dahi ancak Renault ve diğer fabrikalardaki aktif mücadelelerin sonucu olarak tutulabilmiştir. Bundan sonra da kazanımların korunması ve ayrıca daha büyük kazanımların yolunun açılması, ancak fiili-meşru mücadele yolundan yürümekle mümkündür.

Mücadeleyi canlandıracak adımlar hem örgütlenme (her şeyden önce TİS komite ve kurullarına işlerlik kazandıracaktır), hem de mücadele kapasitesi bakımından metal işçilerini güçlendirecek, aynı zamanda da bugün MESS-Türk Metal esareti altında tutulan onbinlerce metal işçisini seyirci olmaktan çıkarak yeniden ayağa kalkmasının yolunu açacaktır.

MYK bu vesileyle bir kez daha ileri ve öncü metal işçilerini göreve çağırılmaktadır. Çağrımız şudur: Metal işçisi arkadaşlar, TİS sürecini izlemekten çıkın, fabrikada-sokakta-masada örgütlü gücünüzle taraf olun. Bunun için komitelerinizi kurun, varolan komiteleri sendika yönetimlerinden bağımsız olarak çalıştırın. Hiçbir TİS maddesinin onayınız alınmadan kabul edilmesine izin vermeyin, size rağmen imzalanan sözleşmeyi tanımayın, satış için hazırlanan işbirlikçi Türk Metal çetesinden kurtulmak üzere hazırlanın ve zamanı geldiğinde harekete geçin!

MYK bu kapsamdaki Birlik çalışmalarını da değerlendirmiştir. Bir dizi alanda eksiklik ve zayıflıklar tespit etmiş, daha güçlü ve etkin bir çalışma için somut görevler saptamıştır. Bu görevler, aydınlatma (süreç hakkında bilgilendirme, satış hazırlıkları konusunda uyarma ve mücadeleye çağırma), örgütleme (komiteler kurmak, ileri ve öncü işçileri her düzeyde yanyana getirecek zeminler oluşturmak), eylem (fiili eylemler örgütlemek, varolan eylemlere güç taşımak) başlıkları altında toplanmıştır. Bu görevlerle ilişkili olarak kullanılacak bir dizi araç hazır hale getirilecek, kullanılmakta olanlar da (bülten, internet gibi) güçlendirilecektir.

- Bülten üzerine planlama

Bültenin yeni sayısının hazırlıkları en geç Şubat ayı ortalarında kullanılmak üzere tamamlanacaktır. Bunun amaçla yapılan planlamaya göre yazılı katkıların en geç 10 Şubat tarihine kadar gönderilmesi gerekmektedir.

(...)

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> 6 Şubat 2013

Örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şeyiz!

Merhaba...

Bizler Coşkunöz'den işçiler olarak, sizin Daiyang-SK Metal işçileri olarak başlamış olduğunuz bu onurlu direnişi selamlıyoruz.

Sizler, her geçen gün artan kötü çalışma koşullarına, esnek çalışmaya, taşeronlaşmaya ve sermayenin tüm dayattığı kurlsız çalışma şartlarına karşı Birleşik Metal-İş'te örgütlendiniz. Bizler, bu sorunları ancak örgütlü mücadeleyle çözüleceğini ve sermayenin azgın saldırılarına ancak böyle göğüs gereceğimizi biliyoruz. Sizler de daha iyi koşullarda çalışmak, insanca yaşamaya yetecek ücret ve sosyal haklarınız için sendikanızda örgütlenerek kar-kış demeden greve çıktınız. 14 Kasım 2012'den bu yana da ekmeğiniz, emeğiniz ve geleceğiniz için grevdesiniz. 22 Ocak'tan bu yana da açlık grevindesiniz.

Greviniz G. Koreli patronunuzu o kadar rahatsız etmiş olmalı ki, ta G. Kore'den kaçak işçiler getirtip grevinizi kırmaya yönelik girişimleri oldu. Bu aslında patronların dili, dini, ülkesi hiç fark etmez onlar sınıf kimliklerine uygun olarak, mensubu oldukları sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket ettiklerini gösterir. Onlar sizin onurlu direnişinizden korkuyorlar. Bunun diğer bir göstergesi de patronun emri ile sizlere yapılan polis saldırısıdır. Sizler ne hırsızlık yaptınız ne de adam öldürdünüz. Sizler ekmeğinize, emeğinize sahip çıkmak için örgütlendiğiniz ve işten atılıp onurlu bir direnişe başladınız. Ama polis ise patronun emri ile sizlere birçok kez saldırmıştır. Bu saldırılarla patron sizin gözünüzü korkutacağını sanmıştır. Ama bu aslında o patronun kendi korkusunun bir ifadesidir. Çünkü örgütlü işçinin güçlü ve yenilmez olduğunu bilir. Bunu bildiği içindir ki, saldırganlığını arttırır. Tüm bu saldırılar sizlerin kararlı ve dik duruşunuza çarpıp paramparça olmuştur. Bu bizlere, polisin, egemen olan sermaye düzeninin kolluk görevlisi olduğunu bir kez daha gösteriyor. Bizler hakkımızı aramak istediğimizde karşımıza polisin copu, gazı, yargının patron yanlısı yasaları dikilir. Onlar kendi sınıf çıkarları doğrultusunda davranıyorlar. Bizler de onlara karşı örgütlü olur ve örgütlülüklerimize sahip çıkarsak işte o zaman yenilmez oluruz.

Bizler Coşkunöz işçileri olarak, başlatmış olduğunuz bu onurlu grevinizi ve açlık grevinizin yanında olduğumuzu belirtmeyi ve sesinizi Bursa'daki işçi kardeşlerimize taşımayı borç biliriz.

Unutmayalım ki örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey!

Coşkunöz'den İşçiler

Kadın sorunu ve t

Sorunun kaynağı ile çözümü arasındaki organik ilişki

Toplumsal bir sorunun çözümü, tarih içinde onu üreten ve süreklileştiren toplumsal koşullardan, bu koşulların ortadan kaldırılmasından ayrı düşünülemez. Bu böyle olduğu içindir ki kadın sorununun tarihsel kaynakları ve toplumsal koşulları, bize çözümünün anahtarını da kendiliğinden vermektir. Kadın sorunu tarih sahnesine özel mülkiyet ve sınıflı toplum düzeni ile birlikte çıktı ve onlar yaşadığı sürece de biçim yönünden değişse bile özü bakımından hep yaşayageldi. Bu durumda sorunun çözümü de bu aynı toplumsal ilişkilerin, özel mülkiyete dayalı sınıflı toplum düzeninin ortadan kaldırılmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Sorunun ortaya çıkışı sancılı bir tarihsel sürecin ürünü olmuştur, hayatın her alanından köklü biçimde tasfiyesi de benzer biçimde nispeten uzun ve sancılı bir tarihsel sürecin sonucu olacaktır.

Bu yönetsel ve tarihsel ele alış, sorunun çözümünü dolaysız olarak toplumsal devrime ve sosyalizme bağlamaktadır.

Kadın sorunu temelde sömürü ilişkilerinin belirlediği genel “toplumsal sorun”un bir parçasıdır. Proletaryanın kurtuluşuyla kadınların kurtuluşu arasında kurulan organik bağ da buradan gelmektedir. İkisini de köleleştiren aynı toplumsal ilişkilerdir, aynı mülkiyet ve sömürü düzenidir. İnsanın insanı ezmesine ve sömürmesine dayalı ilişkiler sürdüğü sürece, kadının bir cins olarak ezilmişliği de sürecektir. Bütün bir tarih bu gerçeğin doğrulanmasıdır. Birbirini izleyen sınıflı toplumlarda mülkiyet ve sömürü ilişkileri yalnızca biçim yönünden değiştiler, özü bakımından

korunan bu ilişkiler yalnızca yeni koşullara uygun düşen yeni biçimler kazandılar. Kadın ezilmişliği sorunu da sömürü ve mülkiyet ilişkilerindeki bu biçimsel değişime bağlı olarak değişime uğradı, ama özü bakımından hep yaşayageldi.

Kapitalist özel mülkiyete dayalı burjuva sınıf düzeninin kadın sorununu çözmek bir yana onu döne döne yeniden ürettiği üzerinde gereğince durmuş bulunuyoruz. Mesele gerçekte yeterince açıktır; kadın önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi burjuva toplumunda da ezilen bir cins olarak kalmıştır. Burjuva toplumu cinsel ezilmişliğin yalnızca biçimini değiştirmiş, fakat bütün bir özünü korumuştur. Onu geçmiş tarihi dönemlere göre birçok yönden alabildiğine inceltmiş, fakat bu arada kadının metalaştırılmasında en rezil biçimini gördüğümüz gibi, bazı bakımlardan da alabildiğine kabalaştırmıştır. Kapitalizm kadını, kadın vücudunu ya da imajını, kapitalist piyasanın alınıp satılabilen sıradan bir malı haline getirmiştir.

Esasa ilişkin tüm bu nedenlerden dolayı burjuva

toplumuna karşı mücadele kadının kurtuluş mücadelesinin de ana eksenidir, öyle olmak zorundadır. Kapitalizme egemen bulunan ve kadının ezilmişliğinin de temelini oluşturan toplumsal ilişkiler değiştirilmeksizin, kadının ezilen cins konumunda köklü bir değişiklik yaratılamaz. Kapitalizmin bütün bir tarihi ve bugünün kapitalist toplum gerçekliği, bunu bize bütün bir açıklığı ile göstermektedir. Kadın sorunu toplumsal bir sorun olduğuna göre, çözümü de toplumsal ilişkilerdeki köklü değişime sıkı sıkıya bağlı bulunduğuna göre, bu demektir ki kadın sorunu temelde bir devrim sorunudur, çözümü toplumsal devrime kopmaz biçimde bağlıdır.

Kadın sorunu çözülecekse, kapitalizmin temellerinden yıkılması gerekir, tarihin ve sosyal bilimin verileri ışığında bu tümüyle açık bir gerçektir. Kapitalizmin yerini alarak özel mülkiyet düzenini ortadan kaldıracak, kapitalist kâra ve piyasaya dayalı üretime son verecek, toplumsal üretimi temel insani ihtiyaçlara göre planlayacak ve toplumsal zenginliği toplumun genel refahına yöneltecek bir toplumsal sistem kadın sorununun çözümü içinde biricik gerçek çıkış yoludur. Yeni toplum düzeninin, yani sosyalizmin bu temel yönelimleri, kadının toplumsal köleliğinin maddi zeminini ortadan kaldırarak onun tam kurtuluşunu gerçekleştirecek sürecin önünü açacaktır.

Mücadele kadın sorununun çözümünde temel halkadır

Bu elbette kadın sorunun çözümünü tümüyle toplumsal devrim sonrasına ertelemek anlamına gelmez. Tersine, bizzat toplumsal devrime hazırlanma

ve toplumsal devrimi hazırlama mücadelesi, kadın sorununun çözümünün de başlangıç noktasıdır. Bu başlangıç kendini devrim mücadelesi süreci içinde iki yönden gösterir. İlk toplumsal devrim mücadelesine kopmaz biçimde bağlı olarak ele alınan ve elde edilmeleri de bu ölçüde olanaklı olabilen kadın lehine reformlar üzerinden. İkinci olarak ise bizzat mücadele sürecinin kadın-erkek emekçide yaratacağı köklü anlayış ve düşünüş yenilenmesi üzerinden.

Kadın sorunu ancak toplumsal devrimle birlikte

kapsamlı ve kalıcı bir çözüm yoluna girebilir, bilimsel açıdan bu tartışmasız bir gerçektir. Fakat bu hiçbir biçimde, kadın sorununda elimizi kolumuzu bağlamamız ve yarının toplumsal devrim sonrasını

“**Toplumsal bir sorunun çözümü, tarih içinde onu üreten ve süreklileştiren toplumsal koşullardan, bu koşulların ortadan kaldırılmasından ayrı düşünülemez. Bu böyle olduğu içindir ki kadın sorununun tarihsel kaynakları ve toplumsal koşulları, bize çözümünün anahtarını da kendiliğinden vermektir. Kadın sorunu tarih sahnesine özel mülkiyet ve sınıflı toplum düzeni ile birlikte çıktı.**

”

toplumsal devrim

H. Fırat

beklememiz anlamına gelmez. Toplumsal-siyasal sorunların çözümüne yaklaşımdaki devrim-reform diyalektiği doğal olarak kadın sorununda da aynen geçerlidir. Nasıl ki devrimin biricik gerçek ve kalıcı çözüm olması bizi şu veya bu toplumsal ya da siyasal sorun konusunda reformlar uğruna genel mücadeleden alıkoymuyorsa, aynı şekilde, kadın sorununda gerçek ve kalıcı çözümün yolunun ancak bir toplumsal devrimle açılacak olması gerçeği de bizi kadın özgürlüğü ve eşitliği uğruna bu toplum altında gerçekleştirilebilir reformlar uğruna mücadeleden alıkoymaz. Biz kadın sorununun sosyal, siyasal, ideolojik, kültürel ve elbette ekonomik boyutlarıyla hafifletebilmek için bu toplum altında bugünden azami bir çaba harcarız. Fakat bunu, sorunun kaynağını ve temellerini unutturmaya, gözlerden gizlemeye yönelik bütün çabalara karşı sistematik bir mücadeleyle de birleştiririz. Toplumsal kaynağı ve temelleri durduğu sürece tüm iyileştirici reformlara rağmen sorunun kendini değişik biçimler altında döne döne yeniden üreteceği gerçeğini bir an bile unutmamız, unutturmayız.

Sosyalizm kadın sorunu alanında yapılabilecekleri salt toplumsal devrim sonrasına erteleseydi eğer, kadın hak ve özgürlükleri alanında bugünkü toplum altında elde edilmiş kazanımların tarihsel onurunu da taşıyamazdı herhalde. Oysa bu hak ve özgürlüklerin onda dokuzunun tarihsel olarak uluslararası sosyalizmin ve işçi hareketinin mücadeleleri sayesinde kazanıldığını biliyoruz. Bugün kadın özgürlüğü ve cinsel eşitlik idealleri ve mücadelesiyle özdeşleşmiş 8 Mart'ın tüm bir onurunun sosyalizme ve işçi hareketine ait olması gerçeği bile bunu tartışmasız bir biçimde ortaya koymaktadır.

Sorunun bir yönü budur; toplumsal devrim mücadelesi içinde ve bu mücadelenin yan ürünleri olarak kadın lehine toplumsal yaşamın tüm alanlarında iyileştirici reformların elde edilmesidir. Öteki yönü ise kadının bizzat mücadele içinde özgürleşmesidir. Kadın-erkek emekçi insanın mücadele içindeki eğitimi ve dönüşümüdür. Her konuda olduğu gibi kadın sorununda da.

Mücadelenin özgürleştirici dinamiği

Tüm temel toplumsal sorunlar gibi kadın sorununun çözümü için de kuşkusuz toplumsal devrim gereklidir. Fakat toplumsal devrimin başarısı için de işçi sınıfının ve emekçilerin, dolayısıyla onların kadınlarının mücadeleye geniş çaplı ve etkili bir katılımı gereklidir. Kadın bu mücadele içinde kendini bulacak, özgüven kazanacak, hükmedici erkek egemenliğinden kurtulacak, bağımsızlaşacaktır. Mücadeleye etkin ve inisiyatifli katılım kadının kendini ikinci sınıf insan olarak görmesine, böyle algılamasına etkili darbeler vuracaktır.

Mücadele kadının kendisine bakışını değiştirmekle kalmayacak, erkek emekçinin kadına bakışını da değiştirecektir. Toplumsal mücadele erkek emekçiyi bir dizi başka konuda olduğu gibi kadın sorununda da yeniden eğitecek, onun gerici, ataerkil, darkafalı burjuva ve küçük-burjuva önyargılarına büyük darbeler indirecektir. İşçi ve emekçi kadını insan ve emekçi olarak, kendi eşiti ve mücadele yoldaşı olarak algılamasını kolaylaştıracaktır. Bu çizgideki bir devrimci bilinç ve zihniyet dönüşümünü hızlandıracaktır. Mücadele erkek emekçinin salt kendisi ile aynı saflarda mücadele eden kadın emekçiye bakışını değil, genel olarak kadına bakışını da değiştirecektir. (Somut deneyimlerimizden de bildiğimiz gibi, mücadele içindeki emekçi ya da sınıf bilinci kazanmış devrimci işçi, kadını artık kurulu düzenin gözüyle değil de insan olarak ve kendi eşiti olarak görmeye başlamaktadır).

Bundan dolayıdır ki, toplumsal mücadelenin bizzat kendisi, kadın sorununun çözüm sürecinde en temel halka durumundadır. Bu çok temel önemde bir sorundur. Marks, devrimin yalnızca kurulu düzen başka türlü yıkılamayacağı için değil, fakat emekçinin kendi köklü düşünce ve zihniyet değişimi bakımından da bir zorunluluk olduğunu söyler. Bütün bir mücadele sürecine eşlik eden bu dönüşüm olmaksızın emekçi kitleler eski toplumu yıkmak güç, irade ve kapasitesini ortaya koyamazlar ve yeni toplumu yeni temeller üzerinde kurmalarını olanaklı kılacak köklü düşünce, zihniyet ve duygu yenilenmesini sağlayamazlar. Emekçi insan kurulu burjuva düzeninin kendisine aşıladığı her türden gerici düşünce, inanış, değer yargısı, alışkanlık vb. kötülüklerden bizzat devrimci toplumsal mücadele içinde kurtulacaktır. Mücadele herşeyden önce bilinçleri değiştirecek, zihniyeti

yeniliyecektir. Toplumu değiştirme mücadelesi bizim kendi bilincimizi, kimliğimizi, alışkanlıklarımızı, değer yargılarımızı, önyargılarımızı, güçsüzlük duygularımızı değiştirme mücadelesidir de. Biz toplumun devrimci dönüşümü mücadelesi içinde aynı zamanda kendimizi değiştirmiş oluyoruz. Bu kadına da bir başka gözle bakmak anlamına gelmekle kalmayacak, kadının da kendisine bir başka gözle bakması anlamına da gelecektir. Sorunun çözümü daha buradan, daha toplumsal mücadele süreci içinde başlayacak, toplumsal devrimin zaferiyle birlikte ise gerçek, köklü ve kalıcı çözüm zeminine kavuşacaktır.

Kapitalizm ve sosyalizm: Kadın sorununa bakışta ilkesel uçurum

Kapitalist toplumda kadın-erkek eşitsizliği kurumsal bir durumdur. Bu kurumsal yapıda kadın lehine her gerçek gedik, ancak kurulu düzene karşı zorlu mücadeleler içinde açılabilmiştir. Oysa sosyalist toplumda kadın-erkek eşitsizliğini gidermek, kapsamlı toplumsal düzenleme ve önlemlerle kadının özgürleşmesini gerçekleştirmek temel bir ideolojik ve politik ilkedir. Yeni toplumun devrimci temeller üzerinde kurulabilmesinin olmazsa olmaz gereklerinden biridir.

Kapitalizm cinsel eşitsizliği kendi yönünden ve kendi ihtiyaçları çerçevesinde kurumlaştırmıştır, mücadele olmadıkça durduk yerde onu değiştirmeye yanaşmaz. Oysa sosyalizm, binlerce yılın ürünü bu eşitsizliği gidermeyi, tüm temelleriyle kazıyıp atmaya peşinen temel önemde bir görev ve hedef olarak belirler. Toplumu bu yönde sistemli biçimde eğitir ve bunun gerektirdiği toplumsal kurumlaşmalara gerekli önemi verir. Sosyalizm kadın-erkek eşitsizliğini

binlerce yıllık sınıflı toplum geleneğinin en lanetli kalıntılarından biri olarak ele alır ve bunun gerektirdiği bir mücadelenin konusu yapar. İdeoloji, kültür, eğitim alanlarında bunun gerektirdiği sistemli bir mücadele yürütür.

Lenin, Büyük Fransız Devrimi'ni ima ederek, en radikal burjuva devrimlerinin bile kadın sorunu alanında 130 senede atmadığı siyasal ve hukuksal adımları Ekim Devrimi'nin birkaç ay içerisinde atmayı başardığını haklı bir gururla dile getirir. Bu karşılaştırmayı yaparken amacı Ekim Devrimi'nin bu alandaki ilk adımlarını abartmak değil, fakat en radikal burjuva devrimlerinin bile tarihi bilançoları üzerinden ele alındıklarında kadın sorununda ne denli geri bir durumda olduklarına vurgu yapmaktır. Burjuva devrimlerinden tümüyle farklı olarak proletarya devrimi için kadın sorununu çözmek temel toplumsal hedeflerden biri olduğu içindir ki o 125 yıla sığdırılamayan adımları bir kaç aya bile sığdırmayı başarabilmektedir.

Ne var ki sorunun siyasal ve hukuksal boyutları, siyasal ve hukuksal yaşamı kadın özgürlüğü ve eşitliğinin tüm gerekleri doğrultusunda düzenlemek, devrimin zaferinin ardından yapılabileceklerin yalnızca bir ilk halkasıdır ve bu sorunun belirgin biçimde kolay olan yanındır. Proletarya devrimi bu hedef ve iradeyle hareket ettiği içindir ki sorunun bu yönünü daha ilk adımında gerekli çözümlere bağlar, siyasal ve hukuksal alanda kadının özgürlüğünü ve tam eşitliğini tanıyan ve güvence altına alan düzenlemeleri hızla gerçekleştirir. Fakat asıl sorun da bu ilk adımların ardından başlar. Önemli olan binyılların ideolojisi, kültürü ve toplumsal yaşam uygulamalarıyla yaşamın tüm alanlarında kadın aleyhine yerleşmiş olan her şeyi kazımak, süpürüp atmaktır. Zihniyet planında ve her türden fiili toplumsal-kültürel eşitsizlikler alanında. Bu sorunun asıl zor yanındır; toplum düzeyinde yürütülen uzun ve zorlu mücadeleler gerektirir.

Proletarya devrimi kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırarak ve üretim araçları ile birikmiş zenginliklere kamu adına el koyarak, böylece kadın sorunun çözümü için ekonomik yönden en uygun koşulları yaratır. Kamu fonlarının cömertçe kullanılmasına dayalı sosyal kurumlaşmalar, ev işlerini ve çocuk bakımını büyük ölçüde sorun olmaktan çıkarır ve kadına buradan vurulan prangaları kırıp atar. Kadın sorunu ve toplumsal kurumlaşmalar bahsinde üzerinde gereğince durulduğu gibi, bu çözümün iktisadi önkoşulları daha bugünkü toplumda gerçekte yeterli ölçülerde var. Kapitalizmin yarattığı modern sanayi ve biriktirdiği

muazzam zenginlikler, kadının bu yüklerden kurtuluşunun teknik ve iktisadi koşullarının varlığı anlamına gelmektedir. Fakat üretim araçları ve birikmiş zenginlikler üzerindeki burjuva mülkiyet tekeli, yani genel olarak burjuva sınıf egemenliği, bu olanakların bu yönde kullanılmasını engeller. Burjuva mülkiyet tekeli parçalayacak ve burjuva sınıf egemenliğini ortadan kaldıracak olan proletarya devrimi, böylece bu yapısal engeli süpürüp atmış olacaktır. Bu, kadına yoksulluk ve işsizlik üzerinden binen tüm öteki iktisadi-toplumsal yüklerin temelini dinamitlemekle kalmayacak, toplumsal kurumlaşmalar yoluyla ev işleri ve çocuk bakımı yükünü de en aza indirecektir. Dahası yaratacağı köklü zihniyet yenilenmesi sayesinde geriye kalan bu sınırlı yükün de salt kadına binmesi durumuna son verecek, kadını ve erkeğiyle sosyalizmin yeni insanı olduğu/kaldığı kadarıyla bu sınırlı yükü paylaşmasını bilecektir.

Kadın ve erkeğin insanlaşarak eşitlenmesi

Kadın özgürlüğü davasının tarihteki en büyük temsilcilerinden biri olan Fourier, kadın üzerindeki egemenlik erkeğin bozulmuşluğunun en temel kaynağıdır, der. Bu düşünce derin bir toplumsal ve felsefi anlam yüklüdür. Nasıl ki başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamazsa, aynı şekilde, başka bir cinsi ezen bir cins de özgür olamaz. Kadının ezilmişliği kadını insan olmaktan çıkarmakla kalmaz, onu insan olmaktan çıkarır, yani erkeği de insanlıktan çıkarır. Kadına hükmeden, onu ezen ve aşağılayan erkek bozulmuş ve aşağılanmış insan demektir. Bugünkü toplumda hükmeden konumundaki erkeğin gerçekteki durumu budur, kadına hükmetmenin keyfi ve rehabeti içinde o bunun böyle olduğunun farkında olmasa bile. Tam da bu nedenle kadının kurtuluşu erkeğin de kurtuluşu olacaktır.

Bu böyle olduğuna göre kadın sorununun çözümü kadını erkeğin düzeyine çıkarmaktan değil, fakat her iki cinsi bugünkü aşağılanmadan kurtararak bir üstü seviyede insanlaştırmaktan geçmektedir. Sosyalizmin başaracağı en önemli işlerden biri de bu olacaktır. Sosyalizm, kadını ve erkeği daha ileri bir seviyede, insanlaşma sürecinin bir üst düzeyinde özgür ve gelişmiş insan olarak eşitleyecektir. Bugünkü konumlar ve sınırlılıklar aşılanacak, kadın ve erkeğin insan olarak gelişip yücecekleri tarihi bir döneme girilecektir.

Buna bağlı olarak sevgi ilişkileri de bugünkü prangalardan kurtulacaktır. Sevgiye bugünkü

prangaları kapitalizm, özel mülkiyete ve çıkara dayalı toplumsal ilişkiler vurmaktadır. Sosyalizm mülkiyetin ve çıkarın kadın-erkek ilişkilerine, evlilik ve sevgi bağlarına vurduğu prangaları parçalayacaktır. Özel mülkiyetin tasfiyesi, sömürünün ortadan kaldırılması, bunun için gerekli maddi toplumsal koşulları sağlayacaktır.

Örneğin bugünün toplumunda bir kadın ya da erkek, içtenlikle sevdiği ya da sevebileceği bir insanı tercih edeceğine, çoğu kere bir dizi başka etkenden hareketle farklı bir tercihte bulunabilmekte, ya da ailesi ve çevresi tarafından buna mecbur bırakılmaktadır. Çünkü bu toplumda başta maddi-ekonomik faktörler olmak üzere bir dizi başka etken bu türden tercihlerde belirleyici rol oynar. Kaldı ki bu toplumda öteki her şey gibi duygular da çarpıtılmış, güdüleştirilmiş, dumura uğratılmıştır. İnsanlar gerçek, içtenlikli ve derinlikli bir sevgi ve aşk bilincinden ve duygusundan genellikle yoksundurlar. Kapitalist piyasanın, yoz burjuva ilişkilerinin ve kokuşmuş burjuva kültürünün ezici ağırlığı altında sıradan insanın bu alanda sağlıklı duygulara ve değer yargılarına sahip olması nasıl beklenebilir ki?

Toplumsal devrim mülkiyete, sömürüye ve kişisel çıkara dayalı ilişkileri yıkararak bunların insan ilişkilerine, bu arada sevgiye ve aşka vurduğu prangaları da kırıp atacaktır. Toplumsal devrimin yeni koşulları altında ölçüler, değer yargıları, düşünüş şekilleri temelden farklı olacaktır. İnsan iktisadi engellerden, dinsel ve toplumsal önyargılardan, aile ve çevrenin gerici basıncından kurtulacaktır. İnsanlar o özgürleşmiş ortamda, kendi gerçek ve samimi duyguları, düşünceleri, değer yargıları ve yaşam tercihlerine göre sevgi ve evlilik ilişkilerine girebileceklerdir. Toplumsal ikiyüzlülük son bulacak, bu ilişkiler gerçek sevgi ve saygıya dayalı olacaktır. Yıprandığı ya da zorlandığı bir durumda kadın ile erkek arasındaki beraberlik gerici kaygılara takılmaksızın kolayca ve özgürce son bulabilecektir. Bunun önüne ne maddi-ekonomik engeller ve ne de toplumsal önyargılar dikilebilecektir.

Sosyalizmde bu türden gerici, sınırlayıcı, kelimenin olumsuz anlamında dizginleyici engeller olmayacaktır. Sevgi olduğu sürece insanlar bir araya gelecekler, sevgi yaşıyorsa evlilikleri yaşayacak, beraberlikleri sürecektir. Sevginin bittiği yerde ilişkilerin sona ermesinin önünde çıkara ya da maddiyata dayalı herhangi bir engel olmayacaktır. Ekonomik-maddi engeller olmayacağı gibi kültürden, toplumsal zihniyetten gelen engeller de olmayacaktır. Bu toplumun kadını, özellikle de emekçi kadını sürdüremez duruma geldiği bir evliliğe, salt ekonomik nedenlerle değil, en az bunlar kadar önemli olmak üzere aile ve çevre baskısı nedeniyle de katlanır. Çocuklarının bakımı, eğitimi, geleceğine ilişkin kaygılar nedeniyle ayrıca katlanmak zorunda kalır. Bu zorunlu beraberlik hem kendisi, hem sevgi ve saygı bağını yitirdiği eşi ve hem de bu sorunların içinden yaşayarak büyüyen çocukları üzerinde yıkıcı ve bozucu etkiler yaratır.

Geleceğin ailesi nasıl bir biçim alacak, bunu bugünden bilemeyiz. Onu geleceğin toplumsal koşulları kendine uygun düşen tarzda zaman içinde biçimlendirecektir. Ama evlilik ve sevgi ilişkilerinin bugünkü prangalarından kurtulacağını kesin olarak biliyoruz. Bugünkü sınırlayıcı ve sakatlayıcı bağlardan kurtulmanın geleceğin insanını özgürleştireceğini, insanlaştıracığını bugünden biliyoruz. Önemli olan da bu kadarının bilinmesidir. Sömürmeyen, ezmeyen, insana insan olarak bakabilen bir toplumda, yarının sosyalist toplumunda, kadın-erkek ilişkileri her açıdan sağlıklı bir zemine kavuşacaktır, bugün bizim için önemli olan bunu bilmektir.

Kadın Sorunu Üzerine Konferanslardan başlıklı dizinin 5. Bölümüdür...

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2006/11, 25 Mart 2006)

Kapitalizm kadına eşitsizlik ve kölelikten başka bir şey veremez...

Kadının kurtuluşu sosyalist işçi-emekçi iktidarında!

Yaşamın her alanında kadına yönelik baskı ve eşitsizliğe karşı mücadeleyi örgütlemek, devrimci sınıf mücadelesinin önemli gündemlerinden biridir. Önceki sınıflı toplumlardan devralınan ve bugün burjuva egemenlik ilişkileri ile yeni biçimler kazanarak süregiden kadınların tarihsel ezilmişliğini, en ileri burjuva demokrasileri bile çözmemiştir. Kapitalizm kadın üzerindeki baskı ve eşitsizliği ortadan kaldırmak şöyle dursun, daha incelikli bir tarzda daha da pekiştirmiştir.

Sınıflar var oldukça, kadınların çok yönlü köleliği son bulmayacaktır. Lenin bu konuya Ekim Devrimi'nden iki yıl sonra açıklık getirir:

“Kadının durumu burjuva ve sosyalist demokrasiler arasındaki farkı özellikle apaçık gösterir...”

Burjuva cumhuriyette (yani toprakta, fabrika ve işletmelerde, hisse senetlerinde vb. özel mülkiyetin olduğu her yerde), en demokratik cumhuriyet de olsa, dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir ülkede, büyük Fransız (burjuva- demokratik) Devriminden beri beş çeyrek yüzyıl geçmiş olmasına karşın, kadın için tam hak eşitliği yoktur.

“Burjuva demokrasisi sözde eşitlik ve özgürlük vadeder. Gerçeklikte bir tek, en ileri cumhuriyet bile insan soyunun kadın yarısına, erkeklerle tam yasal eşitliği ve erkeğin vasiliğinden ve baskısından özgürleştirmeyi getirmedir.” (Lenin 1919)

Kadın sorununun köklü ve kalıcı olarak toplumsal bir devrimle çözülebileceğini, sosyalist Ekim Devrimi açıkça ortaya koymaktadır.

Ekim Devrimi sonrası proletarya iktidarı gecikmeksizin medeni hukuk alanında yasalar çıkartmıştır. Kadınların siyasal yaşama ve üretime katılımını sağlayan icraatlarla, yüzyıllardır süren eşitsizliğe ağır bir darbe indirmiştir. Böylece kadınlar, tarihsel ezilmişliğinin temellerine yönelen bir toplumsal düzen gerçekliğiyle, sosyalizmle tanışmışlardır.

Proletarya iktidarı için kadın sorununu çözmek temel toplumsal hedeflerden biridir. Bu yaklaşımın dayanağı marksist devrimci dünya görüşüdür.

Sovyet iktidarının kadınlara kazandırdıkları

Medeni hukuk:

Kadınların hakları Sovyet Cumhuriyetinin yasalarıyla güvence altına alındı. Öncelikle kadınlara tam oy hakkı verildi. Yeni boşanma ve medeni hukuk yasası çıkartıldı. Böylece evliliğin kadın ve erkek arasında gönüllü bir ilişki haline getirilmesi sağlandı.

Devrimden altı hafta sonra medeni nikâh kilise evliliğinin yerini aldı. Evlilik içi ve dışı çocuklar arasındaki ayrım kaldırıldı. Eşlere eşit haklar verildi. Evli çiftlerin ortak bir soyad kullanması ve evliliğin kaydı sırasında eşlerden birinin soyadının ortak soyadı olarak seçilebilmesi yasalaştırıldı. Yasal evlilikler ve evlilik dışı ilişkiler arasındaki fark ortadan kaldırıldı ve tümü ailenin temeli kabul edildi. Birlikteliklerini kaydettirmemiş ebeveynlerin çocuklarının diğer çocuklarla aynı haklara sahip olması sağlandı.

Ev köleliği ve çocuk bakımı:

Geleneksel ailenin ekonomik temellerine saldırıldı. Miras hakkı feshedildi ve ölen kişinin mülkü devlete devredildi. Kadın ve erkeklerin eşit koşullarda iş bulması sağlandı. Ücretli annelik izni, eşit işe eşit ücret yasalaştırıldı. Kadının emeği ve anneliği Sovyet iktidarı tarafından güvence altına alınarak korundu. Başta fuhuş olmak üzere kadın bedeninin meta haline getirilmesine karşı etkili bir savaşım verildi.

Rus egemen sınıfların kürtaj yasağına ve doğum kontrolü yöntemleriyle ilgili tıbbi eğitime karşı olan yasalarına yönelik savaş açıldı. Kadının kendi bedenine ilişkin karar vermesini sağlayacak bir bilinçlenme seferberliğine girildi. 1920 Kasımı'nda kürtaj yasallaştırıldı ve hastanelerde ücretsiz yapılması sağlandı. Operasyonların zararlarını en aza indirecek önlemler alındı.

Kadınların ev işlerinin ve çocuk bakımının ağır yükünden kurtulacağı önlemler alındı. Ev köleliğine son vermek için bir dizi yasa ve tüzük çıkarıldı. İşçi ve köylü kadınların anne olarak özel çıkarları Sovyet devleti tarafından korunarak, toplumsal yaşam içinde güvenceye alındı. Anne evleri, kreşler, çocuk bahçeleri, okullar, yetim evleri, ortak yemekhaneler, ortak çamaşırhaneler, onarım atölyeleri, toplumsal eğitim kurumları ve bakım merkezleri gibi komünal kurumlar oluşturuldu. Sovyet cumhuriyeti yeni ev olanakları ile kadınların yaşam koşullarının değişmesinde önemli bir rol oynadı. Isınmanın, aydınlanmanın bedava olduğu, ortak çamaşırhane-kreş-anaokullarının bulunduğu komünal mahalleler oluşturuldu.

Üretime katılım:

Kadının ev köleliğine son verilerek üretime ve toplumsal yaşama katılımlarının sağlanması için ev işleri-çocuk bakımı sosyalist devletin çözmesi gereken bir sorumluluk olarak tanımlanmış, bu çerçevede yukarıdaki kurumsallaşmalara gidilmiştir.

İşçi kadınlar fabrikalarda, köylü kadınlar kolektif çiftliklerde güç haline gelmişlerdir. Şehirlerde ve sanayi merkezlerinde, kolektif çiftliklerde anaokulu ağı ve kolektif mutfaklar genişletilmiştir. Bu kurumlarda çalışmak üzere ara tıbbi personel yetiştirilmesi sağlanmıştır. Tüm bunlar yeni kurulan sovyet iktidarının içinde bulunduğu ekonomik zorluklara karşın başarılmıştır.

Kadınların üretime çekilmesi için işsiz kadınlar kooperatifi kurulmuş, bu sayede ev köleliğine mahkum edilmiş kadınların kooperatiflerde birleştirilmesi ile toplumsal yaşama katılmaları sağlanmıştır.

Şehirlerde ve köylerde anne-bebek sağlığı kursları verilmiş, köylü kadınlar en uzak kasabalarda çocuk yuvası kuruluşlarının çalışmasına katılmışlardır. Devrimin ilk yıllarında tarımsal üretimi geliştirmek ve eğitim düzeyini yükseltmek için açılan tarım okullarını bitirenlerin yarısı köylü kadınlardır. Toplumsal eğitim kurumlarında okuma yazma seferberliği örgütlenerek tüm kadınların katılması sağlanmıştır.

Siyasal yaşama katılım:

Kadınların siyasal yaşamın her alanına katılımı sorunu

sovyet iktidarı tarafından önemli bir başlık olarak ele alınmıştır. Kadınları komünizmin inşasına çekebilmek için, onları engelleyen yaşam koşullarıyla planlı ve kararlı bir şekilde mücadele edilmiştir. Kadınların her alanda eşitliğini hayata geçirmek için, yeni yasalarda somutlanan yeni değerleri kavratmak amacıyla kadınları politik açıdan hareketlendirecek dev bir kampanya başlatılmıştır. Kadınların günlük yaşamlarındaki sorunların çözümünün bir parçası olarak örgütlenmesi için sosyal ağlar oluşturulmuştur. Özgün bir taktik ve örgütlenme biçimi izlenerek, kadınlar yeni toplumsal düzenin kurulması mücadelesinin bir öznesi haline getirilmeye çalışılmıştır.

Bunun sonucunda işçi ve köylü kadınlar sovyet iktidarına, partiye, hükümete, sendikalara kitlesel olarak katılmışlardır. Önemli sayıda kadın işçi işletme komitelerinin ve sendikaların yönetim konseylerinin üyesi olmuştur. Partinin organik bir parçası olarak oluşturulan kadın seksiyonları, kadınları sovyetlerin inşasından savunmaya kadar tüm alanlara çekmek için özel bir yönelim içerisine girmişlerdir. Çok sayıda kadın sovyetlere delege olarak seçilmiştir. Kadınlar sosyalizmin inşasının bir parçası haline getirilerek sosyalist dünya görüşüyle eğitilmişlerdir. Kadın seksiyonları işçi kadın kooperatiflerinin üyeleri arasında komünist ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmüştür. İşçi ve köylü kadınların üretimin örgütlenmesi, yönetimi ve denetimine katılmaları sağlanmıştır.

Kadın emeğinin üretkenliğini artırabilmek için sendikal eğitimler yaygın ve sürekli hale getirilmiş, kadınların işletmelerde iş güvenliği komisyonlarına girmesi sağlanmıştır.

Komisyonlar, komiteler, bölümler, işçi grupları devlet, parti, sendika kooperatifler vb. gibi pek çok araç devreye sokulmuş, kadının toplumsal ve siyasal yaşama aktif olarak katılmaları için büyük bir enerji harcanmıştır. 1920'de toplam partili kadın sayısı 45.297'dir. Devrim öncesinde egemen sınıfların cahil bıraktığı, ev köleliğine mahkum ettiği kadınlar, sosyalizmin inşasına paralel olarak yaşamın her alanında kitlesel olarak yerlerini almaya başlamışlardır.

Daha sonra yaşanan bürokratik dejenerasyon belli bakımlardan bu süreci sakatlamış olsa da, bu, Ekim Devrimi'nin kadının kurtuluşu doğrultusunda attığı büyük adımların önemini ve değerini hiçbir biçimde azaltmamaktadır.

Tarihsel ve sınıfsal özüyle 8 Mart

Devrimci Kadın Kurultayı’nın gündemlerinden biri olan ve örgütlenme süreci bugünlerde başlayan “8 Mart”ı, tarihsel ve sınıfsal karakteri üzerinden ele almak bir ihtiyaç. Çünkü 8 Mart’ı tartışmak, kadınların yaşadığı sorunlara ve kadınların kurtuluşu mücadelesine dair yaklaşımları tartışmaktır. Aynı zamanda her geçen yıl 8 Mart’ın sınıfsal özünden uzak bir şekilde “kadın günü” algısının yerleştiğini görmek, bu tartışmayı ayrıca önemli kılmaktadır.

Kapitalizmin çifte sömürüsü ve işçi kadınların başkaldırısı...

Kapitalizm, kadın sorununu kendinden önceki toplumlardan devraldı, fakat kendi egemenlik ve sömürü ilişkilerine uyarlayarak ona yeni bir biçim verdi. Sanayinin geniş ölçekli üretiminin açığa çıkardığı işgücü ihtiyacı bugüne kadar üretimden dışlanan kadın cinsinin yeniden toplumsal üretime katılmasını sağladı. Tek farkla, ki o da ihtiyaç duyulduğu kadar ve ucuz işgücü ihtiyacını karşıladı oranda. Bu anlamıyla kapitalizmde kadının toplumsal üretime katılmış olması ona özgürlükler sunmaktan ziyade yeni temelde kölelik ve eşitsizlik koşulları sağladı.

Öyle ki 1800’lü yıllarda sanayide çalışan kadın işçilerin çalışma süreleri 18 saati bulabiliyordu. Üstüne üstlük çocuk bakımı ve ev işlerinin de yine kadın emekçilerin yerine getirmesi gereken bir yükümlülük olarak kaldığı halde. Buna karşılık kapitalistler, kadın işçilere sırf cinsel konumundan kaynaklı erkek sınıf kardeşlerinden daha aşağı bir ücret dayatmasında bulunuyordu. Ve işten çıkartmalar da ilk tercih edilenler yine kadın işçiler olmaktaydı. Elbette kadın işçilerin üretim sürecinde maruz kaldıkları sömürü ve eşitsizlikler bunlarla sınırlı kalmayıp, cinsel istismar ve taciz, kadın sağlığına ve fizyolojisine uygun olmayan işlerde çalıştırılmak, cinsel kimliğinden dolayı aşağılanmak ve baskıya uğramak gibi koşullar üzerinden de sürmekteydi.

Kapitalizmin bu azgın sömürüsü zamanla birçok işçi kadını bir araya getirerek, hem sınıfsal hem de cinsel kimliklerinden ötürü maruz kaldıkları sömürüye ve eşitsizliklere karşı başkaldırmalarına yol açtı. 8 Mart 1857 yılında Amerika’daki işçi kadınlar “10 saatlik işgünü” talebiyle alanlara çıktılar. Talepleri için sokağa çıkan 40 bin dokuma işçisine polisin saldırması ve işçilerin kendilerini fabrikaya kapatmasının ardından çıkan yangında 129 işçi yanarak can verdi. Ve böylelikle proletaryanın kapitalistlere karşı sürdürmüş olduğu sınıf mücadelesinde işçi kadınların cesurca en ön saflarda yer aldıklarını göstermiş oldular. 8 Mart 1886’da ise yine Amerika’daki tekstil işçisi kadınların “eşit işe eşit ücret”, sendika ve oy hakkı için başlatmış oldukları mücadele azgın bir devlet terörüyle bir kez daha kana bulanmış oldu.

Kapitalistlerin gerçekleştirmiş olduğu bu vahşi katliamlar ne proletarya hareketini engelleyebildi, ne de işçi kadınların özgürlük ve eşitlik talepleriyle bu mücadele içerisindeki konumlarını geriletebildi. 8 Mart 1908’de New York’ta işçi kadınlar, bir kez daha eşitlik ve özgürlük talepleriyle alanları doldurdular.

8 Mart’ın tarihine ve çıkışına kaynaklık eden olaylara baktığımızda 8 Martlar’ın uluslararası işçi hareketine ve sosyalizme ait olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 8 Mart, özel mülkiyet ve artı-değer sömürüsüne dayalı kapitalist düzenin emekçi kadınlar üzerindeki çifte sömürüsü ve baskısına karşı devrimci bir başkaldırının ve uyanışın simgesel bir günü olarak tarihte yerine almıştır.

8 Martlarda karşımıza çıkan yaklaşımlar...

8 Mart’ı yaratan olaylar, 8 Mart’ın nasıl bir tarihsel süreçle geliştiğini, işçi sınıfı mücadelesinin bir günü olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Tarihsel ve sınıfsal özü bu kadar açıkken devrimci bir çizgide kutlamaktan uzaklaşılarak, bir sınıf mücadelesi günü olmaktan çıkartıp bir kadın günü rengini yerleştirme çabası karşımıza çıkıyor.

Feminist grupların bugün reformist sola kabul ettirmiş olduğu “ereksiz 8 Mart” kutlamasının hiç de “masum” bir durum olmadığını, kadın sorununu ele alıştırı ideolojik-sınıfsal derin bir ayrışmanın tezahür ettiğini bir kez daha hatırlatmakta yarar var.

“Emekçi ve devrimci karakterinden arındırılmış ‘ereksiz 8 Mart’ anlayışı, temel özelliği bu olan burjuva ve küçük-burjuva feminizminin solun reformist kesimlerindeki yankısından başka bir şey değildir. Bu yankının bu denli güçlü biçimde açığa çıkması da rastlantı değildir. Zira reformizm, ideolojik-programatik yönden, temel toplumsal ve siyasal sorunların düzenin sınırlarını aşmayan bir çerçevede ele alınmasından başka bir şey değildir. Onun ufkı bu açıdan burjuva demokrasisi ile sınırlıdır ve bunun kadın sorunundaki yansıması konunun salt cinsler arası eşitsizliklere indirgenmesi, yani feminizm ve dolayısıyla ‘ereksiz 8 Mart’ olmaktadır.” (“8 Mart’ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi” **H. Fırat / EKİM, sayı: 264**)

Bu yaklaşım ilk defa bizlerin karşılaştığı bir tartışma değil. İdeolojik-programatik yaklaşımın kadın sorunu üzerinden yansıması olduğu için tarihte de günümüzde yaşandığı şekliyle örnekler ortaya çıkmıştır.

Bu aynı ayrışma Rusya’da da Bolşevikler ile Menşevikler arasında, yine 8 Mart süreçlerinde yaşanmaktadır. Yaşanan tartışma Tony Cliff’in “Kadınların özgürlüğü ve sınıf mücadelesi” kitabında “1913 ve 1914’teki kutlamalarda, Uluslararası Kadınlar Günü’ne sadece kadınların katılmasını isteyen Menşeviklerle, tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasında derin farklılıklar vardı...” şeklinde ifade edilmiştir.

Clara Zetkin daha 1910 yılında Amerikan tekstil işçisi kadınların anısına “Dünya Kadınlar Günü”nün kutlanmasına ilişkin yaptığı önergeye şu sözleriyle açıklık getirir:

“1910’da Kopenhag’daki İkinci Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı, birleşik uluslararası eylem olarak her yılki kadınlar gününü kararlaştırdı. Kadınlar günü, proleter kadınların güncel taleplerinden, örneğin kadınların seçim hakkından yola çıkarak, proleter kadın ve erkeklerin burjuva

toplumuna karşı devrimci bir sınıfsal hareketi olmalıydı.” (**Clara Zetkin, “Sosyal Demokrat Kadın Hareketi” Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar, İnter Yay., sf. 114**)

II. Enternasyonal’in I. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile açığa çıkan utanç verici oportünizmine kaynaklık eden teorik yaklaşım ve sınıfsal tutum kendini sosyalist kadın hareketi içerisinde ve kadın sorununu ele alış üzerinden de çok geçmeden açığa vurdu. Yine Clara Zetkin’den bir alıntıyla bu döneme ışık tutalım:

“Sosyal demokrat kadın hareketi öğretisi ve eyleminde proleter kadın hareketi olma şerefini kaybetmiştir. Bugün amaç ve içeriği bakımından salt bir reform hareketidir. Burjuva kadın hakları savunuculuğunun, burjuva demokrasisinin özel bir çeşitlemesidir. Yükselişi II. Enternasyonal’le birlikte olmuş ve onunla ve onun proletaryaya ihanetiyle birlikte, 1914’te emperyalist dünya savaşının patlamasından bu yana adım adım batmıştır.” (**a.g.e 108**)

Bir başka yerde ise Zetkin şöyle devam eder:

“Şanlı geçmiş, sosyal demokrat kadın hareketinin ne kadar alçaldığına ışık tutuyor. O burjuva düzenini yıkmak değil ona dayanak olmak isteyen salt bir reform hareketine yozlaşmıştır. Proleter kadınların sınıfsal köleliliğini pekiştirmeye, ayakta tutmaya katkıda bulunmaktadır. Elbette ki sosyal demokrat kadın hareketinde hala sosyalizmden söz edilmektedir; ama yalnızca emekçi kadınları sınıflarının devrimci mücadelesinden alıkoymak amacıyla. O proleter kadınları sosyalizmin, komünist dünya düzeninin tek yolu olan devlet iktidarının ele geçirilmesi için devrim yoluna götürmüyor. Kapitalizmin bu çifte kurbanlarını toplumsal reformlar ve burjuva demokrasisi yoluyla ‘sosyalizmle barışçıl intibak’ rüyasıyla uyutuyor. Hatta reformlar ve demokrasiyle ilgili olarak, emekçi kadınlarla bu ‘kazanımların’ zorlu, inatçı proleter sınıf mücadelesinin sonuçları olmayıp, sınıfların işbirliğinin, onlar arasındaki iç barışın meyveleri olduğu şeklindeki aldatmacayla dalga geçmektedir. Temel hedeften -proleter devrimden- vazgeçtiğinde, bizzat kendi kendisini proleter kadınların güncel taleplerin de temsil edemez hale getirmektedir.” (**a.g.e 115**)

Tüm bu örnekler ve yapılan değerlendirmeler 8 Mart ve kadın sorununa dair Marksizm ve devrim adına yapılan tartışmaların çarpıklığını ortaya sermektedir. Kimi çevreler tarafından 8 Mart’ın örgütlenmesinin içeriğinden ve biçiminden yola çıkarak devrim iddiasına, devrimci bir yaklaşıma sahip olup olunmadığına karar verilemeyeceği üzerine söylemler ortaya konulmaktadır. 8 Mart’ı sadece bir eylem örgütlenme olarak ele almıyorsak, tam da yazının başından beri anlatmaya çalıştığımız gibi sınıf mücadelesine, sosyalizme ait bir günse, 8 Mart’ın nasıl ele alındığı düzen ve devrim arasında nerede durulduğunu net bir şekilde gösterir. Ayrımların silikleştirilmeye çalışıldığı, feminizmin etki alanını arttırdığı içinden geçtiğimiz dönemde devrimci çizgide ısrar etmek, yaygın ve etkin bir şekilde 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal içeriğini anlatmak, taraflaştırmak bir kat daha yakıcılığı ile önümüzde duruyor.

Sınıf devrimcilerinden “kadın sorunu ve 8 Mart” panelleri

Devrimci Kadın Kurultayı'na sayılı günler kala, kurultay hazırlıkları kapsamında 3 Şubat günü, Ankara, İzmir ve Adana'da paneller yapıldı.

Ankara

Ankara'da “Kadın sorunu ve tarihsel-sınıfsal özüyle 8 Mart” başlıklı panelde akademisyen Sibel Özbudun, toplumsal cinsiyet uzmanı Salime Tarihçi ve BDSP temsilcisi konuşmacı olarak yer aldı.

BDSP adına yapılan açılış konuşmasının ardından ilk sözü **Sibel Özbudun** aldı. Kadın sorunu ve 8 Mart'ın tarihsel arka planını ele alan Özbudun kadın sorununa yaklaşımları özetledi. Modernleşmeci burjuva feminizmi ve sosyalist feminizminin temel zaafalarını ortaya koyan Özbudun, bu tür yaklaşımların temel çelişkiyi cins eşitsizliği olarak değerlendirdiklerini söyledi. Toplumdaki sınıfsal bölünmeyi görmezden gelen ve kadının sınıfsal ezilmişliğini yok sayan feminizmin ileri birtakım yanıları olduğunu da altını çizdi. Kadın mücadelesinin emeğin mücadelesinden ayrılmayacağını belirterek kadınların bu mücadelede özne olması gerektiğinin altını çizdi.

İkinci konuşmayı toplumsal cinsiyet uzmanı **Salime Tarihçi** gerçekleştirdi. Güncel planda kadın mücadelesini tartıştırmaya çalışan Tarihçi, kamuda türban özgürlüğü ve kürtaaj konularına dair sorular sordu. Kadın hareketinin 80'den sonra güçlendiğini ve bağımsızlaştığını vurgulayarak, kadına yönelik şiddetin yoksulluğun kılıfı olduğunu vurguladı. Tüfekçi kadına yönelik şiddet eylemlerinin karnavala dönüştürüldüğünü ve sorunun kaynağını görmediğini söyledi.

En son olarak söz alan BDSP temsilcisi ise konuşmasına 8 Mart'ın tarihsel-sınıfsal özünü vurgu yaparak başladı. Ekim Devrimi deneyimine değinen BDSP temsilcisi bu aynı dönemde uluslararası işçi hareketinin oldukça gelişkin olduğunu söyledi. Kadınların bugün sahip olduğu haklar noktasında, işçi hareketine, Ekim Devrimi'ne ve sosyalizme çok şey borçlu olduğunu belirterek Türkiye'de 8 Martlar'ın tarihsel gelişimini özetledi. 80'lerin ardından güçlenen feminist hareketi eleştiren BDSP temsilcisi buradan günümüzdeki 8 Mart ayrışmalarına dikkat çekti. 8 Martlar'ın kadın sorununa bakışla doğrudan bağlantılı olduğunu vurgulayan BDSP temsilcisi kadının kurtuluşunun komünistler açısından nasıl ele alındığını anlattı.

Etkinlik soru-cevap bölümünde yapılan tartışmaların ardından sonlandırıldı.

İzmir

Panel, 8 Mart'ın öngünlerinde kadın sorununa ilişkin yaklaşımlarda kızıl 8 Martlar'ın önemine ve anlamına vurgu yapan bir konuşma ile açıldı.

İlk konuşmacı olarak ÇHD İstanbul Şube Yönetimi'nden **Av. Ceren Uysal**, kadın sorunun 2500-3000 yıllık bir tarihi olduğunu, anasoylu sistemden itibaren üretim ilişkilerinin dönüşümü ve özel mülkiyetin, sınıflı toplumların ortaya çıkması, mülkiyetin korunması merkezli devletli toplumlara geçişi ve ataerkil sistemin doğuşunu anlattı. Roma

toplumlarından örnekler vererek, bu tarihsel süreç içerisinde dinin de kadın üzerine etkilerine değindi. Kapitalizmin sorunu çözemeyeceğini vurgulayan Uysal, feminizmin Marksizm'e dönük ideolojik saldırılarına da değindi.

Panel BDSP konuşması ile devam etti. “*Biz komünistler kadın sorununa ilişkin yaklaşımlarda, Marksizm'in bilinçli olarak tahrip edilmeye çalışıldığı ve sol hareket içerisindeki devrimci yaklaşımın erozyona uğratıldığı bugünlerde, ideolojik mücadele başlatıyor ve 8 Martların kızılığını sahipleniyoruz*” denilerek panelin gerçekleştirilme hedefi aktarıldı. Kadın sorunun tarihsel ve toplumsal arka planına değinilen konuşmada, sorunun sınıfsal mahiyetine de işaret edilerek, özel mülkiyete dayalı toplumsal sistemin ortaya çıkışı ile kadının ilk tarihsel yenilgisini aldığı belirtildi. Konuşmada, bugün için kapitalist toplumda kadın sorununun nereye tekabül ettiği ifadelendirildi. Toplumsal devrimin kadın sorununa ilişkin çözümünün ne olduğu ifade edildi ve toplumsal zihniyetin değişmesi için toplumsal devrimin ilk maddi zeminin değişmesi ve sınıflar sisteminin ortadan kalkması gerektiği belirtildi. Ardından sırasıyla, toplumsal kurumlaşmaların önemine işaret edilerek, sosyalist toplumda kadın sorunun nasıl çözüleceği, Ekim Devrimi'nden örnekler verilerek aktarıldı. Bugünün demokratik mücadelesi içerisinde güncel olarak hangi talepler üzerinden bu mücadelenin şekillendirilmesi gerektiği ifade edildi. Kadın cinayetlerinin, sınıfsal sömürü ve baskı koşullarının son bulması, kadına yönelik şiddetin ve sömürünün son bulması için kadınların fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmesi ve hakları için mücadele etmesi gerektiğine işaret edildi.

8 Mart'ın tarihsel vurgusu öne çıkarılarak, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olan 8 Mart'ın “emekçi” niteliğine vurgu yapıldı.

Tokat Eğitim Sen üyesi Sosyalist Kamu Emekçileri adına konuşan **Yurdağül Şahin**, KESK içerisindeki örgütlenme ve mücadele anlayışına dikkat çekerek, KESK'in kuruluş sürecine, KESK içerisindeki taban örgütlenmeleri anlayışının zaafiyetine ve bürokratik sendikacılık anlayışına değindi. Toplumsal mücadele içerisinde bir çok soruna karşı duyarlı olması gereken KESK'in bugünkü yapısına değinerek, içerisindeki feminist ve reformist anlayışa dikkat çekerek, mücadeleyi kadın-erkek mücadelesi olarak böldüğünü, parçaladığını söyledi. Ayrıca sendikanın 8 Mart'a yaklaşımı da eleştirilen bir diğer konu oldu.

İkinci bölümde panelistlere yöneltilen sorularla tartışma sürdürüldü.

Adana

Adana'daysa “Kadın sorunu ve devrimci çözüm yolları” başlığında bir panel gerçekleştirildi. Eğitim-Sen üyesi bir kadın emekçinin sunumuyla gerçekleşen panelde, ilk olarak Devrimci Kadın Kurultayı hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

Yapılan sunumda kadın sorununun çıkışına değinilerek, tarihsel diyalektik materyalizmin ışığında

konunun ele alınması gerektiğine vurgu yapıldı. Kadın sorununun özel mülkiyetin çıkışıyla ortaya çıktığına vurgu yapılarak, öncesi dönemlerde kadının cins olarak ezilmişliğinin olmadığı bilimsel araştırmalardan verilen örneklerle anlatıldı.

Feminist anlayışların kadın sorununa bakışının da ele alındığı sunumda, kadın sorununun toplumsal bir sorun olduğu ve ancak sosyalizmde çözüme kavuşacağı ifade edildi. Toplumsal kurumlaşmalar yoluyla alınacak önlemler, Sovyetler Birliği'nden somut örneklerle ele alındı. 8 Mart'ın Emekçi Kadınlar Günü olarak anılması sürecinin de anlatıldığı sunumda, bu günün erkek karşıtlığına indirgenerek sadece “kadınlar günü” olarak anılması eleştirildi.

Sunum sonrasında yapılan söyleşide ise kadınların kapitalizmde karşı karşıya kaldıkları sorun alanları güncel örneklemeler üzerinden ele alındı. 8 Mart üzerine de tartışmalar yürütüldü. Sınıfsal ve tarihsel özünden kopararak ele alan burjuva-liberal anlayışlara karşı yürütülecek ideolojik mücadelenin önemine değinildi.

Söyleşiye DHF temsilcisi de katılarak, Devrimci Kadın Kurultayı çalışmasını destekleyen bir konuşma yaptı.

Tarihte kadın hareketleri...

1789 Fransız burjuva devrimi ve kadın hareketleri

Üretici güçlerin gelişmesiyle beraber 1700'lerin Avrupası'nda kapitalizmin doğum sancıları başlamış oldu. Feodalizmin sınırlarına gelip dayanan ve kendisine çıkış yolları arayan kapitalizm, Avrupa ülkelerinin siyasal-toplumsal yapısında çalkantılara yol açıyordu. 18. yüzyılda İngiltere maddi bir güç konumuna ulaşmış sanayi devrimini gerçekleştiriyorken, Fransa, aydınlanmacılığın da etkisiyle kültürün merkezi oluyor ve bu süreçte olgunlaşan "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" kavramları burjuvazinin elinde bayraklaşarak arkasına işçi ve köylüleri toplamayı başarıyordu.

Kral ve kraliçenin giyotine giden başları üzerinden iktidarlarını perçinleyen Fransız burjuvazisi, kapitalist gelişimin önündeki feodal engelleri kaldırıyor, tabanını daraltma yoluna gidiyor ve zamanla sağa kayıyordu. Aristokrasi ile burjuvazi, burjuvazinin iki kılığı olan Jirondenler ve Jakobenler ve en son burjuvazi ile proletarya arasındaki iç içe geçmiş çatışmalar toplamının üstüne imparatorluk pelerini Napoelon Bonoparte örtecekti. Böylece genel olarak burjuva sınıfının çıkarlarının yolu düzlenecek ve kapitalist gelişim süreci, kendisine açılan yollarda akışını sürdürecekti. Ta ki, 1830'lara dek...

Fransız burjuva devriminde iki sınıfın kadınları, talepleri ve mücadele yöntemleri...

Devrim günlerinde kaleme alınan "İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"nin etkisi ve Fransız Devrimi'nin ardından gelişen liberalizm; Fransız topraklarını aşılıyor, Bonaparte'la birlikte birçok Avrupa ülkesine seferler yoluyla da olsa girmeyi başarıyor ve bu ülkelerde siyasal çalkantılara yol açıyordu. Her ne kadar "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" ilkeleri Fransız devriminde bayraklaşarak yayılsa da bildirgede var olan "insan" hakları gerçekte "erkek" hakları olarak kalıyor ve Fransız devriminde "özgürlük" uğruna çarpışan kadınlar; özgürlüğün salt burjuva sınıfının erkekleri için "özel mülkiyet özgürlüğü" olduğu gerçeği ile beraber savaşımına devam ediyorlardı.

Tarih, Fransa'da 18. yüzyılın sonu ve 19. yüzyılın başında iki farklı sınıfın kadınlarının hareketine; burjuva kadın hareketine ve işçi kadın hareketlerine sahne oluyordu. Ve bu iki sınıfın kadınlarının talepleri ve mücadele yöntemleri ait oldukları sınıfın karakterine göre şekillenmekteydi.

Burjuva kadın hareketinin, özel mülkiyet hakkıyla herhangi bir sorunu bulunmuyordu. Burjuva kadın hareketi, bu hakkın salt burjuvazinin erkek temsilcilerine verilmiş olması ile ilgilenmekteydi. Kurucu mecliste kadınların temsil hakkını ünlü "kadınların giyotine gitme hakkı varsa, söz söyleme hakkı da vardır" sözüyle açıklayan dönemin burjuva kadın öncüleri, kurucu mecliste yer alan sınıfların temsil farklılıkları ve bu farklılıkların sonucu işçi sınıfının seçme ve seçilme hakkından mahrum kaldığı gerçeğiyle ilgilenmiyordu. Burjuva kadınlar için "eşitlik" sınıf "kardeşi" oldukları burjuva erkekleriyle eşit olmayı içeriyor, "özgürlük" ise burjuvazi için özel mülkiyet özgürlüğünü tarifliyordu.

Burjuva kadın hareketi, seçme ve seçilme hakkı ile birlikte arasında aile içindeki despotik erkek egemenliğine karşı bir yasa, siyasi özgürlük, eşit haklar ve boşanma hakkının tanınmasına ilişkin taleplerin de yer aldığı istemlerini "kadın hakları bildirgesi"nde taçlandırmıştı. Kraliçeye sunulmak üzere kaleme alınan bu bildirgede dönemin burjuva kadın hareketi temsilcilerinden Olympe de Gouges şöyle sesleniyordu: *"Bu devrim, bütün kadınlar acınacak alınıyazılarının ve toplumda kaybettikleri haklarının bilincine varmadıkları sürece tamamlanmış olmayacaktır."*

Burjuva kadınlar talepleri çerçevesinde mücadelelerini meclise dilekçe vererek, temsili hükümet döneminde ise kurucu meclise temsilci heyetler gönderip siyasi kulüplerde çalışarak sürdürüyorlardı. Feminizmin ilk işaretlerini barındıran dönemin burjuva kadın hareketi, liderlerinin giyotine giden başlarıyla beraber temsil hakkı elde edemeseler de toplumsal hayat içerisinde birçok kazanım elde etmeyi başaracaktı.

İşçi kadınlar ise boşanma hakkı, temsil hakkı gibi burjuva kadınlarının taleplerini reddetmiyorlardı. Ancak işçi kadın için "ekmek" öncelikli talep olmaktadır. 1700'lerin sonunda işçi sınıfının maddi koşulları bu talebi yaşamsal kılmaktaydı.

"1726-1791 tarihleri arasında ortalama bir işçi gelirinin yarısı sadece ekmek satın alınması için harcanmaktaydı. 1788-1789'da bu harcama miktarı yaklaşık yüzde 60'ına, kıtlık ve aşırı fiyat yükselişlerinin gerçekleştiği 1789 yılında yüzde 88'e ulaşmıştı... 1789 ile 1795 arasındaki "ekmek ayaklanmalarına" kadınlar kitlesel olarak katılmışlardır." (*Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi*, Cilt 1/ Fasikül 1)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşçi kadınlar, önce burjuvazinin arkasında çarpışmışlar, devrimin gelişim aşamasında burjuva kadınlarının Jirondenleri destekleyen tutumlarının aksine, Jakobenler'in öfkeli kanadını destekleyerek kulüplerde ve derneklerde örgütlenme yoluna gitmişlerdi. Devrim sağa kaydıkcı hedef haline gelen işçi sınıfının kadın fertleri 1796'dan sonra evlerine ve kiliselere dönseler de 1830'larda tekrar sokaklara çıkacaklar ve bu kez ait oldukları sınıf için, kendileri için dövüşeceklerdi...

Sonuç yerine...

1700'lerin sonundan 1800'lerin başına uzanan bu savaşımında proletarya şimdi Lyon barikatlarında "Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!" diyerek cesurca çarpışacaktı. Ve elbette ki bu onurlu sınıfın kadın fertleri de barikatların en önünde göğüs göğüse vereceklerdi mücadelelerini...

Burjuvazinin bayrağının arkasında çarpışarak ölen ve burjuva devrimiyle beraber sınıf çıkarlarını kuşanarak burjuvaziye karşı savaş konumuna geçen proletaryanın! Zaferlerle taçlanan, yenilgilerle güçlenen bu savaşımında göndere çekilen kızıl bayrak dalgalanmaya ve işçi sınıfının omuzları üzerinde yükselmeye devam edecek...

Münih Güvenlik Konferansı notları...

Münih “Güvenlik” Konferansı ve Almanya

Münih “Güvenlik” Konferansı görünürde Wolfgang Ischinger’in düzenlediği bir “özel” oturum-toplantıdır. Bu tarz toplantı 2008 yılında önce Telschik tarafından düzenlenmekteydi. Bu özel kişilerin adıyla düzenlenen bu zirveler sadece bir diplomatik manevra. Bu zirvenin düzenlenmesi doğrudan Almanya hükümetinin ve Alman tekelci kapitalizminin denetiminde gerçekleştirilmektedir. 60 delege ile 49. “Güvenlik Konferansı”na katılan Başbakan Merkel, Alman emperyalizminin ağırlığını yeniden ortaya koymuştur. Münih’te yapılan bu Konferans, Almanya’nın yeni rolüne uygun “ben de varım” iddiasının altını da çizmektedir. Wolfgan Ischinger, devlet ve silah tekelleri ile Alman sermayesi arasındaki ilişkiler ağını ören, koordine eden bir figür.

Kariyeri dışişlerinde bakanlıkta başlayan Ischinger, ABD’de Alman birinci dereceden diplomatı ve bugün ise NATO ittifakının en önemli figüranı. Alman tekelci sermayesi “Güvenlik Konferansı” toplantılarını, Almanya’nın militarist gücünün yenilenmesinin ve öne çıkarılmasının bir platformu olarak kullanmakta. Ischinger verdiği bir mülakatta, “Biz bir tarafta Avrupa’nın ekonomik ve mali geleceğini belirlemede esas güç olmayı arzularken, güvenlik politikaları konularında ikinci sırada duramayız” diyerek, Almanya’nın yeni rolünün altını çizmektedir.

Fransızlar’ın Mali işgalini örnek göstererek, Almanya’nın güvenlik politikalarını sadece Avrupa’yla sınırlandırmaması gerektiğini belirten Ischinger, Afrika’da aktif bir rol almasını talep etmektedir. Hatta bu bağlamda, Fransa’nın sömürgeci geleneğinin bıraktığı olumsuz imajını da gözeterek, yeni bir gücün bölgede zorunlu olduğunu belirtiyor. Almanya bugünden kendi güvenliğini Yugoslavya’da, Somali’de, Hindikuş’ta (Afganistan), Türkiye-Suriye sınırında, Mali’de aktif askeri güçle savunmaktadır. Bu saldırgan emperyalist gücün yayılmacı stratejik politikalarının, Ortadoğu geneli gözetildiğinde dikkatle izlenmesi gerekiyor. Birçok Afrika ülkesinde Almanya militarist güçleri “eğitim” adı altında şimdiden önemli etkiye sahip.

Tarihsel olarak dünya gücü olma arzusu ve çabası, iki savaşın yenilgisinden sonra da hiçbir zaman saldırgan tekelci Alman burjuvazisinin gündeminden çıkmamıştır. Hitler faşizminin yenilgisinden sonra “hiçbir zaman bu topraklarda savaş çıkmayacaktır” politik söylemleri, yerini açıkça “güvenlik” adı altında yeni bir yayılmacı politikaya ve buna uygun militarizme bırakmıştır.

Münih Güvenlik Konferansı bu yeni rolün yeniden altını çizmiştir.

Münih “Güvenlik Konferansı”nın ardından!

Geçtiğimiz hafta sonu (2-3 Şubat’ta) Almanya’nın Münih kentinde, 90 ülkenin temsil edildiği, toplam 400 delegenin katılımıyla “49. Güvenlik Zirvesi” toplandı. Hükümet üst düzey temsilcileri, askeri ve ekonomi fonksiyonelleri, silah sanayi yetkilileri iki gün boyunca, ağırlıklı olarak

güncel savaş ve kriz bölgelerinin durumunu konuştular.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ve ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden zirve öncesi farklı gazetelere verdikleri söyleşilerde özellikle Suriye sorunu ve İran nükleer silahlanması konularında farklı yaklaşımlarını gerekçelendirdi, netleştirdiler. “Güvenlik Zirvesi”nde NATO, Rusya’ya karşı doğu Avrupa’da konuşlandırmayı planladıkları füze savunma sistemleri konusunda geri adım atmayacaklarını bir daha açıkça göstermiş oldu. Rusya; ABD’nin ve batılı emperyalist güçlerin Ortadoğu ülkelerini istikrarsızlaştırma ve dolaylı müdahale politikalarına son verilmesini savunurken, özellikle İran ile barışçıl bir çözüm yoluna gidilmesini istemektedir.

Sarkozy başkanlığı döneminde NATO’nun savaş yapılarına doğrudan adapte olan Fransa; Mali ve Afrika kıtasındaki saldırgan, yayılmacı, sömürgeci stratejisine doğrudan destek aldı. Libya’nın işgalinde İngiltere ile ortak iş yapan Fransa bu ittifakı Mali’de kıtayı kapsayacak boyutta hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Silah tekelleri, militarist kurumların temsilcileri, savaş (savunma) bakanları ve lobiyistlerin toplandığı bu konferansın “resmi” olmayan esas gündemlerini; ekonomik sömürü, pazarların güç dengelerine uygun yeniden paylaşımı, yeni strateji ve ittifaklar oluşturmaktadır. Bu açıdan dışa yönelik verilen bu ortaklık mesajları sadece yanıltıcı. Bu “saldırganlık ittifakı” kendi içinde çatışmalı konumda.

“Güvenlik Konferansı”na karşı gösteriler

Emperyalist saldırganların güvenlik konferansı adı altında yaptıkları toplantıya karşı 2 Şubat Cumartesi günü, 3500 kişinin katılımıyla bir gösteri gerçekleştirildi. Özellikle gençlerin “Silahlanma yerine, meslek yeri!” şiarıyla yaptıkları çağrı dikkati çekiciydi.

Alman Komünist Partisi, Sol Parti, sendikalar, gençlik ve kadın örgütleri ve barış inisiyatiflerinin destek verdiği çağrı metinde;

- Militarist güç politikası ve silah tüccarlığına son verilmesi,
- Barış, silahsızlanma ve sosyal adalet,
- Atom silahlarının olmadığı bir dünya,
- Militarizme, nasyonalizm ve ırkçılığa son,
- Almanya’nın yurtdışı askeri güç müdahalesine son verilmesi,
- Almanya’nın NATO ve AB askeri ittifakından derhal çıkması
- NATO’nun dağıtılması,
- Silah ihracatına son verilmesi talepleri dile getirildi.

Güvenlik Konferansı adı altında yapılan toplantıların esas olarak ABD ve AB emperyalist güçlerinin çıkarlarını güvenceye almak için yapıldığı dile getirildi. Militarizm ve savaş yoluyla dünya pazarını denetleme planlarının yapıldığı vurgulandı. Suriye’de muhalif denen güçlerin silahlandırılarak İran’a karşı da bir müdahale olanağının yaratılmaya çalışıldığına yer verilen çağrıda, Almanya’nın Suudi Arabistan’la Leopard tankları ve İsrail’le denizaltı savaş gemileri anlaşmalarının iptal edilmesi talep edildi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güvenlik Konferansı’na karşı “istenmeyen konuşmacı” Inge Viett:

“Libya’nın dağılmasıyla Batı ‘Pandora’nın kutusu’nu açmış bulunuyor...”

Emperyalist güçlerin savaş planlarına karşı yapılacak gösterilerde konuşmacı olarak Münih Antikapitalist Sol, “2 Haziran Hareketi” Kızıl Ordu Franksiyonu (RAF) en eski aktivisti Inge Viett’i önerdi. Sol radikal kimliğiyle tanınan ve hala politik inançlarına bağlı olarak bilinen Inge Viett önce burjuva basının karalama kampanyasıyla, daha sonra da gösteri ittifakı içinde yer alan bazı grupların tepkisi ile yüz yüze kaldı. “Ekolojik, Demokratik Parti” gösteri hazırlık ittifakından çıkarken, birçok grup da çekileceklerini belirterek, gösteriye isteksiz katılacaklarını dile getirdiler. Bu itirazlara rağmen, Inge Viett’in konuşması en etkili ve yankı bulan konuşma oldu.

Inge Viett konuşmasında özetle şunları söyledi:

Bugün burada binlerce kişi emperyalist savaş stratejistlerine karşı direnişimizi göstermek için bir araya geldik. Dünyamızı sömüren, talan eden, savaş ve tahribata tabi tutan, elimizdeki her insani geleceği alan bu ekonomik, politik, askeri güçlere karşı esasen burada miyonlarca olmamız gerekiyor. Burnumuzun önünde bu politikanın temsilcileri, gücün organizatörleri, NATO ve Alman askeri aygıtlarının fonksiyonerleri, AB’nin komiserleri, büyük konserlerin menajerleri, öncelikle silah sanayi, tekelleri temsilcileri, banka direktörleri, en yüksek düzeyde kapitalist devletlerin hükümet temsilcileri buraya gelmektedirler.

Emperyalizm soyut bir sistem değildir.

Burada kapımızın önünde savaşlar başlıyor.

“Güvenlik Konferansı”nda emperyalist orduların vurucu güçleri yeniden biçimlendirilecek ve somut olarak güncel müdahaleler koordine edilecektir: Afganistan, Suriye, Mali ve İran... Libya’nın dağılmasıyla Batı ‘Pandora’nın kutusu’nu açmış bulunuyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da çelişkiler artıyor ve Batı’nın yanıtı hazır: Askeri müdahale! Bu militarist müdahale burada mükemmelleştirilecektir ve bunun adına “güvenlik zirvesi” denilmektedir.

Kapitalizmin içinde bulunduğu kriz aşık. Kendi tarihsel yıkılışını ertelemek için yeni kâr oranlarını aşmak zorunda. Bu da ancak baskı ve şiddetle mümkündür.

Her gün acımasız bir yalan ve legitimasyon kampanyasıyla bu muazzam militarist aygıtlar sözde güvenliği sağlıyormuş...

Konuşmanın devamında Almanya’nın bu yeni dönemde aldığı militarist ve saldırgan rol üzerinde duran Inge Viett, Almanya’nın dünyada üçüncü büyük silah satan ülke olduğunun altını çizdi. Yeni yayılmacı ve saldırgan militarist bir konseptin resmi bir politikaya dönüştüğünün görülmesi gerektiğini belirten Inge Viett, bu yeni politikaya karşı direnişin adım adım örülmesi gerektiğini vurguladı. Konuşmasını, “**Almanya; Afganistan, Suriye ve Mali’den defol!**” ve “**Komünizm için!**” çağrısıyla noktaladı.

Mısır'da devrimci süreç!

S. Eren

Tahrir Meydanı'nı dolduran yüzbinlerce emekçi, Mahalla'nın genç, enerjik ve mücadeleye susamış işçileri, Ortadoğu'da emperyalizmin “yıkılmaz kalesi” sayılan Mübarek rejimini alaşağı ettiler. Bu devrimci ayaklanma bölgenin toplumsal mücadelelerinin diyalektik-tarihsel bütünlüğü içerisinde değerlendirildiğinde, kaçınılmaz bir sürecin yansıması, önemli bir sıçramaydı. “Arap baharı” olarak nitelendirilen halk ayaklanmaları dünyada yeni bir devrimler dönemine girilmekte olduğunu gösteren önemli toplumsal-siyasal olgulardı. Bu aynı dönemde farklı ülkeler ve kıtalarda farklı toplumsal katmanların da yerini aldığı kitlesel eylemleri, son otuz yılın en yoğun ve en kitlesel direnişleri olarak nitelendirmek doğru olacaktır. 2007-2008 yıllarından itibaren sınıf mücadeleleri dünya ölçüsünde önemli bir ivme kazanmıştır.

İngiltere’de yüzbinlerin katılımıyla yapılan öğrenci eylemleri, ABD’nin Viskonsi eyaletinde “burası Ortadoğu” haykırışlarıyla gerçekleşen direniş, Ağustos 2011’de İsrail’de yarım milyon emekçinin katıldığı gösteriler, Yunanistan’da döne döne gerçekleşen genel grevler, Portekiz ve İspanya’da emekçi sınıfların ve o güne kadar pasif kalmış toplumsal kesimlerin sokak çatışmalarıyla mücadele içine girmeleri, sınıf mücadelesinin kazandığı boyut açısından yeni bir dönemin somut işaretidir. Ağustos 2012’de yüzde 120’lere varan zam artışına karşı Nijerya işçi sınıfı, 50 farklı kentte gerçekleştirdiği eylemler ve genel grevle hükümeti dize getirmiş, zamlar geri alınmıştır. Güney Afrika son üç yıldır işçi sınıfının eylemleriyle sarsılmaktadır. Avrupa genelinde ise son olarak 14 Kasım 2012’de işçi sınıfının eylemleri gündemi belirlemiş, Belçika’dan Malta’ya, İtalya’dan Kıbrıs’a emekçiler ekonomik ve sosyal saldırganlığa başkaldırmışlardır. Bu kitlesel eylemler ile Mısır’da kitlelerin başkaldırısı güncel devrimci sürecin halkalarını oluşturmaktadır.

Emperyalist-kapitalist dünya ciddi bir ekonomik, siyasal, ideolojik ve ahlaki çöküntünün pençesindedir. Kriz özellikle ekonomik ve sosyal alanda tahrip edici bir etkiye sahiptir. Alt sınıfların içinde bulunduğu yoksulluk, geleceğine güvensizlik ve burjuvazi tarafından içerde ve dışarda izlenen yıkıcı politikalar, toplumun tüm emekçi tabakalarının hoşnutsuzluğunu sürekli artırmaktadır. Dizginlenemeyen öfke kendini düzenin baskı ve terörüne karşı çatışmalarla, grev, gösteri ve ayaklanmalarla ortaya koymaktadır.

Emperyalist-kapitalist düzenin efendileri, emekçi sınıfları aldatmak için krizin sorumluların eski hükümetler olduğu propaganda ederek, durumun düzeleceği vadeleriyle İspanya, Portekiz, İtalya, Yunanistan, İrlanda gibi ülkelerde yeni hükümetleri işbaşına getirdi. Yanı sıra silahlanmayı tırmandırarak, orduyu, polisi, gizli servisleri, mahkemeleri yeni yasalarla güçlendirerek, iç müdahalelere dönük tedbirler alıyor. Bu gelişmeler neyi ifade ediyor?

Devrimci dönemler kendisini öncelikle, toplumsal gelişmenin önünde engel oluşturan, tarihsel olarak ömrünü tamamlamış toplumsal formasyonların içine düştükleri ağır sosyal kriz süreçleriyle gösterir. Bu süreç karşıt sınıfların gizli ya da açık yoğun ve sürekli mücadeleleriyle karakterize olur. Bu mücadeleler toplumların yaşamında, sosyo-ekonomik, politik ve kültürel boyutta hızlı dönüşümlere yolaçar. Kitleleri

harekete geçiren nesnel bir süreçtir yaşanan.

“Tarihin sonu”nu ilan eden Francis Fukuyama, şimdi ise “orta kesimi kurtarın” çağrısıyla sesini duyurmaya çalışmaktadır. Club off Rom “birçok halk ekonomisi potansiyellerini tüketmiştir” saptamasını yapmaktadır. Amerikalı sosyolog Immanuel Wallerstein 2009 yılında “otuz yıl içinde kapitalizm içinde yaşayamayacağımız kesin” demekte ve daha sonraki sistemin daha mı iyi daha kötü mü olacağını belirsizliğini ifade etmektedir.

Ekonomist Artur P. Schmidt, “ekonomik gelişme dalgasının kışını yaşadığını” belirterek, içinden geçtiğimiz krizin 2035 hatta 2045’e kadar süreceğinin altını çizmektedir. Ayrıca krizin ekonomik ve sosyal tahribatının alt sınıfların günlük yaşamına henüz tam ulaşmadığını dile getirmektedir. AB bünyesinde 2011 yılında 2.4 milyon kayıtlı işsiz bulunmaktadır. Her dört gençten biri işsiz durumdadır. Almanya eski generali Neumann “bu koşullarda sadece iki geçerli kur vardır; ekonomik güç ve askeri araçların gücü!” demektedir.

Dolayısıyla, dünyanın büyük patlamalara doğru gittiğinin ve esas eğilimin devrimci olduğunun altını çizmeliyiz. Büyük emekçi kitleleri kapsayan yoksulluk ve teknelci burjuvazi tarafından izlenen ekonomik-sosyal saldırı politikaları büyük bir hoşnutsuzluk ve tepki birikimi yaratmıştır. Ve bu sürece paralel olarak, krizden kurtulmak için tırmandırılan militarizm ve savaş tamamları, ki bu da derinleşen krizin başka bir ifadesidir. Emperyalist devletlerin hegemonik ve yayılmacı planları görülmemiş biçimde ivme kazanmıştır.

Mısır’daki Mursi rejimine yönelen devrimci ayaklanma ancak bu bütünsel tablo içinde anlaşılabilir.

Yeni “firavun” da gidecek!

“Arap baharı” sürecinde merkezi konumda olan ülke Mısır’dır. Fas ve Ürdün’de baş gösteren kitle eylemleri kısa sürede nötrale edilirken, Bahreyn’deki kitlesel gösteriler ABD destekli Suudi Arabistan rejimi tarafından tanklarla bastırıldı. Libya NATO’nun yıkım makinalarıyla talan edildi.

Mısır’da ise, sancılı bir süreç sonucunda ABD, Avrupa Birliği ve bölgedeki egemen güçlerin desteğiyle Müslüman Kardeşler’in temsilcisi

Muhammed Mursi yönetime getirildi. Katar, Suudi Arabistan ve Erdoğan yönetimi bu süreçte aktif bir rol aldılar. Müslüman Kardeşler Mübarek rejiminin generalleri ve askeri oligarşi ile açık bir anlaşmaya vardı.

Mısır’da ordunun tepesindeki oligarşik kast ülke ekonomisinde (yüzde 35) önemli bir paya sahiptir. Ordunun Mursi ve Müslüman Kardeşler’e verdiği destek bu açıdan bir raslantı değildir. Obama yönetimi ve İsrail’in açık desteği ile IMF tarafından verilen 4.8 milyar dolar kredi de doğrudan rejimi güçlendirmeyi amaçlamıştır. Ekonomik ve sosyal yıkım politikaları yeni yönetim tarafından şiddetli bir biçimde uygulanmıştır. 15-28 yaşları arasındaki işsizlik oranının yüzde 75 olduğu düşünüldüğünde, toplumsal yıkımın boyutu daha iyi anlaşılacaktır.

Tekelci burjuvazi, özellikle de sermayenin uşaklığına soyunmuş bulanık dinsel gerici, devrimci bir enerjiyle Mübarek rejimin yıkan emekçi kitlelerin ve kentin değişik katmanlarının temel toplumsal ihtiyaçlarını karşılamaksızın, taleplerine kısmi de olsa karşılamaksızın onları susturabileceklerini hesapladılar. Fakat bu hesaplar tutmadı.

Ciddi bir devrimci süreci yaşayan, gücünün farkına varan emekçi sınıfların mücadelesinin önünün ucuz manevralarla kesilebileceğini ancak, ortaçağın o dar kafalı, kültürsüz ve tarih bilincinden uzak figüranları düşünebilir. Modern sınıfsal kutuplaşmanın netleştiği, burjuvazi ile proletaryanın çıkarlarının uzlaşmaz olduğu, bunun toplumsal gerçekliğin temelini oluşturduğu bir toplumu, dinsel ortaçağ sembolleriyle etkisizleştirmek ve bastırmak mümkün olmayacaktır. Müslüman Kardeşler’in Mısır toplumundaki misyonu bitmiştir. Toplumsal devrimci dinamikler karşısında bu gerici “maskeler”in yıkılıp atılacağı kesindir.

Şu gerçek hiçbir zaman gözden kaçırılmamalıdır. Dinci partiler emekçileri ideolojik olarak etkileyebilirler, geniş seçmen kitleleri olarak etraflarında toplayabilirler, ama hiçbir zaman işçi sınıfını sosyal bir hareket olarak etkileyip harekete geçiremezler.

“Her türlü devrimci kargaşalığın arkasında, günü geçmiş kurumların karşılanmasını engelledikleri bir gereksinmenin bulunduğunu herkes biliyor. Bu gereksinmenin, kendisini, henüz hemen bir başarı sağlayacak kadar derin, o kadar gerekli bir biçimde

duyurmaması olanaklı, ama bu gereksinmeyi her zorla bastırma girişimi, onu engellerini parçalayınca ya kadar, daha da belirgin bir duruma getirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.”

Engels’in *Almanya’da Devrim ve Karşı Devrim* kitabında işaret ettiği bu gerçek, Mısır toplumunun bugününün açıklamasıdır.

“Gelecek devrim ekmek devrimidir”

Bu sözler son haftalarda gösterilere katılan bir kadının çağrısıdır. Başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi sınıfların “demokrasi ve özgürlük” taleplerinin, Mübarek’in düşürülmesiyle sonlandığı düşünüldü. Mübarek rejimine karşı ayaklanmanın bir bileşeni olarak hareket eden Müslüman Kardeşler’in, değişik manevra ve entrikalar, kısmi tavizler, polis, paramiliter baskı ve susturma yöntemleri vb. ile ilk etapta, emekçilerin o devrimci enerjisi sisteme istikrar kazandırmak doğrultusunda kullanılmaya çalışıldı. Egemen sınıflar görünürde başarı sağladıkları yanılsamasına da kapıldılar. Bu durum, devrimci heyecan ve iyimserliğini yitirmiş bazı kesimlerde, “işte devriminiz, sakallıların peşine takılıp gittiler” vb. söylemlerle ayaklanmayı küçümseyen, emekçi sınıfların ortaya çıkardığı devrimci enerjiyi görmeyen yorumlara yolaçtı. Evet, bu bir yanılsamaydı. Lenin olaylara sofist yaklaşım ile diyalektik materyalist yaklaşımın zıtlığına işaret eder. Sofist, olayların değerlendirmesini tek tek deliller göstererek yapar. Diyalektik bakış ise gelişmeyi, bütünlüğü ve tarihsel-toplumsal gelişme süreci içinde ele alır, süreçlerin çelişkili yapısı ve eğilimleri üzerinden değerlendirir.

Dolayısıyla, Mursi’ye karşı “çalınan devrimimizi geri istiyoruz” talepleriyle Tahrir’i yeniden işgal eden kitlelerin başkaldırısı rastlantı değildir. Görünüşte Mursi’nin yetkilerini artıran ve meclisi yargı denetimi dışında bırakan kararname üzerine patlak verse de, talepler bunun geri çekilmesi ile sınırlı değildir. Mübarek rejimine karşı ayaklanan emekçi kitlelerin hiçbir sosyal talebi çözülmüş değildir. Yoksulluk, işsizlik, konut sorunu bütün çıplaklığıyla orta yerde durmaktadır. Emekçi kitlelerin harekete geçmesinin esas nedeni bu sosyal sorunlardı. Mübarek rejimi 1991 yılında IMF ve Dünya Bankası’nın ekonomik-politik reçetelerini uygulamaktaydı. Mursi rejimi bu çizginin sürekliliğini temsil etmekte ve bu açıdan da ABD, önemli bir ekonomik gücü elinde tutan generaller ve İsrail tarafından desteklenmektedir. Dış politikada Mübarek’ten daha ileri adımlar atılmış, İsrail’le ilişkiler daha da yoğunlaştırılmıştır. İçerde gerici bir polis rejimi pekiştirilmektedir. Kentin yoksul ve orta katmaları, öğrenciler, öğretmenler, kadınlar ve özellikle işçi sınıfının farklı katmanları net bir biçimde sosyal taleplerini yükseltmektedirler.

İlk büyük işçi eylemi 5 bin kişinin katılımıyla 27 Kasım’da Mısır tekstil fabrikası işçileri tarafından gerçekleştirildi. Kent merkezine yürüyen işçilere, Müslüman Kardeşler’in örgütlediği bir güruhun saldırısına uğradılar, saatler süren çatışmalar yaşandı.

Mursi rejimi altında egemen oligarşi işçi sınıfı hareketine doğrudan bir cephe açmış bulunuyor. Önce Nasır yönetimi tarafından “millileştirilen” sendikaların yöneticilerinin yaşını 60’la sınırlayarak, denetimi ele geçirmeyi amaçlayan Mursi rejimi, işçi hareketinin önüne set çekmeyi hedefliyor. Mübarek rejimini destekleyen sendika bürokrasisini denetlemeyi hedefleyen bu çabalara tepki, işçi sınıfının alttan gelen örgütlenme ve bağımsız sendika inisiyatifleri biçiminde hızla yayılıyor.

İskenderiye’de, Nil deltasında, işçi havzası Mahalla’da grevler ve kitlesel gösteriler devam etmektedir. Sadece Ağustos ve Eylül ayları içinde Mısır 1400 işçi eylemine sahne olmuştur. Şoförler, tersane, metal, tekstil işçileri, üniversite eğitim emekçileri, hatta cami imamları greve gitmişlerdir.

Ücretlerin artırılması, iş koşullarının düzeltilmesi, taşeronluğa son verilmesi, işten atılan işçilerin geri alınması, örgütlenme hakkı öne çıkan talepler. Son aylarda 61 eylem değişik sektörlerde, 40 eylem öğretim alanı, 21 eylem üniversite, 11 eylem taşımacılık, 10 eylem sağlık alanında meydana geldi.

Ayrıca Ekim ayında sekiz gün içerisinde iki büyük kitlesel gösteri düzenlendi. 12 Ekim’de Müslüman Kardeşler’in oluşturduğu paramilitarist güruh Tahrir Meydanı’nda eylem yapan kitleye vahşice saldırdı. Bu saldırıya karşı 29 Ekim’de birçok kentte eylemler gerçekleşti. Kokuşmuş rejimin uşağı Müslüman Kardeşler’in büroları birçok yerde ateşe verilerek yakıldı.

Mübarek’in devrilmesinden sonra 1200’ün üzerinde yeni sendika kuruldu. Mübarek’i destekleyen sendika geleneğine sahip iki sendika federasyonunun (EFITU ve EDLC) üye sayısı ise üç milyonu aşmış bulunmaktadır. Ayrıca Mübarek’in devrilmesinden bu yana birçok işçi ve sendikacı baskı ve şiddette maruz kalmış, büyük cezalara çarptırılarak zindanlara atılmıştır. İşyerinin huzurunu bozma gerekçesiyle 45 işçiye değişik cezalar verilmiştir.

Mübarek’e karşı eylemlerde olduğu gibi Mursi’ye karşı da farklı sınıf ve katmanları politik akımlar kendi çıkar ve talepleriyle yer almaktadırlar. Burjuva basını El Baradei ve Amr Musa gibi ABD yanlısı politikacı ve bazı muhalefet temsilcilerini öne çıkarmaya çalışsa da, bu kez kitle mücadelesini bastırmak için eski yöntemlerin yeterli olmayacağı kesindir.

Tahrir Meydanı’nı “devrim meydanı”na çeviren kitleler, ilk devrimci süreçte edindikleri deneyim, bilinç ve ruh ile yeni toplumsal-politik koşullarda mücadele etmektedirler. Aynı zamanda rejim de ilk yenilgisinde sonuçlar çıkarmıştır. Harekete geçen bütün sınıflar ve toplumsal katmanlar süreci kendi çıkarlarına uygun olarak sonuçlandırmaya çalışacaklardır. Ortak düşman

Mursi’ye karşıtlık üzerinden buluşanlar, devrimci süreç derinleştiği ölçüde ayrışacaklardır.

1848 Şubat Devrimi’ne ilişkin değerlendirmesinde Engels bu nesnel duruma dikkat çekmiştir:

“Ama bir dereceye kadar her devrimin her zaman zorunlu koşulu olan çeşitli sınıfların bu bağlaşmasının uzun ömürlü olmaması, bütün devrimlerin yazgısıdır. Daha düşman üzerinde zafer kazanılır kazanılmaz, yeneler karşıt kamplara bölünür ve silahlarını birbirlerine çevirirler. Eski ve karmaşık toplumsal organizmalarda, bir devrimi toplumsal ve siyasal ilerlemenin öylesine güçlü bir etkeni durumuna getiren şey, işte bu sınıflar karşıtlığının hızlı ve zorlu gelişmesidir: Bu zorlu sarsıntılar sırasında, bir ulusa olağan koşullar içinde yüzyılda alacağından daha uzun bir yolu beş yılda aşırır şey, işte iktidarda nöbet değiştiren yeni partilerin bu kesintisiz ve canlı fıskırısıdır.” (Engels, *Almanya’da Devrim ve Karşı-Devrim*, Sol Yayınları, s. 46)

Bu sınıfsal gerçekler ışığında bakıldığında, Mısır’daki devrimci sürecin geleceği, devrimci bir örgütsel yapı ile burjuva reformist hayallere yer vermeyen programatik hedeflerle uyumlu bir siyasal pratiğe bağlıdır.

Bugün işçi sınıfı, aynı talepler doğrultusunda gerçekleştirdiği grev ve eylemleri koordine edebilecek, dayanışmayı örgütleyecek, bir genel grev çağrısıyla rejime diz çöktürebilecek bir örgütlülükten uzak. Fakat bu sürecin kendisi bu zaafların aşılması için uyarıcı bir deneyim oluyor.

Mısır’da süreç sancılı, çelişkili ve çatışmalı ilerleyecektir. “Firavunlar”ı kendi gücüyle düşüren bir halkı uzun dönemli oyalamak kolay olmayacaktır. Şiddetle bastırma ve boğma çabaları bu ateşi körükleyecektir. Mursi gibi aynı akıbeti generallerin de yaşaması kaçınılmazdır. Buz kırılmış, yol açılmıştır. “Sıra ekmek devriminde”!

İspanya hükümeti rüşvet batağında, halk sokaklarda!

Kapitalist sistemin krizinin en ağır sonuçlarının yaşandığı ülkelerden biri olan İspanya’da hükümetin karıştığı rüşvet iddiaları, gerici Mariano Rajoy hükümetinin temellerini sarsmaya başladı. İşsizliğin yüzde 26’nın üzerinde seyrettiği ve uluslararası kapitalist tekeller lehine yoksulluğun kitleselleştirilip, özelleştirmenin son zerresine kadar gerçekleştirildiği ülkede, Rajoy ve partisi PP rüşvetciliklerinden dolayı da protestoların hedefi olmaya başladı. El Pais ve diğer gazetelerin verdiği habere göre Başbakan Mariano Rajoy ve partisine, büyük şirketlerin oluşturduğu bir fondan, yaptıkları ‘hizmetlere’ karşılık olarak gizli ödemeler yapılmış. İşsizlik ve yoksulluğun pençesinde ezilen emekçiler Rajoy hükümetinin rüşvetçiliğine alanları doldurarak cevap verdi. Geçen hafta içinde ve hafta sonunda yapılan kitlesel eylemlerde Rajoy hükümeti hırsızlıkla suçlanarak istifa etmesi istendi.

Yapılan araştırmalar Rajoy hükümetine karşı olan güvensizliğin %77’nin altına düştüğünü ortaya koyuyor. Buna rağmen hükümetten çekilmeyeceğini açıklayan Rajoy’a destek Berlin’den geldi. Almanya Başbakanı Merkel, Rajoy hükümetinin yaptığı ‘başarıları’ överek, uşağın sırtını sıvazlamada gecikmedi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Blackwater’ın yeni evi: Yunan Parlamentosu...

Kerberos’un adı Blackwater olursa güneş ölüme doğar!

T. Kor

Yunanistan, kapitalizmin krizini iliklerinde hissetmeye devam ediyor. Yunan burjuvazisi yenilenememenin, yeniden organize olamamanın basıncıyla hırçınlaşıyor, şiddetinin dozajını artırıyor. Yaşanan mali krizin yükünü emekçilere yüklemekte atılan önemli adımlara, “kemer sıkma” politikalarına karşın halen istenen sonuç yaratılamadı. Bunun için emekçilere daha fazla sefalet ve hak kesintisi dayatması sürüyor. İşçiler başta olmak üzere geniş yığınların sokak gösterileri ve grevlerle karşı durmasıysa burjuvazinin krizini katmerleştiriyor, hareket alanını sıkıştırıyor. Düzen cephesinin bu denklemde çözümüyse baskı ve saldırganlık olarak yansıyor.

İşçilerin sokaklardan haykırmayı sürdürdüğü bir dönemde grev ya da sokak çatışması olağanlaşırken düzenden tersi de beklenemez. Fakat saldırganlıkla işçilerin taleplerini boğmakta yetersiz kaldığı da aşık ar olunca göreve daha deneyimli, daha eğitimli köpekler getirilmesi kararlaştırılıyor. İşte böyle sürecin sonunda Yunanistan Parlamentosu’nu koruma işini Blackwater şirketinin alması tesadüf değildir. Artan baskı ve saldırganlığın bir boyutu olan bu karar emekçilerin mücadelesi karşısında izlenen resmi politikanın dolaysız bir sonucudur.

Aynı zamanda Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü’nün Genel Sekreteri olan Büyükelçi Leonidas Chrysanthopoulos, Kanada basınına verdiği bir röportajda ülkesinde yaşanan ekonomik krizi değerlendirirken ağızından Blackwater kararını kaçırıyor. Röportajı yapan muhabirin, “Yunanistan’da bir kriz tehlikesi olup olmadığına” yönelik sorusuna yanıt verirken elçi, “Yunanistan’da demokrasi krizden ağır yara alıyor. Yunan hükümeti Blackwater şirketiyle parlamentonun korunması için anlaşma yaptı” diyor. Yunanistan gazeteleri elçinin açıklamalarını alıntı yaparak “Kiralık katiller ülkemize geliyor” başlıklarını atıyor. Yunanistan basını haksız değil. Zira bu iş için seçilen şirketin özgeçmişi ölüm ve işkence ile dolu.

Kiralık katiller sürüsünün on yıllık yükselişi

Blackwater’ın kara sicili Irak işgaline dayanıyor. Amerika’nın işgal gücünü pekiştirmek için “profesyonel ordu” olarak görev alan Blackwater, direniş gücünü kırmak için her türlü işkence ve katliamı yapmaktan geri durmadı.

Amerikan emperyalizminin gayrı-resmi saldırı gücü sıfatını taşımaya hak kazanan Blackwater birçok ülkede aktif görev almış, “koruma” adı altında kirli savaş operasyonlarının başını çekmişti. Irak ve Afganistan’da resmi olarak kabul edilen görev üsleri olsa da Pakistan ve ABD’nin diğer savaş alanlarında da kullanıldığına dair bilgiler mevcut. Pakistan ve ABD yönetiminin uzun inkarları arasında Blackwater’ın sahibi Eric Prince’a ait bir ses kaydı Pakistan’da da görev aldıklarını teyit etmişti. “*Biliyor musunuz, insanlar bana bunu hep soruyorlar, ‘Şirketinizin Irak, Afganistan ya da Pakistan’daki faaliyetlerinin Cenevre sözleşmesi kapsamında olmaması sizi hiç endişelendirmiyor mu?’ diye. Ve ben diyorum ki “kesinlikle hayır! Çünkü bu soruları soranlar bırakın orada bir sözleşme yapıldığını, Cenevre’nin nerede olduğunu bile bilmeyen insanlar.”*

Cenevre’nin nerede olduğunu bilen eski Navy Seal komandosu Prince, Cenevre Sözleşmesi’nden bihaber. Cenevre Sözleşmesi “*Silahlı çatışma hukuku veya harp hukuku olarak da bilinen uluslararası insancıl hukukun temel kaynağıdır*” diyerek tanımlanır. Fakat hiçbir hukuku, insani kuralı dinlemeyen bir katil ordusu için Cenevre Sözleşmesi’nin içindeki tek anlam yer ismidir.

Amerikan savaş konseptinin dile getirdiği kaygıları aynen tekrarlayan şirket “Güvenlik, barış, hürriyet ve demokrasiyi her yere yaymak” için çalıştığını ifade ediyor.

2007’de Irak’ın başkenti Bağdat’ta sivil halka ateş açarak 17 sivil katletmesi hafızalarımızda yerini koruyor. 17 kişi Bağdat’ta otomatik silahların namlusunun karşısında. Saniyede onlarca mermi saydıran makinaları ellerinde, karasuya batmış ölüm tacirleri 17 canı aldılar. 17 canın ölümü ile yargılandıklarındaysa aynı kara suyun içinde yalanlarını haykırdılar “Direnişçilerin katliamı” diye...

Sabıka kaydı kabarık bu eli kanlı çeteye karşı toplumsal muhalefetlerin basıncı artınca ilk olarak Irak Hükümeti kendilerini ülkeden “kovdu”. 17 kişiyi katletmenin cezası ülkeden çıkış... Ardından CIA anlaşmayı yenilemeyerek sözleşmesini fesh etti. Fakat Blackwater günah keçisi ilan edilebilecek bir piyon olmadığını pratikte kısa sürede kanıtladı. ABD yönetimi biten sözleşmeleri yenilemeyeceğini açıklarken isim değişikliğine giden Blackwater’la yeni anlaşmalar imzalanmıştı bile. Kirli savaş yoluna “XE Service LCC” adıyla devam eden Blackwater yeni isim eski icraat düzeniyle işlerine devam etti. Sırf Afganistan’daki iki konsolosluk koruması görevinden XE Service LCC şirketine 100 Milyon Dolar aktarıldı. Bu süreçte başka hangi katliamlar yapıldıysa şu an için meçhul. Fakat su yüzüne vuran pislikleri bitmiyor. Sudan’da “yasa dışı silah ticareti yapmak” ve “ruhsatsız silah bulundurmak” suçlarından açılan dava ile Blackwater’a 7.5 Milyon Dolar para cezası verilmişti. Bahsedilen ruhsatsız bulundurularan ve ticareti yapılan silahların maiyetini belirtmeye gerek yok. Ağır silah taşıma ve kullanma ABD yönetiminden özel izne tabidir. Blackwater Yunanistan’a yabancı değil. Daha önce 2004 Atina Olimpiyatları öncesi Yunan Deniz Kuvvetleri’ne “güvenlik eğitimi” vermek için Yunanistan’a gitmişti bu katil sürüsü.

Kara ölümün bayrağı ilelebet dalgalanmayacak

Bulutların arkasında güneş yeryüzüne gölge düşürür. Ama sanılmasın ki ışık ulaşamayacak. Sanılmasın ki bu karanlık şiddet karşısında işçiler sinecek. Ne Yunan polisi ne Altın Şafak faşistleri yıldırıamadı grevcileri, öğrencileri Blackwater da başaramayacak... Ne Yunanistan’da ne de dünyanın başka bir ucunda. Zira yüzyılları bulan insanlık tarihi Rus çarının vahşetini de Nazi zulmünü de gördü. Ama hep yumruğunu sıkmayı ve zulmün bayraklarını sökmeyi bildi. Syntagma Meydanı’na bakan parlamento binasına bugün Blackwater’ın bayrağı asılsa da yarın elbet kızıl bayrak dalgalanacaktır. Yunan Mitolojisi Kerberos’un* haşmetli gücünü tasvir ederken 5 kez yenildiği de anlatılır. Blackwater’ın eli kanlı ordusu da namağlup değildir. Irak’ta cevabını direnişçilerden alanlar için şimdi sıra Yunanistan işçi sınıfında. Polisi arkasına bakmadan kaçırın, bakanlıkları işgal eden militan sınıf hareketi Blackwater’a da anladığı dilden cevap verecektir elbet.

* **Kerberos:** Çukur iblisi anlamına gelen bu isim Yunan mitolojisinde yeraltı krallığının bekçisi üç başlı bir köpektir. Blackwater’ın özdeşleşebileceği tek gerçek tasvir...

Polis, kimlikleri anti-kapitalistlere karşı mücadele için çalmış...

İngiltere’de basına yansıyan haberlere göre polis teşkilatı onlarca ölü çocuğun kimlik bilgilerini ailelerden habersiz kullanmış. Polis, özellikle anti-kapitalist örgütlere “sızma” için bu sahte kimlikleri kullanmış.

Ölen çocukları hala yaşıyor olarak gösterip kimlikleri kullanan polisler bu bilgilerle pasaport, ehliyet ve sosyal güvenlik kartları çıkartmış.

Polisin 1960’lı yıllardan başlayarak bu işlemi sürdürdüğü ifade edilirken en az 80 çocuğun kimliğinin çalınarak kullanıldığı belirtiliyor. Polise 1960 yılında, “gizlice protesto gruplarına sızmak” amacıyla bu tür faaliyetlerde bulunma yetkisi verildiği de bu olayla öğrenildi. 60’lı yılların politik mücadelelerinden korkan İngiltere yönetimi her türlü baskı ve saldırganlığı devreye sokmuştu. Bu tarz ajan yöntemleriyle de fiili-meşru mücadele yürütenlerin fişlenmesi hedeflenmişti.

Polis, bu uygulamanın “aşırı politik gruplara” ve “hayvan hakları aktivistlerine” karşı gerekli olduğunu savunurken, uygulamanın hala devam edip etmediği bilinmiyor. Polisin “aşırı” tanımına ya da hayvan hakları savunucularına karşı neden ajan gerektiğine dair somut bir açıklamasıysa bulunmuyor.

“Kanlı Pazar” 16 Şubat 1969...

“Dindar nesle” biçilen misyon!

Emperyalistlerin bölgesel planlarını sırayla hayata geçirdiği, yerli taşeronların ise uğursuz rollerini büyük bir beceriyle oynadığı günlerde, tarihin sayfaları arasında yer alan bir provokasyon ve katliam, yaşananlara bir kez daha ışık tutmaktadır. Emperyalizme uşaklıkta kendinden öncekileri de geride bırakan dinci-gerici koalisyonu “dindar nesilden” bahsedebiliriz, dün bu bahsi geçen neslin temsilcileri olma gururunu taşıyanlar aynı zamanda Kanlı Pazar’ın suç ortağıdır. 16 Şubat 1969’da gerçekleşen “Kanlı Pazar”, “dindar nesle” biçilen misyonun ne olduğunu da açıkça anlatmaktadır.

Dönem, Türkiye’nin siyasal ve toplumsal ikliminde sosyalizmin ve devrimci arayışların popüler olduğu, sınıf hareketinin uyanış içinde olduğu bir dönemdir. Bu durum elbette dünya konjonktüründen bağımsız değildir. Tüm bunlar aynı zamanda emperyalist-kapitalist merkezlerin bu hareketlilikleri boğmak için kendi çözümlerini hayata geçirme çabalarıyla da yan yana düşmektedir. Dünya tarihine “Gladyo” isimiyle adını yazdıran kontrgerillanın merkez üssü Amerikan emperyalizmidir. Dünya çapında devrim ve sosyalizmin her geçen gün yayılan etkisini engellemeyi amaçlayan bu kontrgerilla merkezlerinde tetikçiler, provokatörler yetiştirilmekte, katil sürüleri öğrendiklerini hayata geçirmek için sırayla mezun olmaktadır.

Emperyalizmin “Yeşil Kuşak” projesi ile dinci-gerici örgütlenmeler faşistlerle aynı siperde emperyalizmin tetikçileri arasında yerlerini almışlardır. Faşistler “komando kamplarında”, dinci-gericiler ise “Komünizmle Mücadele Dernekleri”nde bir araya getirileceklerdir. Milli Türk Talebe Birliği de (MTTB) bu kontra merkezlerinden biri olarak devrededir.

“Kanlı Pazar!”

1967 yılıyla birlikte Amerikan emperyalizminin 6. Filo’su Türkiye’ye gelip gitmeye başlamıştır. 1968 Temmuz’unda da protesto edilir. 17 Temmuz’da ise protestoya katılanları yakalamak için İTÜ Öğrenci Yurdu’na polis baskın yapar ve İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu pencereden atılarak öldürülür. 6. Filo 1969 Şubat’ta yeniden İstanbul’a gelir. Ülkenin önemli illerinde yapılan ilk protestolardan sonra öğrenci ve işçi örgütleri 16 Şubat’ta İstanbul’da “Emperyalizme ve sömürüye” karşı miting düzenleme kararı alırlar. Yürüyüş Beyazıt’tan başlayıp Taksim Meydanı’nda sona erecektir. Yasal izinler alınır ama yürüyüş günü yaklaştıkça gerginlik artar.

Gerçekleşmesi düşünülen bu eylemle elbette başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere yerli işbirlikçileri de yakın ilgilidirler. “Dinimize, bayrağımıza hakaret ediliyor” kışkırtmalarıyla başta Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) olmak üzere birçok faşist örgütlenme 14 Şubat’ta bir miting düzenlerler. “Bayrağa saygı” adı altında yapılan bu mitingde emperyalizm karşıtlarına ölüm çağrıları yapılarak şunlar söylenir: “Ey Müslümanlar!.. Pazar günü Taksim’de komünistlerin mitingi var. Allah’ını seven, dinini seven, karısının namusuna sahip çıkmak isteyen herkes, Pazar günü saat 14.00’te Taksim’de solcuları, komünistleri öldürmek için gelsin.” Gün gün tansiyon yükseltilmektedir. Halen gerici bir gazetede (Milli Gazete) köşesinden toplumsal muhalefete karşı atışlar yapmakta olan Mehmet Şevket

Eygi, aldığı hapis cezasından kurtulmak üzere hacca gidenlerle kapağı Arabistan’a atmış, oradan gönderdiği yazılarla Amerikan 6. Filo’sunu kurtarmak üzere Türk gençlerine cihat çağrıları yapmaktadır.

Devrimci gençlerin çağrısıyla gerçekleşen yürüyüş ise 16 Şubat 1969 günü Beyazıt Meydanı’nda başlar. İşçi ve emekçilerin de katılarak destek verdiği yürüyüşe 30 bin kişi katılır. Amerikan 6. Filo’sunu protesto etmek üzere Sultanahmet, Sirkeci, Karaköy, Tophane üzerinden Taksim istikametine doğru yürüyüşe geçilir. Yürüdükçe sayıları artan ve 40 bine yaklaşan eylemciler, “Emperyalizme hayır, sosyalizme evet!”, “Köylüye toprak yok, Amerikan üslerine toprak çok!”, “Vietnam’da barınamayan, Türkiye’de tutunamaz!” vb. sloganları atmaktadırlar.

Ancak ‘derin organizasyon’ kendi önlemini çoktan almıştır. Yürüyüş devam ederken, “Dinimize sövdürmeyiz” diyenler de ellerinde silahlarıyla Beyazıt Camii ve Taksim Meydanı’nda toplanmışlardır. Yaşanacak bir kargaşada yanlışlık olmasın diye bu katliam tüm detaylarına kadar düşünülmüştür. Saldırı esnasında gerici ve faşistler yanlışlıkla zarar görmesin diye polisler tarafından kendilerine silah ve sopalarla beraber mavi kurdeleler dağıtılmıştır. Gerici ve faşistler Marmara Otel’i’nin önünde eylemcilere saldırır. Bu katliamda TİP üyesi işçiler Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan öldürülürken yüzlerce kişi de yaralanır. Böylesine organize bir saldırı sonrasında ise sadece 4 kişi yargılanır. Bu kişiler de ellerinde bıçakla insanları bıçaklarken fotoğrafı çekilenler veya bu fotoğraflarda duruma müdahale etmezken görülen polis memurlarıdır. Bu kişilerden sadece ikisi tutuklansa da tutukluluk süreleri birkaç ayı aşmaz.

“Kanlı Pazar”dan bugüne...

Bugün de gerici koalisyon gerek toplumsal yaşama, gerekse devlet kademesindeki rolleri nedeniyle ‘kamusal alana’ kendi rengini dayatırken emperyalizme taşeronluğu da elden bırakmıyor. Emperyalizme biat etmekten geri kalmadığını bölgesel çıkarlarının savunusundan bu topraklara yerleştirilen patriot füzelerine kadar birçok icraatıyla gösteren bu gerici koalisyon, sadakatlerini “Kanlı Pazar”daki rolleriyle de ispatlamışlardır. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün, Kanlı Pazar’ı tertipleyen gerici-faşist örgüt MTTB’nin İcra Kurulu Başkan’ı olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Keza aynı muhterem 1969 yılında İstanbul Üniversitesi öğrencisidir ve “Kırklar Komitesi” üyesidir. Araştırmacı-yazar Erol Bilbiklik “Amerikaperestler” adlı kitabında bu komite için şöyle yazmaktadır: “Üniversite

ve üniversite dışında dincilerin güvenliğinin sağlanması ve eylemlerin daha etkinleştirilmesi için, başkanlığını Osman Yamukoğulları’nın yaptığı, yönetiminde İsmail Kahraman vb. militanların yer aldığı, 40 kişiden oluşan gizli bir İnzibat (Asayiş) Komitesidir.” Komite üyelerinin solculara ve komünistlere karşı eylemler planlayıp, uyguladığını yazan Bilbiklik, kitabında ayrıca şu satırlara yer vermektedir: “Komite’nin kurulmasına, eylemlerde bulunmasına zamanın MİT Müsteşarı Fuat Doğu katkı sağladı. Komite’nin eylemlerinden İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı, İlgiz Aykutlu, Nihat Kaner vb. emniyetçiler haberdardı ve önemli eylemlere de katılıyorlardı.”

Kanlı Pazar’da aktif bir rol alan bu komitenin adını CIA’dan almış olması ise hiç de şaşırtıcı değil. Amerika’da Henry Kissinger’in dışişleri bakanlığı döneminde CIA bünyesinde kurulan, ABD adına başka ülkelerde girilen gizli operasyonlara, darbe ve silahlı müdahalelere karar veren birimin adı da “Kırklar Komitesi”. CIA başkanlarından William Dolby’nin daha sonra itiraf ettiği Komite’nin başkanlığını Kissinger yapmış. Kırklar Komitesi’nin en ünlü eylemi, Şili’deki Salvador Allende’ye karşı 1970’te yapılan Amerikan darbesi. Darbecileri yönlendiren CIA elemanlarına Washington’dan yağdırılan talimatlar, istikrarsızlaştırma eylemleriyle ilgili belgeler sonradan ortaya dökülmüştü.*

Tayyip Erdoğan, Bülent Arınç, Ahmet Davutoğlu, Beşir Atalay, Hüseyin Çelik, Ömer Dinçer, Cemil Çiçek ve daha birçokları aynı gerici örgütlenmede (Milli Türk Talebe Birliği) aktif rol alarak, kiblelerini daha en baştan Amerika’ya doğru çevirmişlerdir. Yine okyanus ötesinden, Amerika’dan emperyalizme hizmetlerini sürdüren Fetullah Gülen’in henüz o günlerde Komünizmle Mücadele Dernekleri’nin ilk kurucuları arasında yer alması ve bu derneğin Erzurum şube başkanlığını yapması nasıl bir hizmet aşkıyla yandığını da göstermektedir.

Bu aynı gerici safta buluşanlar kendilerini emperyalist-kapitalist sistemin dünyevi çıkarlarına adanmış, 6. Filo’ya karşı yürütenler, Kanlı Pazar’da saldırıya uğrayanlar ise sömürsüz, savaşızsız bağımsız-sosyalist bir Türkiye’nin mücadelesini vermekteydiler. Emperyalistlere ve işbirlikçilerine 6. Filo’yu unutturmayanlar, ODTÜ’de Vietnam kasabı Kommer’in arabasını ateşe verenler verdikleri devrim mücadelesinin bedellerini darağacında, Kızıldere’de, Nurhak’ta, işkencehanelerde, sokak infazlarında ödeseler de bugünün ve geleceğin devrimci kuşaklarına izlenecek onurlu bir yol bırakmışlardır.

* Araştırmacı-yazar Erol Bilbiklik; “Amerikaperestler”

“Yeni YÖK Yasası” parça parça hayata geçiriliyor

Uzun zamandır tartışılan Yeni YÖK Yasası’nın, üniversitelerden gelen tepkilerin üzerine gündemden düşeceği izlenimi verilirken, iktidar bu konuda adım hareket geçmeye başladı. “Üniversite konseyleri”, “özel üniversitelerin yasallaşması”, “sözleşmeli öğretim elemanları” gibi başlıklar akademisyen çevrelerinde huzursuzluk yaratıp tepki toplayınca hükümet ve sanayi çevreleri öncelikli ve üzerinde uzlaşılan adımları uygulamak için harekete geçti. Şimdilik, “yabancı üniversitelerin açılması” ve “bilgi lisanslama ofisleri” başlıklarıyla ilgili atılan somut adımlar gündeme gelmiş bulunuyor.

“Teknoloji Transfer Ofisi” ya da şirket

2012 sonunda internette yayınlanan tasarıda “Bilgi Lisanslama Ofisi” adı altında gündeme gelen başlık, MEB’e sunulan tasarıda, Türk Patent Enstitüsü’nün önerisine uygun olarak “Teknoloji Transfer Ofisi”ne dönüştürülerek yeniden gündeme getirilmiş oldu. Bu çerçevede, “**sermaye şirketi**” statüsünde kurulabilecek olan TTO’ya şu tanım getirildi: “*diğer yükseköğretim kurumları, özel kanunlarıyla araştırma ve geliştirme yapmakla görevlendirilmiş olan kamu kurumları, teknoloji geliştirme bölgeleri yönetici şirketleri, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliğine bağlı odalar ve borsalar, Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonuna bağlı odalar, yerli ve yabancı özel hukuk tüzel kişileri, Ar-Ge ve teknoloji geliştirme ile ilgili vakıf ve dernekler ve ihracatçı birlikleri **kurucu ya da sonradan ortak olabilir.***”

Tasarının 34. maddesinde geçen bu tanımlamalara ek olarak, öğretim elemanlarının, araştırmacıların, öğrencilerin ve diğer personelin de yaptıkları çalışmaları **ticarileştirmek** amacıyla TTO’lara ortak olabileceği belirtiliyor. Bunun yanında, bu **teknoloji transfer şirketlerinin** kazançlarının çeşitli vergilerden muaf tutulması, üniversite döner sermayesinden bağımsız olması planlanıyor. Böylece bu şirketlerin sahibi olacak sermayedarlar, araştırma ve bilimsel çalışmaları doğrudan mülk edinecekleri özel şirketler kurmuş olacaklar. Bu şirketlerin denetlenmesi de TYK (yeni YÖK) üzerinden devlet tarafından yapılacak. Şirketin tüm işlevleri Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, Maliye Bakanlığı ile ilişki içinde TYK

tarafından belirlenecek.

“Teknoloji Transfer Ofisi”nden önce yeni patent kanunu geliyor

Türk Patent Enstitüsü’nün sözkonusu maddeyle ilgili önerisi hedeflenenleri çok açıkça özetliyor: Buna göre yukarıda incelenen 34. maddenin başlığının “... maddedeki tüm konuları kapsayacak şekilde genişletilerek **“Bilginin Ticarileştirilmesi”** şeklinde düzenlenmesinin (...) daha uygun olacağı düşünülmektedir” deniliyor. Eğitimin ve bilginin alınıp satılan bir meta olması, yani “bilginin ticarileştirilmesi” elbette yeni değil. Fakat mevcut iktidar, Türkiye sermayedarlarının rekabet gücünü arttırmak, bu doğrultuda bilimsel araştırmayı teşvik etmek, bunun üzerinden kâr etme mekanizmalarını kolaylaştırmak gibi sermayedarların ihtiyaçlarının gerektirdiği ölçüde, kimi değişiklikler yapmayı hedefliyor. Yeni YÖK Yasası’nın bir bütün olarak geçmesinin önündeki engelleri göz önünde bulunduran hükümet, bu doğrultuda yeni patent kanunuyla, akademisyenlerin kendi adlarına patent başvurusu yapma zorunluluğu yerine, üniversiteleri adına başvuru yapabilme olanağını getirecek. Bu da yeni YÖK Yasa Tasarısı’nda geçen “Teknoloji Transfer Ofisi”nin hayata geçirilmesinden önce bilginin ticarileştirilmesini kolaylaştıran bir ilk adım olacak.

“Türkiye’de yabancı yükseköğretim kurumu açılması”

Bu başlık da MEB’e sunulan tasarıda 27. maddede belirli sınırlarla geçmektedir. Bunlar, yabancı üniversitenin kendi ülkesinin mevzuatına tabi olması, TC vatandaşı öğrencilerin kayıtlı öğrencilerin %25’ten fazlasını oluşturamaması, uluslararası alanda denkliği bulunan akademik derecelerin verilmesidir. Genç nüfusta işsizliğin Türkiye’ye göre çok daha yüksek olduğu Ortadoğu ve Orta Asya ülkeleri gençlerinin kendi ülkelerine göre daha “kaliteli” bir yaşam beklentisi için Türkiye’de üniversite okumaya geleceğini, fakat mezun olunca kapitalist sömürünün egemenliği altına gireceklerini tahmin edebiliriz. Bunun ötesinde, siyasi gericiliğini her an hissettiren sermaye iktidarının “İslamcılık” jargonunu devam ettirebileceği bir yapının oluşacağını öngörmek de güç değil. Eğitimin her alanında “dindar nesil yetiştirme” propagandasına uygun adımlar atan AKP iktidarı, şimdiden Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi üzerinden bu politikasını hayata geçirme planları yapmakta.

Yüzüncü Yıl ve Tebriz, Van’da ortak üniversite kuruyor!

2012 yılında 300 civarında yabancı öğrenciyi üniversiteye kabul eden, MÜSIAD ve diğer sanayicilerle işbirliği içinde üniversitede Tekno-Kent yapımında temel atma aşamasına gelen Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, İran’ın Tebriz Üniversitesi’yle Van’da ortak üniversite kurmak amacıyla protokol anlaşması imzaladı. Yeni YÖK Yasa Tasarısı’nın tartışıldığı bu günlerde atılan bu adım da, sermaye iktidarının yasa geçmeden hedeflerini hayata geçirmeye başladığını gösteriyor. AKP hükümeti, sermayenin Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Orta Asya’ya açılma hedeflerini, buradaki kapitalist devletlerle eğitim alanındaki ortaklaşmalarla gerçekleştirmeye çalışıyor. Protokol anlaşmasında geçen maddeler, Bologna Süreci’nin Avrupa için oynadığına benzer bir rolün Ortadoğu için hedeflenmekte olduğunu gösteriyor. Bütün bunlar da, gerici sermaye iktidarının “İslamcı” ve “Yeni Osmanlı”cı jargonunu zenginleştirmesine yarıyor.

D. Baran

YÖK Karşiti Öğrenciler’den eylem

Bileşenleri arasında Ekim Gençliği’nin de bulunduğu YÖK Karşiti Öğrenciler, 1 Şubat günü Taksim Tramvay Durağı’nda toplanıp Galatasaray Lisesi’ne yürüdü. “YÖK’e ve yasasına hayır! Üniversitelere özgürlük!” ozaliti arkasında yapılan yürüyüşte, çeşitli dövizlerle de YÖK yasasına karşı mücadele çağrıları yapıldı.

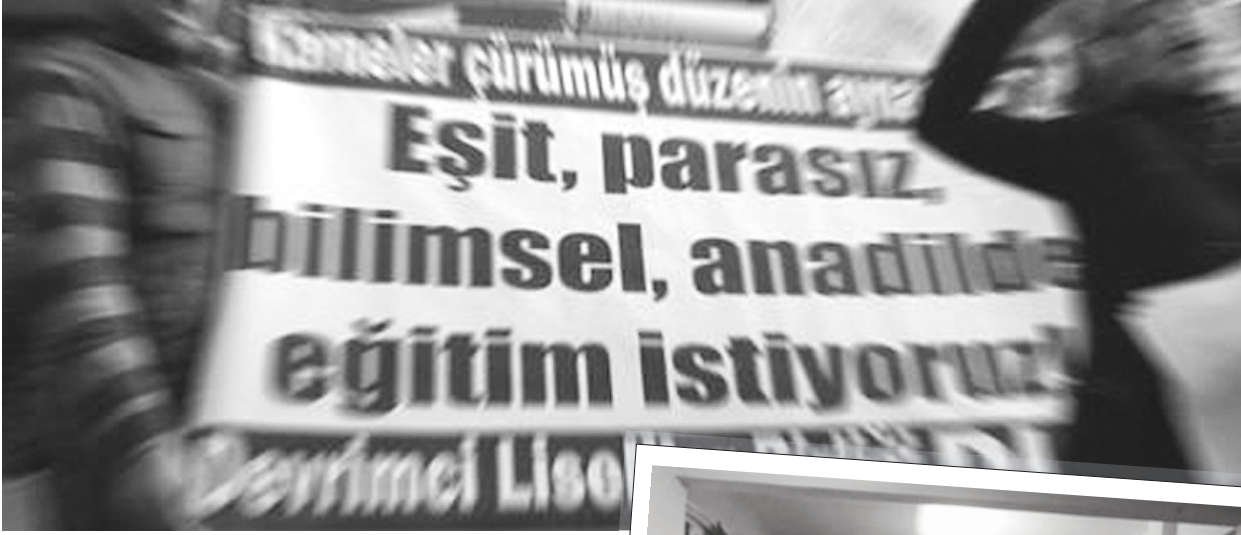
Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını Cansu Karyemez okudu. Karyemez, YÖK’te yapılan değişikliklerin neoliberal politikaların hayata geçirilmesine hizmet ettiğini ve üniversitelerin piyasaya entegrasyonunu amaçladığını ifade etti.

ODTÜ’deki öğrenci direnişine ve RedHack belgelerine de değindikten sonra “Bizler bu yasa tasarısını istemiyoruz” diyen Karyemez, birleşik ve ortak bir mücadele örmenin önemine değinerek açıklamayı şu sözlerle bitirdi: “*Milli Eğitim Bakanlığı’ndan meclise sunulan yasa tasarısını meclisten geçirmemek ve YÖK’ü tamamen ortadan kaldırmak için bütün fiili-meşru mücadele yöntemlerini kullanacağız!*”

Ekim Gençliği / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Liseliler Devrim Okulları'nda buluştu

İstanbul'un Avrupa ve Anadolu yakalarında Devrim Okulları'nı toplayan DLB'liler, Ankara'da daha önce de toplanan Devrim Okulu'nu bir etkinlikle sonlandırdılar.

İstanbul'da iki yakada Devrim Okulları

İstanbul'da Anadolu ve Avrupa yakalarında yapılan iki ayrı etkinlikle Devrim Okulları başlatıldı.

Avrupa Yakası'nda, Küçükçekmece ve Esenyurt DLB'nin Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde ortak gerçekleştirdiği etkinlik DLB adına yapılan sunumla başladı. Sunumda güncel gelişmeler, liselilerin yaşadığı sorunlar, bunlar karşısında yapılabilecekler, DLB'nin misyonu ve hedefleri üzerine bir anlatım gerçekleştirildi. Sunumun ardından liselilerin gündemleri üzerine canlı tartışmalar yaşandı. Tartışmada 4+4+4 eğitim sistemi, eleme sınavı, meslek liselilerin özgün sorunları, paralı ve gerici eğitim uygulamaları, emperyalist savaş politikaları gibi başlıklar öne çıktı. Güncel sorunlar üzerine yapılan tartışmaların ardından kısa bir ara verildi.

Aranın ardından DLB'nin önümüzdeki dönem yürüteceği çalışmalar üzerine konuşuldu. Bu kapsamda yayın ve materyal kullanımı, yayına katkı, farklı araçların kullanılması, düzenli toplantılar ve etkinlik-eylem gerçekleştirilmesi gibi öneriler getirildi. Güncel bir deneyim olarak Esenyurt'ta gerçekleşen karne eylemi değerlendirildi. Ayrıca ikinci dönemin başlaması ile

02 Şubat 2013 | İstanbul

birlikte temel gündem olacak eleme sınavına karşı yürütülecek mücadele ve yapılabilecekler tartışıldı.

Anadolu Yakası'ndaki etkinlik ise Kartal İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi. Devrim Okulu'nda eğitim sisteminin ortaya çıkardığı sorunlar ve bu sorunların liseliler üzerindeki etkisi, 4+4+4 ile birlikte son dönemde eğitim alanında yaşanan saldırılar, yaşanan sorunlar karşısında liselilerin mücadelesi, DLB ve yayın başlıkları altında tartışmalar yapıldı.

Ankara'da Devrim Okulları başarıyla tamamlandı

Bir hafta boyunca Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşen etkinlikte "toplumcu sinema", "felsefe", "liselilerin sorunları ve örgütlenmesi", "emperyalist savaş ve devrimci tutum" üzerine sunumlar ve söyleşiler gerçekleştirildi.

Devrim Okulları'nın son gününde ise "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" isimli Türkiye'de devrimci gençlik hareketini anlatan ve mücadele çağrısı yapan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon gösteriminin ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu sahne aldı. *Liselilerin Sesi* okurları tarafından da kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. Devrim Okulları, Devrimci Liseliler Birliği saflarını güçlendirme çağrısıyla sonlandırıldı.

Liselilerin Sesi / İstanbul-Ankara

02 Şubat 2013 | Ankara

Dershane kapatma oyunundan özel okul teşviki çıktı...

Eğitimi sermayenin insafına bırakmayacağız!

Eğitim alanını baştan aşağı sermayenin hizmetine açan AKP hükümetinin son incisi, dershaneleri kapatma adı altında özel okul sisteminde dershane patronlarına teşvik paketi açıklaması oldu.

Dershanelerin kapatılması hamlesini sözde iyi bir adım olarak pazarlamaya çalışan dinci-gerici AKP hükümetinin bu adımlarının altında yatan hain planlar yavaş yavaş açığa çıkmaya başladı.

Çiçeği burnunda Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, TBMM Genel Kurulu'nda vekillerin sorularını yanıtladı. Dershanelerin kapatılması tartışmaları ile ilgili sorulan soruya bakanın yanıtı bu konuda hazırlıkların sürdüğü ve Özel Öğretim Kurumları Kanunu'nda değişiklik yapılacağı oldu. Bakan dershanelerin de özel okula dönüştürüleceğini şu sözlerle müjdeledi:

"Dershanelerin büyük bölümünün özel okullara ve özel eğitim kurumlarına dönüştürülmesi için özel okul koşullarında bazı değişiklikler yapmanın teşvik edici olabileceğini düşünüyoruz."

Böylece AKP'nin çok tartışılan dershanelerin kapatılması hamlesinin altında eğitim sisteminin ticarileştirilmesinin yeni bir adımının olduğu da tescillendi.

Eğitimin özelleştirilmesinde son halkayı ifade eden bu adım, eğitimde sömürünün katmerlenmesi sonucunu yaratacak.

Bir anda dershanelerin birer ucube olduğunun farkına varan bu tüccar takımı, şimdi de "emekçileri bu yükten kurtarmak için" seferber oluyor.

Eğitimi rant getiren bir sektöre dönüştüren hükümet, emekçi çocuklarının eğitim hakkını elinden almakla aradaki sınıf ayrımlarını derinleştiriyor.

4+4+4 gerici eğitim sistemini uygulamaya sokarak gerici, ırkçı, piyasacı bir eğitim sistemini hayata geçirmeye çalışan sermaye hükümeti, dershanelerin kapatılması adımıyla da sermayeye sınırsız teşvikler sağlıyor.

Ancak, bu çabaları nfiledir. Onların oynadığı oyunların farkında olan devrimci liselilerin bu yalanlara karnı tok. İşte bu yüzden, eğitim alanını sermayenin insafına bırakmayacağız. Liselerde, dershanelerde örgütlenerek paralı eğitim uygulamalarını teşhir edeceğiz. Devrimci Liseliler Birliği olarak, sermayenin paralı eğitim dayatmalarına karşı herkesi birlikte mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

4 Şubat 2013

Asistan eylemlerine panoramik bir bakış

Türkiye’de 120 bin kadar öğretim elemanı olduğu söyleniyor. Bunların önemli bir kısmını araştırma görevlileri oluşturmaktadır. Örneğin sadece ODTÜ’de 1500 öğretim elemanı var ve 750’sinin asistan olduğu söyleniyor. Bir araştırma görevlisi normal şartlar altında aynı zamanda lisansüstü öğrencisidir ya da eski sistemde doktorasını bitirmiştir. Bu insanların yetiştirilmesi için kamu kaynaklarından muazzam miktarlarda harcama yapılır. Türkiye’de son yıllarda lisansüstü öğrenci sayısı da toplam öğrenci sayısındaki payı da giderek artmaktadır. Devletin bu oranı arttırmak yönünde ciddi girişimleri vardır. Nitelikli işgücü ihtiyacı 2023 hedeflerine kısmen de olsa ulaşabilmek için elzemdir. Doktoralı işgücü işte bu nedenle özelde AKP ve genelde Türk sermayesi için son derece elzemdir.

Hükümet an itibarıyla Türkiye’de 30 bin öğretim üyesine ihtiyaç olduğunu belirtiyor. Şimdi gerçek bir teknolojik ve ekonomik atılım için bu ihtiyacın büyük oranda karşılanması gerektiği açıktır. Burada büyük bir çelişki ortaya çıkıyor. Normal şartlar altında kamu üniversitelerinde çalışan akademik personel kamu personelidir. Öğretim üyelerinin bu nedenle iş garantisi vardır. Ancak tüm dünyada esmeye devam eden neoliberal politikalar ve özellikle de özelleştirme ve iş garantisinin tasfiye edilmesi uygulamaları katlanmak üzere olan öğretim elemanı sayısı ile ciddi bir çatışma içerisindedir. Evet, öğretim elemanlarının sayısı radikal şekilde artacak; ama aynı zamanda onların iş garantisi de ortadan kaldırılacak. Bunu pek çok değişik araçla yapmak istiyorlar. Bir tanesi asistanların burslu öğrenci statüsüne sokulması. Bu tam bir felakettir. Çünkü özlük haklarınızın olmayacağı ve her an topun ağzına koyulabileceğiniz anlamına gelir. Vakıf üniversitelerinde okumuş ya da çalışmış herkes bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilir. Eşek gibi çalışsınız, ama en ufak bir itirazınızda “istiyorsanız gidin, dışarıda 100 dolara sizin yerinize çalışmak isteyen sayısız mühendis var” cevabını alırsınız (bu örnek yakın geçmişte Bilkent Üniversitesi Fen Fakültesi’nde gerçekleşmiştir).

Diğer bir yöntem ise bir tür taşeronlaştırma uygulaması olan 50/d asistanlığı ve bunda yapılmak istenen değişikliklerdir. Bu asistanların doktoraları bittikten (kısa bir süre) sonra kadrolarıyla ilişkisi kesilir. Hatta lisansüstü eğitimlerini belirli sürede bitirmezlerse yine işlerine son verilir. Şimdi bu durum her bakımdan topluma ve aklımıza zarardır. Tonla masraf yapılan doktoralı yetişmiş öğretim elemanı işsizliğe mahkum edilir. Bu çalışan kamu kaynaklarından yüklüce miktarı kullanmıştır. Doğru olan aldığı nitelikli eğitimin bir gereği olarak kamu üniversitelerinde akademik hizmette bulunmasıdır. Şu andaki 50/d uygulamaları bu gereği yok saymakta ve verdiği eğitimin işe yaramazlığını zımnen kabul etmektedir. Aslına bakarsanız, bu meselede üniversite rektörlükleri de en azından YÖK kadar suçludur. Böyledir, çünkü 50/d kadrolarında rektörlüklerin inisiyatif kullanma şansları vardır. Ne yazık ki ODTÜ’nün pek demokrat yönetimi bu inisiyatifini kötüye kullanmakta İTÜ rektörü ile yarışmaktadır.

Bu kötülük yarışmasında şampiyonluk şimdilik İstanbul Teknik Üniversitesi’ndedir. Kendileri şu ana kadar sayıları 100’e yaklaşan 50/d asistanına yol vermiştir. İşte buna tepki olarak İTÜ yerleşkesinde uzun zamandır militan bir direniş sürmekteydi. Bu direniş 31 Aralık-1 Şubat tarihlerinde Ankara/Bilkent’te bulunan YÖK Genel Merkezi’ne taşındı. İlk gün İstanbul’dan gelen bir otobüs asistana Ankara’daki üniversitelerden yaklaşık üç otobüs meslektaş katıldı. Ayrıca çok sayıda araştırma görevlisi de toplu taşıma araçları ya da şahsi araçları ile YÖK binasına geldiler. 200’den fazla öğretim

elemanının katıldığı eylem oldukça canlı geçti. Buraya asistanlar çadırları ile gelmişlerdi. Valilik’ten gelen “bizim kırmızı çizgilerimiz var, YÖK’ün önünde asla çadır kurmanıza izin vermeyeceğiz” şeklindeki tehditlere rağmen kitle eğer YÖK Genel Kurulu’ndan istedikleri yönde karar çıkmazsa çadırları kuracaklarını kararlıca haykırdılar.

İlk günkü genel kurul toplantısında ele alınmadığı iddia edilen 50/d asistanları meselesinin ertesi gün konuşulacağı belirtildi. Bunun üzerine araştırma görevlileri geceyi Bilkent’in tepelerinde, YÖK’ün kapısında geçirdiler. Eğitim-Sen’in mükemmel derecede lojistik destek sunduğu iki gün ve bir gece boyunca asistanlar hiç durmadan yanan odun ateşinin etrafında konuştular, tartıştılar, halay çekip slogan atıldılar.

Sonunda, 1 Şubat akşamı asistanların taleplerinin çoğunluğunun kabul edildiği bilgisi geldi. Öncelikle hala doktora devam eden ancak süre hadlerini aştığı için işine son verilen asistanların kadro şartı aranmaksızın işlerine geri dönecekleri belirtildi. Ancak bu kazanım doktorasını bitirenlere tanınmadı. Öğrenimlerine devam edenlere ise 30 Haziran 2013’e kadar doktoralarını tamamlama zorunluluğu getirildi. Bu kısıtlamalara rağmen bu karar çok sayıda işinden edilmiş 50/d asistanın işe geri alınması anlamına geldiği için önemli bir kazanımdır. Ayrıca bu bir görtüş yazısı değil ama bir yönetmelik değişikliği olarak tasarlanmış ve bir ay içerisinde *Resmi Gazete*’de yürürlüğe girecekmiş. “Miş” diyorum çünkü kararın redaksiyona ihtiyacı var gerekçesi ile kararın yazılı halini asistanlara vermediler. Halbuki şeytan ayrıntıda gizlidir ve biz bu ayrıntıları henüz bilemiyoruz. Ayrıca bu adamların redaksiyondan ne anladıkları da biraz şüphelidir!

Diğer bir kazanım ise bazı tür izinlere dairdir. Örneğin sağlık, doğum ve askerlik izinleri eski uygulamada öğrenim süresine dahil ediliyordu, ki bu

kesinlikle akla zarar bir durumdu. Askerdeki bir doktora öğrencisinin koğuşt nasıl tez yazabileceği sağlıklı beyinlerin anlayabileceği bir şey değildir. Şimdi bu saçmalık ortadan kaldırılıyor. Son olarak bu mücadelenin daha önceki bir kazanımı da yönetmeliğe girmek üzere. Yani, yüksek lisans için 3 yıla artı altı ay ve doktora için 6 yıla bir yıl ek çalışma hakkı *Resmi Gazete*’de yayınlanacak kararlar arasında. Bu fazladan 1,5 yıl kadronuzu koruyacağınız anlamına geliyor.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bir kere şunu hatırlatmakta fayda var ki, akademik personelin kitlese tepkileri bu ülkede her zaman iyileştirmelere yol açıyor. Daha önce defalarca gördüğümüz bu olgu bir kere daha yaşandı. İşte handikap da buradan doğuyor. Akademik personel zorladığında hızlıca taviz koparabiliyor ve bu da yazık ki onun sinir bozucu derecede uzlaşmacı ve işbirlikçi olmasına neden oluyor. Kendi çapında oldukça militan kabul edilebilecek YÖK Genel Merkezi önünde sabahlamak eylemi aynı zamanda iki sahtekar CHP’li vekilin ucuz sözlerinin tüm kitle tarafından alkışlanması ile el ele gidebiliyor. İşin en sıkıntılı yanı ise bu alkışı atan kitlenin önemli bir kısmını örgütlü ya da örgütlü geçmişli olan sosyalistler ve onların politik çevresi ya da kişisel arkadaşlarının oluşturması. 18 Aralık eyleminin akşamı ODTÜ Rektörlüğü’nün önüne gelen iki alçak CHP’li vekil ite kaka kovalanmıştı. Kovalayanları buradan selamlıyoruz. Ancak 31 Ocak öğleni ODTÜ dikenli tellerinin ile arasında sadece birkaç metre olan YÖK binasının önünde yine ‘sosyalistler’ tarafından Türk sermayesinin mutedil partisi CHP alkışlanabiliyor. Bu düzenbazlar asistanların akademik-demokratik mücadelesinin sürdürüldüğü her yerden sökülüp atılmadan bu mücadelenin ufkunun genişlemesine imkan yoktur. Alkışçı arkadaşların bu gerçeğin farkına varması elzemdir.

Ankara’dan bir araştırma görevlisi

Asistanlar işe geri alınacak

İTÜ’de asistan kıyımına karşı direnişe başlayan ve 31 Ocak günü YÖK önüne giderek gece boyunca eylem yapan asistanlar işe geri dönme sözü aldı.

1 Şubat günü eylemlerine devam eden asistanlar, YÖK Genel Kurulu kararını bekleyeceklerini, olumsuz bir sonuç çıkması halinde direnişlerini sürdüreceklerini ve polisin tehditlerine rağmen direniş çadırını kuracaklarını belirtmişlerdi.

YÖK Genel Kurulu’nun ardından yapılan açıklamada ise asistanlara işe geri dönmeleri sözü verildi. Açıklamaya göre, normal süreleri içinde işten atılan asistanlar, değişikliğin Resmi Gazete’de yayınlanmasının bir ay sonrasına kadar başvuru yapmaları halinde kadro ilan şartı aranmadan işlerine geri dönebilecekler. Tezlerini bu yılın Haziran ayına kadar verebilen asistanlar da Aralık ayına kadar kadro alabilecekler. Azami süre içerisinde yüksek lisans ya da doktora tezlerini teslim etmeleri durumunda yüksek lisans öğrencileri 6 ay, doktora öğrencileri ise 1 yıl 50/d kadrosunda kalabilecek. Ayrıca askerlik ve sağlık gibi sebeplerden kaynaklanan izinler 6 yıllık süreye dahil edilmeyecek.

Bu kararla kazanım elde ettiklerini belirten asistanlar, yeni kazanımlar için mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ederek eylemlerini sonlandırdılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mücadele Postası

Tecavüz; cinsel, psikolojik ve fiziksel bir şiddet biçimidir!

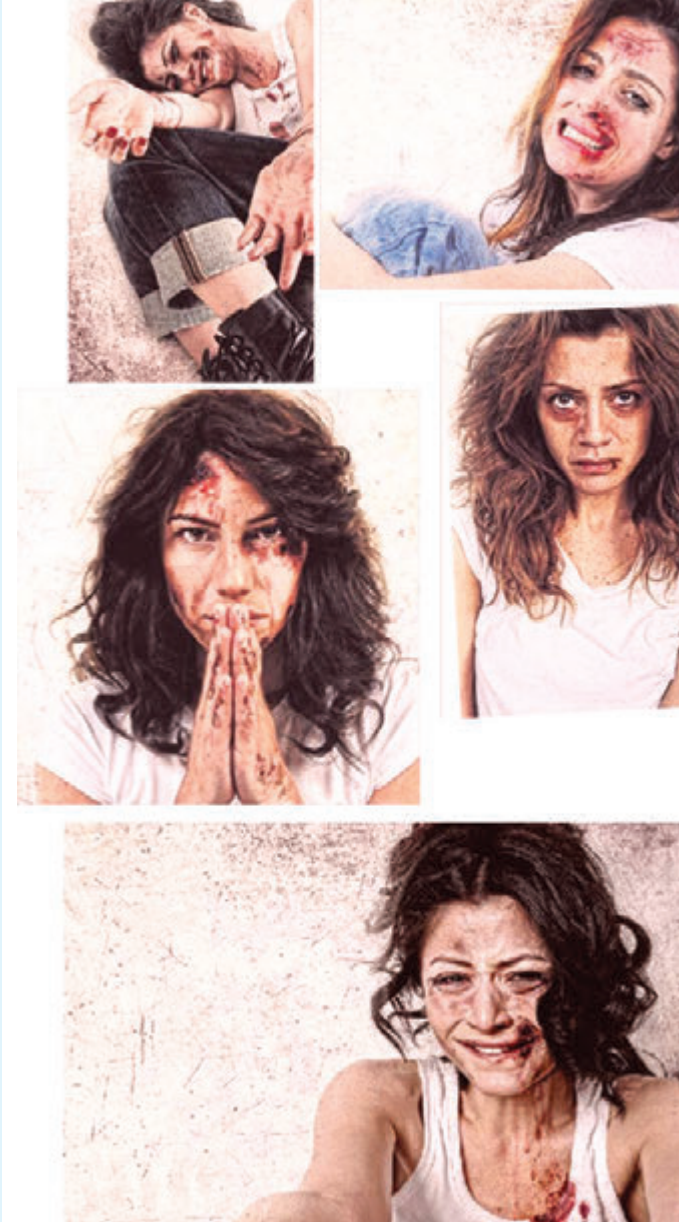
Hindistan'daki toplu tecavüz olayının yaşanmasının ardından 4 Ocak 2013 tarihli *Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlanan "*Kapitalizm şiddettir, şiddete karşı mücadeleye!*" başlıklı yazı üzerine, İzmir'den bir *Kızıl Bayrak* okurunun eleştiri yazısı yine *Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlanmıştı. Bu yazıyı kaleme almam tek başına yapılan eleştiriye karşıtık üretmek değil, daha önce yazılmış olan yazıyı açma ve güçlendirme ihtiyacındandır. Öte yandan, ilgili eleştiriye kaleme alan okurumuzun yazısını önemseydiğimden dolayı eleştiri yazısında gözüme çarpan ve tanımlamalarda hatalı olduğunu düşündüğüm noktalara değineceğim.

Öncelikle tecavüzün ekonomik buhranlarla açıklanamayacağı söylenmiş okur tarafından. Tecavüz de aslında her şey gibi ekonomik alt yapı ile açıklanabilecek bir durumdur. Her sistem ekonomik bir alt yapıya dayanmaktadır ve dolayısıyla ekonomi, sistem içerisinde gerçekleşen her türlü olayı ve ilişkileri belirlemektedir. Dolayısıyla ekonomik buhranların (kapitalizmin yaşadığı krizlerin) da toplumsal ilişkilerde ve yaşanan şiddetin boyutunda bir değişmeye neden olduğunu bir kez daha söyleyebilirim.

Sanırım tam bu noktada, tecavüze dair bir tanımlama yapıp, tecavüzün bir şiddet biçimi olmadığına dair değerlendirmeye yanıt vermem gerekiyor. Burada ortak bir fikre varalım ve bir öncesinde söylediklerimin şiddet için de geçerli olabileceğinde anlaşılm. Tecavüz, cinsel, psikolojik ve fiziksel boyutları barındıran bir şiddet biçimidir. Okur, tecavüzü şiddetin bir parçası olarak tanımlayamayacağımızı söylemiş. Tecavüz ve şiddet bağlantısını şu şekilde de örnekleyebiliriz. Tecavüz, iktidar kurmanın bir biçimidir. İktidar, güç ilişkileri içerisinde belirlenen bir durumdur. Gücü elinde bulunduran egemenlik kurmak ve devam ettirmek için de şiddete her daim başvurur. Aynı zamanda kapitalizmin krizler içerisinde olduğu dönemlere baktığımızda, krizleri atlama için her türlü ekonomik saldırıyı, işçi ve emekçiler üzerindeki her türlü sömürüyü, baskıyı ve şiddeti artırmakta olduğunu görürüz. Ve yansımalarından ilk etkilenen, omuzlarındaki ağırlık artan kadınlardır. Ve şunu da ekleyeyim ki, okur tecavüzün buhranlarla açıklanamayacağını, bilinç dışı bir eylem olmadığını belirtmiş. Kapitalizmin yaşadığı buhranların sonuçlarının ve karşımıza çıkan uygulamaların sermaye tarafından planlı olduğunu da unutmamak gerekir.

Tecavüz olayının bir başka yönünü de görmek gerektiğini düşünerek şunları da eklemek istiyorum. İnsanın insan olmaktan çıkartıldığı, insanlığının unutturulduğu, iş yaşamından birçok alana kadar karşımıza çıkan uygulamalar ile hayvanlaştırıldığı kapitalizmde düşünme ve sorgulama yetisini kaybeden insan, hayvani güdüler ile hareket etmeye başlar. Hayvani güdülerin yönlendirdiği ve erkeğin güç alanı olarak tanımlanan "erkek"lik algısıyla birlikte tüm açıklıklarına cinsel açlığın da eklendiği kişi, tacize ve tecavüze başvurur. Bu da aslında yine bir iktidar algısının yarattığı insanın sokakta, evde, işyerinde iktidar kurma, sahip olma, şiddet uygulama biçimidir.

Z. İnanc

Dışarıda hücreleri parçalamak yolunda anlamlı bir adım attık

Çeliğe su verenlerle elele, kampanyası 3 yıl önce İstanbul'da Kardeş Türküler konseriyle başlamıştı. Konserin ardından 2010 Eylülünde Balıkesir Burhaniye Ören'de yapılan tatil kampıyla, dışarıda hücreleri parçalamanın keyifli bir adımı atılmıştı. Peşisıra, Samsun, Ankara ve İzmir'de yapılan konserlerle hem barınma ihtiyacını karşılamak hem de sosyal paylaşım yaratılabilecek bir ev almak için moral ve maddi güç yaratmaya çalıştık. 2012 Kasımı'nda İstanbul Söğütözü'nde böyle bir ev alındı. Bu ev toplanan parayla birlikte çekilen banka kredisiyle alındı. Özcesi halen azımsanmayacak bir para ihtiyacı var. Hem bu ihtiyaca bir nebze karşılık olmak, hem de varolan morali daha da yükseltmek için 2 Şubat'ta yine Kardeş Türküler'in katılımıyla bir konser yapıldı.

Konser Maltepe Gülsuyu'nda bulunan Türkan Saylan Kültür Merkezi'nde, 2 Şubat gerçekleştirildi. Sezai Sarioğlu'nun sunumuyla başlayan dayanışma etkinliğinde ilk olarak Çeliğe su verenlerle elele kampanyasının vefakar emektarı Özlem Yıldırım, sahneye çıktı. Özlem devrim şehitleri için saygı duruşu çağrısında bulundu. Saygı duruşunun ardından konsere ilişkin kısa bir konuşma yapıldı. Ardından kampanya çalışmasının özneleri olan Wernicke-Korsakoflular adına söz alan ben ve Başak Otlu birlikte sahneye çıktık. İkimizde sürece ve alınan eve dair konuşmalar yaptık. Konuşmalarımızda asıl olarak dışarıdaki hücreleri parçalamakta anlamlı bir adım atıldığı vurgulandı. Bizim konuşmalarımızdan sonra ev de dahil süreci anlatan bir sinevizyon gösterildi.

Bir arkadaşın ifadesiyle "ritim avcısı" Kardeş Türkülerin dinletisini "haksızlık etmeden" anlatabilmek oldukça güç. Ama çalışmaya başından beri verdikleri destek, dışarıda hücreleri parçalamak yolunda epeyce mesafe aldıklarını gösteriyor.

Bu çalışma tüm ekşiğine gediğine rağmen hatırı sayılır anlamlı bir adım. İçerde beton duvarlar hala olsa da hücreler parçalanmış durumda. Dışarıda ise bunun tam tersi bir durum var. Dışarıdaki hücrelere rağmen ortak yaşamı dillendirmek bile, hücreleri parçalamaya yönelik bir duruşun ifadesi. Ev, bu duruşun ete kemiğe bürünmüş hali. Eve destek olmak elbette anlamlı. Ama eve destek olurken bile, kendi yalnızlığına, hücrelerine hapsedilen bir insan anlamlı bir yetersizlik, yetmezlik içindedir. Bu yetersizliği, yetmezliği kırmak adına belki çok küçük, ama kesinlikle çok anlamlı bir çalışma gerçekleşti ve gerçekleşiyor.

Ölüm Orucu Gazisi Muharrem Kurşun

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

16 Şubat 1969: Dinci gericilik, devrimci şiarlarla yürüyen kitleye saldırdı ve katletti...

Yıl 2013: Dinci gericilik bugün de misyonunu sürdürüyor!...